

په روغتون کې

ډاکټر سورج د ناروغ د التراسونډ (ټلويزیوني معاینې) رپوټ پر مېز وويشت. د مخ تور رنگ يې له غوسې شین شو. په غټو سترگو کې يې چې توري يې تر سپینو کوچني ښکارېدل، سرې ليکې وځغلبېدې. د تور بخونو شونډو په کونجونو کې يې سپين ځگونه ښکاره شول. په هندي ژبه لگيا و، خبرې يې بادولې.

لينا د هغه خبرې ډاکټر حميد ته ترجمه کړې: دی وايي ناروغ بيخي درد نه لري او تا ورته په تريخي کې ډبرې تشخيص کړې.

ډاکټر حميد سورج تر لاس ونيو، ناروغ ته يې وويل: راځه.

له دويم پورې لاندې تکاوي ته ورکوز شول. په لاره کې چا خبرې نه کولې، د ډاکټر سورج د ستمې آواز اورېدل کېده. د تکاوي د دهليز بر سر ته ورسېدل، د التراسونډ کوټې ته ورننوتل. ډاکټر حميد ناروغ ته وويل: وروره! ته يو ځل بيا ځمله چې زه تيرې وروښييم.

ماشين يې چالان کړ. د ټلويزیوني معاینې پروب يې د ناروغ پر نس کېښود، ويې ويل: نس دې وپرسوه.

د ماشين پر سکرين يې تصوير ودراره. په تصوير کې د هگۍ په اندازه د څاڅکي په څېر توره کڅوړه ښکارېده. د کڅوړې سپين د بوالونه د پوکۍ په شان نري وو. په منځ کې يې درې دانې سپينې هلال شکله نيم ډاېرې پرته وې، دغو شکلو نه سر ته د اوو شپو سپرې مېر ويدا. له درې مېرې نه تورې غځېدلې و.

حميد په گوته باندې سورج نه سپين سلالو ته وروښييس، په انگریزي يې ورته وويل: وگوره، دا يوه، دا يې بله، دا يې بله ودي ليدل؟

ډاکټر سورج تصویر ته سترگې ښځې کړې وې، ناروغ ته یې وویل: ته د باندي ووهه.

هغه چې ووت، د ډاکټر خوله جینګه شوه، حمید ته یې کړه: هو، هو، بیخي سمه ده، ډېرې شته؛ خو وو...

زنه یې وگړوله.

حمید ورته وچې سترگې نیولې وې.

سورج وویل: اممم، نو درد ولې نه لري؟

حمید ورته کړه: ډاکټر صاحب! ته خو پوهېږې چې څو پورې تريخی گزک نه وي کړی یا دا چې ډېرې د صفرا لاره نه وي بنده کړې، مریض ته درد نه پیدا کېږي.

هغه په تصویر کې د تريخي پر دېواله گوته کېښوده، ویې ویل: هه دا وگوره. د تريخي دېوالونه بیخي نارمل دي، وینې! بیخي نري دي. گزک نه لري. که گزک وکړي؛ نو بیا خو پرسېږي کنه.

ډاکټر سورج هغه پر اوږه وټپاوه، په موسکا یې وویل: ډېر ښه، ما ویل وگورم چې همکاران مې څنگه دي؟

دا یې وویل او له خپلې ترجماني سره ووت.

حمید له ځانه سره و بونگېد: احمقه! پخپله په هېڅ نه پوهېږې، بیا په ما باندي بېرېږې.

لینا چې له کوټې څخه وتله او ور یې په ځان پسې پورې کاوه، شاته یې وکتل. حمید ته یې په گلایي شونډو کې و موسل، پر ټپک باندي یې د ښي لاس نری گوته تاوه را تاوه کړه، مانا دا چې سورج لیونی دی، گوزاره ورسره وکړه.

حمید له کوټې ووت، مخامخ د اکسري کوټې ته ورننوت. جمیل ته یې حال ووايه.

جمیل وویل: دا اراموني چې هر یو راشي، اول په مور باندې خپل سیاست کوي. زما په فکر دوی مور مالوموي چې په څه پوهېږو که نه پوهېږو؟

حمید لویه ساه واخیسته: نه داسې نه ده. خدایزده چې دوی هلته نرسان دي که څه بلا دي؛ خو دلته د ډاکترانو په نامه راځي. ته دغه بده بلا وگوره، ما ته خو بیخي بېسواده ښکاري.

د مېز پر سر پراته کاغذونه یې سم کړل، بیا یې وویل: گوره! د اتم صنف یو استاد مې رایاد شو. مور ورته ((چنگېز)) وایه. زه کپتان وم. استاد چې صنف ته راننوت، ما ولاړ سئ وویل. ټول شاگردان ودرېدل. استاد د چوکیو په منځ کې د صنف تر اخره پورې لاړ. ټول ټولگیوال لکه عسکر درېدلې وو. د استاد د گامونو اواز مې اورېده چې وار په وار سره لرې کېده، بیا کرار کرار رانژدې شو. ما ته چې راورسېد، مخامخ راته ودرېد، د روسي کلونیا تېز بوی ځنې لټېده. ما یې نکتایي ته سترگې ښخې کړې وې چې بې پوښتنې یې داسې کلکه څپېره راکړه چې سترگې مې ورسره وېرېښېدې. ویې ویل: سړی همداسې ((ولاړ سئ)) وایي؟

خبره یې په دومره زوره وکړه لکه پنځوس متره لرې چې ولاړ وي. بیا یې خپله کتابچه راکړه چې: هه، دا درواخله، شاگردانو ته نوټ ووايه. دی د صنف اخر سر ته لاړ، په چوکۍ باندې کرار کېناست. نور نوهره ورځ یې دغه کار و، ما به نوټ ورکاوه، دی به د صنف په اخر کې ناست و. د هغه په ساعت کې به هېچا شیطاني نه شوه کولای. ډېر بدقاره و. تا به ویل چې دی به شاته ناست وي؛ خو یو وخت به دې لیدل چې سر ته دې ولاړ دی. هره ورځ به یې نوټ په ما باندې لوسته. مور بیا وروسته خبر شو چې غریب په هېڅ نه پوهېږي. نوټ یې له نورو استادانو اخیستی و. مور یې په اوله ورځ ځکه ووېرولو چې بیا ورنه

پوښتنه ونه کو. زه چې دا هندوان گورم، دوی هم خپله ناپوهي په لاندو کې پټوي.

بله ورځ مازدیگر سورج جمیل وروغونښت. د مریض په مخ کې یې په ملنډو ورته وویل: خو ورځې کېږي چې اکسري دې زده کړې؟
جمیل وویل: دا مې لسم کال دی. ولې، خبره څه ده؟
سورج د اکسري یو عکس مخې ته ورواچاوه چې دا وگوره.
جمیل عکس پورته کړ، د کړکۍ رڼا ته یې ونيو. یوه شېبه یې په ځیر ورته وکتل، بیا یې سورج ته وویل: سمه اکسري ده. څه ورباندې شوي؟

سورج وخنډل، د التراسوند رپوټ یې ورته ونيو: دا وگوره! دلته ډبره شته؛ خو ستا په عکس کې نشته.
د جمیل پر تندي گونځې راغلې، عکس یې بیا له نظره تېر کړ، د التراسوند رپوټ یې ولوست، بیا یې وویل: تا د راپولوسنت نوم لاورېدلې؟

د سورج شونډې سره ورغلې، مېز یې په سوک وډباوه، اوچت پاڅېد، د جمیل خوا ته روان شو.

جمیل موټي کړي لاسونه پورته کړل، لکه بوکسر چې په رینگ کې د حریف مخې ته ودرېږي، لاسونه یې مخ ته نژدې ونيول، دفاع ته یې ځان تیار کړ؛ خو سورج یې له څنگه ښوی تېر شو، وریې خلاص کړ، له کوټې څخه ووت.

جمیل لینا ته وویل: ته څنگه له دغه لیوني سره ترجماني کوي؟

— څه وکو، مجبوري ده نو.

— ډېر احمق سړی دی.

— لکه چې بيا رييس ته لار، بيا به شکايت وکي. رښتيا په عکس کې خو به کوم عيب نه وي؟ هسې وایم چې رييس درته په قار نه شي.

— نه بابا. ځينې تيرې داسې وي چې شعاع ورنه تېرېږي، هغه بيا په عکس کې نه ښکارېږي. په طب کې ورته راډيولوسنت وايي.

ور خلاص شو. کارگرو، ويې ويل: رييس صاحب غوښتی يې.

جمیل په مرمرينو زينو پنځم پورته وخت سورج د رييس په دفتر کې پر کوچ باندې ناست و. مخې ته يې پر مېز باندې چيني پياله ايښې وه، د پيالي په منځ کې د چايو پورې کورې وه خولا د اوبو رنگ نه و اوښتی. د پيالي تر څنګ په څلورگوټۍ رکابي کې د قند دوه دانې خښتې پرته وې. رييس بې له دې چې د جمیل سلام ته عليک ووايي، وويل: وه هلکه! دا څه حال دی؟ ټکنيشن سپری وگوره او دومره غټې خبرې هغه هم بيا هندي ډاکټر سره. ته پوهېږې چې ده څومره تعليم کړی؟ پروفيسر دی پروفيسر.

جمیل وويل: رييس صاحب! زه نو کله له کوچي راغلی يم، ما هم سبق ويلي.

— نو دی ولې شکايت کوي؟

— څه ووايم، رييس صاحب! ته خو مسلکي نه يې. نورو ډاکټرانو نه پوښتنه وکړه، که زه ملامت وم، همدغه سات مې منفک کړه.

رييس د زنگ پر تنۍ باندې گوته ټينګه کړه. د سترگو په رپ کې نرۍ دنگې ښايستو کې نجلۍ ور پرانيست، لکه عسکر هسکه غاړه خو موسکا پر شونډو غلې ودرېده او د رييس په سترگو کې يې سترگې ښخې کړې. رييس ورته وويل: ټول ډاکټران راوغواړه.

نجلۍ چې وتله، رييس ورباندې غږ وکړ: واوړه!

هغې مخ راوگرځاوه. رييس وويل: لينا ته ووايه چې د مريض کاغذونه دې راوړي.

نور ډاکټران چې راوړسېدل، رییس سورج او جمیل ته وویل: تاسې د باندې ووځئ.

جمیل د پنځم پوړ د دهلېز له کړکۍ څخه د کابل دوړنې هوا ته کتل، دوره لکه لږه پر کورونو او بازار خوره وه. لاندې په پارکینګ کې ولاړ موټرونه ټول په دوړو او خټو سپېره وو. د چوک د پورې غاړې سرکونه وچ وو، خود روغتون مخې ته د سرک کندی لاد تېرې ورځې د باران په اوبو ډکې وې. یو کورولا موټر له یوې کندی تېرېده، موټر د دروازو تر نیمايي پورې په اوبو کې ډوب شو او هماغلته بند پاتې شو. بل موټر یې له څنګه تېرېده، یوه خوا یې ټیټه شوه بله خوا جګه، د سرک د غاړې لښتې ته ولوېد. د لښتې او سرک توپیر نه کېده، دواړه یو شان ښکارېدل، هر چېرته یو زنگون اوبه ولاړې وې.

د ریاست ور خلاص شو، ډاکټران یو یو له دفتره راوتل، ځینو یې خپل څنګ ته روان سړي سره په تټ آواز خبرې کولې او څنګلوري ورته سر ښور او ده. ډاکټر حمید جمیل ته ورنژدې شو، په کراره یې ورته وویل: غم مه کوه، ټولو ستا خبره سمه وگڼله.

د ریاست دوره له څنګه سکرټرې په جمیل باندې غږ وکړ: راځئ د ننه سورج مخکې شو، جمیل ورپسې.

رییس، جمیل ته مخ و اړ او ده: ډاکټر سورج نه معذرت وغواړه.

جمیل وویل: ولې؟

— بس نوزه درته وایم.

— رییس صاحب! ملامت دی دی، زه ولې...

رییس وغږېد: ووځه کم عقله.

جمیل په څرېدلو شونډو کښته شو. مخامخ ډاکټر حمید ته ورغی، ویي وویل: عجب سړی دی. غلطې د چا ده، معذرت په چا باندې غواړي.

حمید و پوښت: څنگه؟
جمیل و ویل: هغه بل بنییم، راته لگیا دی چې سورج نه به معذرت
غواړي.
حمید و ویل: پروا نه کوي، رییس خو نو تاته مالوم دی. بېسواده شی
دی. اوس چې خدای پیسې ورکړې؛ نو ورکړې بې دي.
— پوهېږې چې ما ته څه وایي؟ وایي سورج پروفیسر دی.
دواړو په زوره و خندل.
حمید و ویل: داسې بېسواده پروفیسران خو په روپۍ باندې سل پیدا
کېږي.
— غني گي خو په میاشت کې څلور زره ډالره ورکوي.
— هغه خو خپل بېزنس ورباندې کوي.
— ښه شو چې رایاد دې کړ، د بېزنس کیسه یې درته وکم، ها بله ورځ
سورج یوې حاملې ښځې ته اکسري لیکلې وه.
— دا څه وایي؟
— کسم دی.
— وایم شپه دې ودرېره سورج گله.
— یو ځل نه، څو ځله یې داسې کړي، اول خوده ته ورغلم چې ولې
داسې کوي؟ ویې ویل، «ستا یې په کې کار نشته، څه چې ما لیکلې،
هماغه به کوي»
— ښه، بیا تا څه وکو؟ اکسري دې واخیسته؟
— مجبوروم؛ نو څه به مې کړي وو؟
حمید ورته ښځه وکتل: گوره ملگریه! زه و ته خو باید غاړې بندې نه
کړو.

— ما غاړه خلاصه کړې، ښځې ته مې لس وارې وویل چې وه خورې دا اکسري خودې ماشوم ته تاوان لري. ویل یې «پروا نه کوي چې زه خپله ښه شم، ماشوم ته خیر دی.»

— یاره څه کم عقله خلک مودې.

— زیاتې ورغلم غني گي ته مې وویل چې ډاکتر سورج داسې کارونه کوي. پوهېږې چې څه یې راته وویل؟ وایې «د ما یې پیسې پکار دي، زه بېزنس کوم بېزنس.»

حمید پر شونډو گوته کېښوده، ویې ویل: ایششششش، لږ ورو غږېږه چې څوک یې وانه وري، جاسوسان یې ډېر دي.

شک

میوند جمیل ته کتل چې ناست له ده سره؛ خو چورت یې بل ځای و. د جمیل سترگې د شیریخ په تالی کې ښځې وې. بې خوده یې کاشوغه په کې لږله.

میوند د هغه د سترگو مخې ته لاس وښور او ه.

جمیل سترگې پورته کړې، میوند ته یې وکتل.

هغه ورته و موسېد: څنگه چل دی؟ لکه چې له سره مین شوی یې؟

جمیل په خدا وویل: نه بابا، زموږ د عاشقۍ وختونه تېر دي.

— نو بیا؟

— هسې، پرون مې بیا له رییس سره لانه و شوه.

— ولې؟

— د هغه هندي ډاکتر په سر.

— خبره څه وه؟

– ياره، بيخي ورسره په عذاب يو. بيخي بېسواده شی دی. ولله که په شی لا خبر وي. گناه يې خپله وي؛ خو ريس ته بيا زموره شیطاني کوي. زه خود ده په ډاکترۍ کې لا شک لرم.

– ياره چې خپه نه شې، يو ډمان سره نه جوړېږي، بل ډاکتران؟

– داسې نه ده، گوره ما تر اوسه د بل ډاکتر بد درته ويلې دي؟

ميوند وويل: چې رښتيا شي، نه.

جمیل ورته کړه: خلاص نو، پوره خو يو خداى دى، بنده به خامخا نيمگړى وي، خودى داسې سړى دى چې وایم بيخي د طب په لاره نه دى تللى.

ميوند د شيرخ په پيالو کې کاشوغه ووهله، ټنگ ټنگ يې شو، شونده يې وځېښله بيا يې وويل: گوره انډيواله! ته داسې وکه چې يو خو ورځې د سورج سره روابط بېرته ښه که. زه په بل حساب ورباندي شكي شوم.

– څنگه؟

– چې اېجنټ به وي.

– ياره ستا خود شيطان مسلک دى، هسې په هر چا باندي شک کوي.

– گوره چې کيسه درته وکم. ما چې په شوروي کې د استخباراتو

د رسونه ويل، يوه ورځ په صنف کې د اېجنټوري استاد راته د سروبي

د بند کيسه وکړه. مور پوښتنه وکړه: استاده تاد سروبي بند څه

ليدلى؟

هغه وويل: زه هلته انجينير وم.

مور پوښتنه وکړه: دانو څنگه؟ ته خو انجينير نه يې، ته خود

استخباراتو استاد يې.

استاد وويل: دا استخباراتي تکتیک دى. مور نورو ملکونو ته د

انجينير، ډاکتر، معلم او نورو په نومونو خپل اېجنټان ورلېږو. که

ضرورت وي، رسمي ډيپلومونه ورته جوړوو، دهماغه مسلك كارت، جواز، هر څه ورته برابر وو.

نوزه چې ستا خبرو ته گورم، گومان كوم چې دغه سپړي به هم جاسوس وي. كه نه هندي ډاكتران خو تكړه وي. دا نو څنگه كېداى شي چې سورج دې ډاكتر وي؛ خو په طب دې نه وي خبر؟

په شيربخ فروشى كې هندي سندرې په لوړ او از چالانه شوه. جميل د دوكان شاگرد ته په گوته د راتلو اشاره وكړه. هغه د جميل خولې ته غوړ ورنژدې كړ. جميل چينغې ته په ورته غږ ورته وويل: لږ يې ټيټ كه، بل كسټ نه لري؟

شاگرد د دخلچي مېز ته لاړ، بله سندرې شروع شوه؛ خوداهم قديمي هندي سندرې وه.

جميل تر شونډه و لاندې وغرېد: شپه دې ودرېږه له دې هندي سندرو سره. د شيربخ دوه درې اخري كاشوغې يې هم تر ستوني تېر كړل. ميوند ته يې په سترگو كې اشاره وكړه. دواړو حركت وكړ. د دوكان له وره سره قره قولى پر سر بربټور سپړي د كم سوري لوړ مېز شاته ناست و. مخې ته يې د حساب ماشين پروت و. جميل جيب ته لاس كړ؛ خو ميوند يې لاس ټينگ كړ، ويې ويل: كسم دى، ولله كه يې وركړې. جميل وويل: زوروره! دا څه كوي، هر وارې ته پيسې پرې كوي، يو وار خو ما ورته پرېږده.

ميوند وموسل: په دې خبرو پسې مه گرځه.

له دوكانه ووتل، له پل باغ عمومي څخه د شاه دوشمشره زيارت خوا ته روان شول. مازديگر نژدې و؛ خولا هم لارويانو هڅه كوله د دېواله سيوري ته پناه يوسي، يوه نيمه نجلۍ په سر باندي چتري نيولې وه. ميوند غلى روان و، ځمكې ته يې كتل خو ژر يې سر پورته كړ، د

ورمېر خت يې و سولاوه، جميل ته يې مخ و اړاوه: راځه چې سيوري ته شو، نن خو بيخي بده گرمي ده.

جميل د کابل سين ته وکتل. د سين په تل کې د لښتي په اندازه اوبه داسې په کراره روانې وې لکه د اورې غرمې شېبې يا لکه ماشوم چې له لوبې يې پاڅوي او درس ويلو ته يې ولېږي.

جميل په سين کې د اوبو د غاړې ډېران ته اشاره وکړه، ويې ويل: ياره زموږ د وطن هر څه دغسې دی.

ميوند هېڅ ونه ويل. دوی په تنگ پياده رو کې چې ځای ځای تېنگونه او کراچۍ په کې ولاړې وې، هڅه کوله د نسي لاس دوه پورېزو دوکانونو ته ځانونه جوخت کړي چې له لمره بچ شي.

ميوند وويل: په ياد دي چې د ډاکتر نجيب په وخت کې دلته د پوست دوزانو دوکانونه څومره ډېر وو، څه ښه قره قولي خولۍ به يې گنډلې، اوس وگوره ټول د موبايلونو دوکانونه دي.

جميل وويل: دلته حکومت مودی، خپل خلک کار ته نه پرېږدي، بې سواده خارجيانو ته کارونه ورکوي.

زيارت ته چې نژدې شول، ميوند وويل: ته غږمه کوه، زه به ورشم، ځان به ورته دوکاندار معرفي کړم. خپل نوم به ورته فرید وښييم چې يو واريې وگورم، بيا به يې حساب راملوم کړم. رښتيا ته داسې وکړه چې د معدې د تکليف يو څو نښې نښانې راته ووايه چې زه بيا هماغسې ورته ښکاره کړم چې گوندي د معدې تکليف مې دی.

انډيو الوي

ميوند د سورج د کوټې وروټکاوه. له هغې خوا يو دروند غږ وويل: کم
ابن (come in)

ميوند ورننوت. ډاکتر له چوکۍ پورته شو، ميوند ته يې لاس ورکړ، د
مېز مخې ته ايښې چوکۍ ته يې اشاره وکړه، په موسکو شونډو يې
وويل: مهرباني.

لينا پوښتنه وکړه: وروړه، څه تکليف لري چې ډاکتر صاحب ته يې
ووايم.

ميوند وويل: زه په اردو پوهېږم، پخپله به ورسره وغږېږم. ډاکتر
صاحب، مېرنا نام فريد هي.

بيا يې ورته وويل: ما دا ډېر صفتونه اورېدلي.
_ رښتيا؟

_ کسم دی، څو کسانو راته ويلي. ځکه خو درته راغلم. زما د معدې
تکليف دی.

هندي ډاکتر يو څو پوښتنې ځنې وکړې. بيا يې فشار وکوت. لس
دوولس رنگه لابراتواري ټسټونه يې ورته وليکل.

د معایناتو پيسې لس زره افغانۍ کېدې. جميل لابراتوار ته لاړ، ويې
ويل: د ده معاینات مه کوئ، يوه هفته مخکې يې ټول معاینات کړي
دی، هر څه يې نارمل وو. ته داسې وکه چې نارمل راپورنه ورته ورکه
خلاص.

مازديگر فرید (ميوند) د معایناتو نتيجې ډاکتر ته يوړې. هغه ورته
نسخه وليکه. د پرهبزونو د لیست په سر کې يې ليکلي وو: د غوايي
غوښه، ورپسې مرچ، آچار...

ميوند چې له روغتون نه ووت، مخامخ د يوه ملگري ډاکتر معاینه
خانې ورغی، خپله نسخه يې ورنښکاره کړه: ته خو دا راته وگوره.

هغه وويل: ملگريه! چپرته درملتون جوړوي؟
ميوند وويل: درملتون نه جوړوم.
_ نو په دې ليست باندې څه کوي؟
_ کوم ليست؟
ډاکټر کاغذ مخې ته ورواچاوه: دغه چې تارا کړي.
_ زوروره! دا ليست نه دی، دا مې نسخه ده؟
_ ټوکې مه کوه.
_ د زړه نه درته وایم. هندي ډاکټر راته ليکلې.
ډاکټر د مېز له سره نسخه بېرته واخيسته، لاندې باندې يې وکتل. په
زوره يې وخنډل بيا يې وويل: کوم هندي ډاکټر؟
_ يو دی. څه يې کوي، دا راته ووايه چې دوا يې څنگه ده؟
_ لکه دکلي په واده کې چې دهر کور واره او زاړه، بللي نابللي ټول له
يوه سره ورځي، ستا نسخه هم دغسې ده. دې ته وگوره، اومپرازول،
پانتوپرازول، ايسموپرازول له هره کوره درې څلور رقمه دوا، وایم
دومره ډېره دوا يې درته ليکلې ده چې که فيل ته يېم ورکې؛ نور اچپه
به يې کي. او ولس قلمه دوا، دا خو سوچ کفر دی.
د ميوند تندې تريو شو، نسخه يې ورنه واخيسته، ويې څيرله، د مېز
لاندې خځل داني. ته يې خطا کړه.
ډاکټر وويل: ته دې شکايت راته وایه، زه به دوا درکړم.
ميوند وويل: چې رنستيا شي، رک روغ یم. يو چا راته ويلي وو چې دغه
هندي ډاکټر په څه نه پوهېږي، ما وې رنستيا درواغ به يې رامالوم کړم.
ډاکټر وويل: دا نسخه خو يې ولله که د ډاکټر وي.
په نسخه کې د اوو ورځو دوا ليکل شوې وه، يوه اوونۍ چې تېره
شوه، فريد (ميوند) بيا ډاکټر سورج ته ورغی. ورته ويې ويل: ياره منم

دې داسې دوا دې راکړې وه چې له اسمان نه یې مخکې ته راکښته کړم.

سورج موسک شو: دا څه وایې؟

— کسم دی، وایم بلایې بلا.

— چې بیا ونه وایې. ته پوهېږې چې ما په هند کې درې کاله دیوه لوی پروفیسر سره کار کړی. هغه ته ان د امریکا نه مریضان راتلل. پوه شوی که نه؟ هلته خو همداسې طبابت دی، هسې خوشې خبره خو نه ده. — ښه، زه خو دې د پرهېز د لاسه مې کړم. موږ خو په غوښو روږدي یو، اوس دا راته ووايه چې پرهېز مې مات کم که نه؟

— بس یوازې د غوايي غوښه مه خوره، نور شيان چندان پروا نه لري. فرید (میوند) خپل تش لاس خولې ته داسې یووړ لکه گیللاس چې یې په لاس کې وي، ویې ویل: دغه بل شی څنگه؟ سورج وخنډل: لږ لږ؛ خو چې ما هېر نه کې. — ولې نه. بس ته همدومره وکه چې د ټیلیفون نمبر دې راکه، نور یې په ما.

ډیلي دربار

د ډاکټر سورج وروستی مریض له کوتې ووت، په دې وخت کې د ټیلیفون شرنګا پورته شوه. فرید و، ویې ویل: نن ما ښام د ډرېنګ پروگرام دی، راځې ورته که نه؟ — چېرته؟

— ستاسې خپل ځای دی، ډیلي دربار.

— بېشکه دې، وایم څومره ښکلی باریې دی. څو بجې؟

— بس هر وخت چې ته راتلای شې.

— اووه بجې به څنگه وي؟

— بیخي سمه ده.

فرید (میوند) په شپږ نیمو بجو ډیلی دربار ته ورننوت. د شیشه یی مېزونو په منځ کې بڼه وړاندې لار، د سالون په بر سر ته تېر شو. هلته لرگین نسواري رنگه نیم گرد مېز ولاړ و. د مېز شاته په ډېوالونو پورې لگېدلې الماری له رنگ رنگ غټو او وړو بوتلونو او ډبیر، پیپسی، مېرینډا او سوون اپ له قوتیو ډکې وې. د مېز شاته وچ کلک په رنگ تور سړي د پان په جوړولو لگیا و. د ده تورې شونډې په پانو سرې وې. پر مېز رنگ رنگ بڼکلي اوږده کریستالي گېلا سونه ایښي وو، په یوه کریستال لوښي کې د یخو مکعبی ټوټې پرتې وې.

میوند بار ته نژدې یوه مېز ته ودرېد، نسواري رنگه لرگینه چوکۍ یې شا ته کش کړه، پرې کېناست، د مېز پر سر د وړو کې گلدانۍ په څنګ کې درې ځایه قات شوی کاغذ نیغ ایښی و. میوند کاغذ راواخیست، د رستوران د خوړو لیست یې تر نظر تېر کړ، بېرته یې کېښود. د مربع شکله مېز سر له لس ملي ښیښې جوړ و، څلورو خواو ته یې څلور چوکۍ ایښې وې. میوند د مېز سر په گوټو و ترنگاوه او د سالون له اوږده ډېوال سره جوخت لگېدلې تخت ته یې وکتل. تخت د زنگانه په اندازه لوړ و، سرې ماشینی غالی وړباندي و پرې وې. له چته نسواري رنگه لرگین امبلونه راڅرېدل چې تخت یې په څو برخو سره وپشلی و. گارسون راغی، د میوند مخې ته یې مینو کېښوده، پخپله یو گام شا ته ودرېد. میوند په اردو ورته وویل: زه مې ملګرو ته منتظریم چې هغوی راشي بیا به یو څه راوغوړم.

گارسون په موسکا سره ((او کې سر)) وویل او د بل مېز خوا ته لاړ. میوند ساعت ته وکتل، پینځه ویشته دقیقې اوو ته پاتې وې. ځان یې د هوټل په کتلو بوخت کړ. د تخت مخې ته لرگینې نسواري کتارې تر چته پورې غځېدلې وې چې لرګي یې د چلیپا په بڼه سره تېر و بېروو. تخت ته د ورختلو لپاره په هره برخه کې د دوو پټو زینې جوړې وې.

لکه په هندي فلمونو کې چې ناو یو ته حجلې جوړوي، تخت هماغسې ډولې سینگار شوی و. د تخت په برگوټ کې دوه کسان ناست وو، شین شیشه یې چیلیم یې مخې ته ایښی و. په تپپ کې د «انوپ جلوتیا» شرابي غزلې په تت او از چالانې وې، د چیلیم خړې لوخړې درنگه خراغونو په تنه رڼا کې داسې تاوېدې راتاوېدې او پورته د چت په لوري تلې، لکه ښکلې رقاصه چې د آرام موزیک او از ته په مکېزونو وناڅي. د چیلیم له لوگیو سره د مینو خوندور وړم په هوټل کې خپور شو. لا اووه بجې نه وې شوې چې بار ته د خلکو راتگ پیل شو. په هروڅو شېبو کې دوه دوه، درې درې کسان بار ته راننوتل.

لس باندي اووه بجې په وره کې د سورج سر ښکاره شو. یو بل سړی هم ورسره و. په دوی پسې په برگو دریشیو کې دوه وسله وال راننوتل. د سورج ملگري وسله والو ته اشاره وکړه چې د باندي دې ودرېږي. فرید (میوند) په خپل ځای ودرېد، سورج ته یې لاس وښور اووه چې ده ته یې پام شي. سورج او ملگری یې د ده خواته راغلل. سورج وویل: فرید بایي! ما خو خپل انډیوال هم راوستی. میوند وویل: وایم ډېر ښه دې کړي. چې ستا انډیوال دی نو زموږ یار دی.

(فرید) میوند دغه بل سړي ته لاس وراوږد کړ، په فارسي یې ځان معرفي کړ: ما فرید استیم.

جنرال یې لاس ټینګ کړ. هغه چې په هسکه غاړه ولاړ و، مخې ته راوتلی ټټیر یې په سپینو جامو کې کند هاری خامک دوزي غاړه ښه ښکاروله، په ډډ غږ یې وویل: جنرال امین اعتماد. ځوانه، ولې پښتو راسره نه وایې، زه درته فارسیوان ښکاره شوم که څنگه؟

سورج وویل: جنرال صاحب په دفاع وزارت کې لوی سپری دی. زما
تینګ ملگری دی. که په وزارت کې دې کوم کار وي، دی به یې درته
خلاص کي.

فرید (میوند) وویل: کاشکې په وزارت تجارت کې وای، زموږ ټول
کارونه هلته وي.

بیا یې څنګ چوکۍ شا ته کش کړه، مېلمنو ته یې د کېناستو بلنه
ورکړه. سورج میوند ته مخامخ کېناست او جنرال یې څنګ ته میوند
له کېناستو سره سم ګارسون ته د راتلو اشاره وکړه. سورج ته یې وویل:
څه شی څښی؟

- څه چې د تاسو خوښه وي.

- ته مېلمه یې.

جنرال وویل: ماته یې ذوق مالوم دی، رد لېبل یې خوښېږي.

میوند ګارسون ته وویل: یو بوتل رد لېبل ویسکي.

سورج ته یې مخ واړاوه: پیپسي ورسره ګډوي که بل څه؟

سورج وخنډل: یاره لکه چې تازه کار یې. سپری رد لېبل همداسې وهي،

یوازې یخی په کې اچوي.

میوند جنرال ته وکتل: تاسې څنګه؟

- بس ډاکتر مې پیر دی، څه چې دی وایي.

میوند ګارسون ته وویل: د چرګ کباب، دوه دانې پیپسي، یخی،

چپس، سلاډ، اممم

سورج ورغږ کړل: یو قوتی مارلبورو سګرېټ او د سخوندر کالباس.

میوند جنرال ته کړه: جنرال صاحب، باډیګارډان دې څو تنه دي؟

- پسي ګرځه مه، هغوی به خپل غم وکړي.

- نه، داسې نه کېږي.

- دوه دوی دي، له موټروان سره درې کېږي.

ميوند گارسون ته وويل: حويلي کي د جنرال صاحب باډيگاران ناست دي، هر څه چې غواړي، ورته يې يوسه، حساب يې په ما پسې وليکه.

فريد که ميوند؟

بازار نوې خلاص شوی و چې ميوند د قواي مرکز په کابل مارکيټ کې «فريد نويد» تجارتي شرکت ته ورغی.

د شرکت رييس ته يې وويل: گوره فريد جانه! ما يو چا ته ستا د دوکان ادرس ورکړی، ورته ويلي مې دي چې زه د شرکت مالک يم. فريد ورته سترگه ووهله، ويې ويل: لکه چې زما په شرکت باندې خپته اچوي که څنگه؟

ميوند وخنډل: نه بابا، سترگې يې ړندې کړې چې د يار مال ته به کړه وگوري؟

— ښه وايه، بيا دې څه پلان دی؟

ميوند د شرکت مزدورانو ته چې دروازي ته نژدې ناست وو، وکتل. بيا يې فريد ته مخ واراوه، ويې ويل: هسې د بېزنيس خبره ده. فريد سر وښوراوه: پوه شوم. څوک دی.

— يو هندي ډاکټر دی.

خپل موبایل کې يې گوټې ووهلې، يو عکس يې په کې راوست، بيا يې فريد ته ورښکاره کړ: دغه سړی دی، سورج نومېږي. چې راغی ورته ووايه چې دی د باندې تللی، بيا راته يو زنگ ووهه. هغه ته مې خپل نوم فريد ښيي.

فريد وخنډل: سمه ده ارباب. وایم نوم مې درنه څار شه، دا ټول شرکت مې درنه څار.

میوند په ده افغانانو کې و. سورج ورته زنگ وواهه. میوند وویل:
 راءه، په دوکان کې یم.
 موټر یې د قوای مرکز په لوري گړندی روان کړ. دی د فرید په دوکان
 کې ناست و چې سورج راوړسېد.

سورج خپل کورولا موټر ته دوه جوړې کوریايي ټایرونه واخیستل. د
 بیې پوښتنه یې وکړه.

فرید (میوند) وویل: زوروره! خپل یار نه چا پیسې اخیستي، او بیا
 ته خوز مور مېلمه یې کنه.

سورج ورته غېږه ورکړه: یاره! ته خو بیخي لوی سړی یې.
 د دوکان الماریو ته یې سترگې ونيوې.

میوند وویل: نور څه خوبه دې نه وي په کار؟
 سورج وویل: زړه مې و چې د موټر موبلایل مې بدل کم.

میوند پوښتنه وکړه: څه رقم موبلایل درکم.
 — پخپله ښه پوهېږې.

میوند یوه کارگر ته وکتل: هغه پینځه لیټره ایل ټکس ورته راکښته
 که ډاکټر صاحب، خپل موټر کې همدغه موبلایل اچوم. د موټر کیلي
 دې ورکه چې ټولبکس کې یې درته کېږدي.

سورج کارگر ته کیلي ورکړه او سترگې یې په جک ښخې کړې.
 میوند کارگر ته کړه: یو دانه جک هم درسره واخله، دا نه هغه دونیم
 ټنه.

سورج بیا میوند سره تر غاړې ووت. په غېږ کې یې ټینګ کړ، له
 ځمکې یې لږ پورته کړ او بېرته یې کښته کړ. بیا یې لاس وراوږد کړ،
 ویې ویل: اوس نو اجازه راکه.

هغه چې لار، میوند فرید ته وویل: پیسې یې په ما پسې ولیکه.
 فرید وویل: پروا نه کوي.

_ څنگه پروا نه کوي؟ لږې پيسې خو نه دي.
 _ د تا تنخواه بيا څومره ده چې داسې خرابا تونه کوي؟
 _ د ما غم مه کوه، خداى مهربان دى.
 □□□ د مخا براتو وزارت مخې ته بسونو مامورين کښته کړل. وزارت
 ته مخامخ ميوند د يوې سوالگرې مخې ته ودرېد: له جيبه يې لسى
 راو کيښ، دهغې په بسوى سپين ورغوي کې يې کېښود، کرار يې
 ورته وويل: څه نوې زړې؟
 _ نور څه نشته، خو حاجي يوسف بيا سکينې ته وييلې دي چې ورشي.
 _ حاجي يوسف يې لا څوک دى؟
 _ هغه چې تا اخطار ورکړى و، مشعل مارکيت کې چې دوکان لري.
 _ دا څه وايي؟ هغه خو توبه ايستلې وه.
 سوالگرې وويل: تا هسې په مفتنه خوشې کړ. جنايي والا هر وخت سل،
 دوه سوه ډالره ځنې اخلي. دا خلک په توبو نه دي خبر.
 ميوند وويل: دا ځل به سمه جزا ورکم. حاجي شو خو سپرى نه شو.
 سکينه کله ورځي؟
 _ همدا نن، نه بجې.
 ميوند ساعت ته وکتل، اته نيمې بجې وې. کرار کرار د مشعل
 مارکيت خوا ته و خوځېد. درييم پور ته و خوت. د حاجي يوسف دوکان
 ته مخاڅ دوکان ته ورننوت. د پتلونونو او کميسونو په کتلو بوخت
 شو. ويې ليدل چې په چادري کې يوه ښځه د حاجي دوکان ته ورننوته.
 ميوند د يوې گوډۍ شا ته ودرېد چې د حاجي له دوکان يې څوک ونه
 ويني. چادري والا د دوکان بر سره ته د مېز شا ته تېره شوه. حاجي
 يوسف هم ورپسې لاړ.
 ميوند ورو ورو د دوکان تر بل سره پورې لاړ، بېرته راوگرځېد،
 مخامخ د حاجي يوسف د ښځينه کاليو عمده فروشى ته ورننوت.

دوکان به لس پینځه لس گزه اوږد و. د دوکان په پای کې د بنځو لپاره د کالي اغوستلو لرگینه کوټنۍ وه. میوند د کوټندونو او هغو انسان وزمه گوډیو په منځ کې تېر شو چې د نندارې لپاره رنگ رنگ کالي وراغوستل شوي وو. له چپ لاسه د شیشه یې مېز شا ته ولاړ سړي پرې ورغږ کړل: وروره د نارینه وو کالي نه لرو.

میوند وویل: زما بنځینه کالي په کار دي. کوټنۍ ته ور نژدی شو. سړي چیغه کړه: وه وروره! ها خوا ته مه ځه، سیاه سره په کې کالي اغوندي. میوند دوه چټک گامونه واخیستل. د کوټنۍ وریې په یوه لغته مات کړ.

حاجي یوسف پرتوگانن په لاس کې نیولی او پت پاڅېد، پرتوگ یې چابک راپورته کړ.

پر ځمکې پرتې لغړې بنځې پر ځان باندي خپله چادري خوره کړه.

حاجي چیغه کړه: دا کوم د سپي زوی دی؟

میوند داسې څپېره ورکړه چې د حاجي له لاسه پرتوگانن خطا شو.

میوند له څپېرې سره وویل: چوپ شه بې ناموسه.

د کمیس له جیبه یې د کارت څنډه راپورته کړه، ویې ویل: هېر دې یم، زه جنایي پولیس یم.

حاجي په بېرته پرتوگانن و تارپه، په زاری یې پیل وکړ: خدای ته وگوره آمر صاحب، مه مې بې آوه.

د میوند زني ته یې لاس یووړ: ږیره دې نیسم، درته عذر کوم. مه مې بې عزته کوه.

میوند وویل: دا خبرې دې بیا په حوزه کې وکه.

— خیرات درنه غواړم، ورور مې یې.

— جالبه ده، نورو ته حاجیان خیرات ورکوي؛ خو ته یې د مانه غواړې؟

— آمر صاحب! چې هر څه وغواړې درکوم يې، دا ټول دوکان مې درنه څار دی.

ميوند له کوټنۍ ووت، ويې ويل: تېر ځل مې معاف کړې، خو تا حيا ونه کړه.

— گوره آمر صاحب، بد مې کړي دي. خير دی مه مې رسوا کوه، وایم تر عمره نوکري به دې وکم. واخله دغه ټول دوکان مې واخله، مې مې که، خو رسوا کوه مې مه.

ميوند ورته وخنډل: زمور ججوري دومره نه دي غټ چې دغه لوی دوکان دې په کې ځای شي.

حاجي هم د باندي راووت، رنگ يې يو څه سم شو، ويې ويل: امر وکئ، څه خدمت وکم؟

ميوند وويل: خوښه دې خپله، خپل عزت به په څو واخلي؟
— تاسې امر وکئ.

— زړه زره.

حاجي وويل: په سترگو صاحب.

ميوند ورته کړه: خو با خبر، دا دې اخر وروي. که مې بل وار گير کړې، کسم دی که رانه خلاص شي. لږ خو شرم وکه، دا د حاجي نوم خو مه خرابوه.

سکينه له کوټنۍ راووته، ميوند ته يې نېغ وکتل. ميوند يې په مخ باندي نارې ورتو کړې، ويې ويل: رنگ دې وکړه، کنچنۍ.

ميوند له هغه ځايه د فرید دوکان ته ورغی. درې سوه زره يې پرمېز ورته کېښودل، ويې ويل: واخله انډيواله دا د تپرونو او هغه نورو

شيانو پيسې، کور دې ودان.

فرید وويل: دومره زر؟ بانک خو به دې نه وي وهلی؟

ميوند په خندا ورته وويل: ژوندي بانك مې وهلى. بس، دا شوقي تاجران دې خدای راته ژوندي لري، هر يو يې يو بانك دى.

- پوهېږم چې د ځان غم درسره نشته. خدای دې کاميابه لره، د خدای بخښلي ډاکتر صاحب خبره «وطن يا کفن».

د ميوند د موبایل زنگ وشرنگېد، هماغه سوالگره وه، ويې ويل: آرين هوتل ته دوه مشکوک کسان ورنوتل.

ميوند وويل: څنگه مشکوک؟

- لکه چې د پټولاندې يې يو شى پټ کړى.

- سمه ده، ته ورپسې ورځه، هوتل ته د ننه لاره شه. زه به يو څوک درولېږم.

ميوند فرید ته مخ واراوه: يو کار مې په مخ کې دى چې اوپراتيفي پيسې ورباندې نه شم لگولى خو کار مهم کار دى.

فرید وويل: بله به وکو، مورڅو هر کال د مال زکات باسو، چې داسې کارونه دې وو، ماته راشه.

- چې يې ما ته راکې بيا دې زکات کېږي؟

- ولې به نه کېږي، ته داسې کار کوي چې خيريې ټول وطن

ته رسېږي.

لومړه

ميوند وويل: پوهېږي، بيا مې د روسانو يو پخوانى تخنيک استعمال کړي.

جمیل پوښتنه وکړه: څنگه؟

- روسانو به مشکوک سړي ته دومره شراب ورکول چې پخپله به لکه بلبل په خبرو راغى، ټول رازونه به يې افشا کړل. دا يو چل دى. روسان وايي چې نېشه سړى درواغ نه وايي.

– ښه نو تا څه وکړل؟

– ها بله ورځ مې د سورج سره همدا چل وکړ. ځان ته مې خالي پيپسي اچوله او ده ته ويسکي. يو جنرال هم ورسره و. دواړه مې داسې غرق کړل چې ښه خره مې ورنه جوړ کړل.

– څه دې ورباندې وويل؟

– بيا به دې خبر کړم. اوس به درته همدومره ووايم چې هاغه شک چې مې کړی و، سم راوخوت. جميل وويل: بېشکه دې.

ميوند وويل: خو پوښتنه داده چې جنرال د سورج سره څه انډيوالي لري؟ ما ته داسې ښکاري چې خپله جنرال به هم جاسوس وي. رښتيا سورج ډېره ښه روسي وايي. جنرال سره په روسي گډېده. ما ځان ناگاره و اچاوه چې گنې زه په روسي بيخي نه پوهېږم. جميل وويل: ده خو په شوروي کې تحصيل کړی دی، طب يې هماغلته ويلي.

– دا څه وايي؟ دهند طب خو ډېر مخکې دی؛ نو ده په شوروي کې څه بلا غوښته؟

– پلار يې په ماسکو کې دهند نظامي اتشه و.

– ښه نو داسې؟

– زه چې يې گورم، د ده لياقت دومره نه دی چې په هند کې دې يې طب ويلي وای. په ماسکو کې به يې استادانو د پلار په خاطر کامياب کړی وي. هسې خلک وايي چې نن سبا خوروسي استادان په يو بوتل ودکا باندې سپری کاميابوي.

– ښه نو دی چې داسې غلطې نسخې ليکي، دليل به يې همدا وي؟ خبره مې درته کوله، د سورج يوه کمزوري راته جوته شوه، زوی مړی د ښځو ډېر شوقي دی.

جميل يې خبره پرې كړه: هوښتيا، ښه شو چې راياده دې كړه. ها بله ورځ لينا سرې سترگې زموږ اطاق ته راغلي وه.
_ كومه لينا؟

_ هغه د سورج ترجمانه يادوم. خواركۍ، ډېر يې وژړل. ويل يې چې يوه نجلۍ سورج ته راځي. دى ورسره د پردې شاته تېرېږي. بس چې هر څه يې زړه غواړي، هماغه ورسره كوي.
_ دا څه وايي؟ دا پدړنالته څوك ده؟
_ لينا يې پېژني. وايي په كومه موسسه كې كار كوي.
_ لينا نو څسته ژړل؟

_ ژړل يې په دې چې سورج يې له ځانه سره په زوره په كوټه كې ساتي. ورته وايي «ته د باندې مه ووځه چې څوك راباندې پوه نه شي» داسې يې وگڼه چې د نجلۍ سره د دې په مخ كې سات تېروي.
ميوند اوف وكړ: نو دا ولې ادارې ته شكايت نه كوي؟
_ شكايت به يې څوك واوري؟ غريبه په دې ډارېږي چې له كاره يې ونه شړي.

_ كه دومره ځورېږي؛ نو ولې كار نه خوشې كوي؟
_ ما ورته وويل چې وظيفه دې خوشې كه؛ خو لينا وايي په كور كې بل څوك نه لري، وروڼه ورنه بېل دي، يوازې زړه مور يې ده او دا. وروڼه يې سخت بې غيرتان دي. دوى سره هېڅ كومك نه كوي. دا مجبوره ده چې كور پخپله وچلوي.

ميوند لږ چورت وواهه، بيا يې وويل: گوره! يو ځل ما د لينا سره مخامخ كه. كه دا راسره همكاري وكړي؛ نو كارونه به مو ډېر آسانه شي.

د اڪسري د كوټې وروټكېد، لينا وه.
جميل ورته وويل: راځه، ميوند مې ملگري دى. تا سره يې لږ كار دى.

لینا د پیکي وینسته تر پورني لاندې پت کړل، پورنی یې په سر سم کړ.
 میوند وویل: گوره خورې! مه وارخطا کېږه. ها بله ورځ مې سورج ته
 ځان فرید معرفي کړ؛ خو اصلي نوم مې میوند دی. زه په جنايي
 پولیسو کې کار کوم. جمیل راته ستا په باره کې یو څه وویل. زه به د
 سورج چاره وکم؛ خو ستا همکاري په کې غواړمه.

لینا ځمکې ته سترگې نیولې وې. د ټیټکري د څنډې او بدل شوي تارونه
 یې په گوتو تاوول. ویې ویل: زما د و سه به څه پوره وي؟

— ته به د سورج په ضد یو ثبوت په لاس را کړې.

— مور غریب خلک یو. ما ته لانجه مه جوړوئ.

— زه داسې کار درباندي نه کوم چې تا ته په کې تاوان وي. بس یوه
 کوچنۍ کامره درکوم، په کوټه کې یې داسې ځای کې ولگوه چې
 سورج او هغه نجلی ورنه بنسکاره شي. دا په ریموټ باندي کار کوي.
 چې څنگه دوی د پردې شا ته تېر شول، کامره چالانه که. وایم څوک به
 بیخي درباندي شک ونه کي.

لینا غلې وه.

جمیل وویل: ته خو پوهېږې چې مور ټول د دې سورج د لاسه په عذاب
 یو. راکه دغه کار وکه، خپل وجدان خو به دې کرار شي.

میوند وویل: خورکۍ! ته بیخي بې غمه اوسه. سورج به دغه فلم ونه
 گوري.

لینا سر پورته کړ: نو څوک به یې وگوري؟

— زه به یې له ځانه سره وساتم. چې یو څه نور ثبوتونه مو هم سره پیدا
 کړل، بیا به یې داسې وخت کې وروښییم چې دی به محکمې ته روان
 وي.

لینا بیا څه ونه ویل.

جمیل ترې پوښتنه وکړه: څنگه شو؟

لینا ځمکې ته کتل.

میوند وویل: خوښه دې خپله، زه دغه کار په زوره درباندي نه کړم. که دې وجدان کراروي؛ نو همدا يې لاره ده.

لینا لاس وراورد کړ، ورغوی يې د میوند مخې ته ونيو. میوند مایکرو کامره په ورغوي کې ورکېښوده، ریموټ يې هم ورکړ بیا يې د لگولو او چالانولو چل وروښود.

بد نامونکي اسناد

نجلی له «کابل-ډیلي» روغتون څخه راووته، پر سړک ودرېده. ښي لاس ته يې وکتل. سپینه کرولا ورو ورو راروانه وه. د موټر څراغونو اشاره ورکړه. زبیدې ورته لاس ونيو. موټر ودرېد، موټروان د پورته کېدو اشاره ورته وکړه. دې هم بې پوښتنې د موټر شاتني سیت ته وخته.

موټروان شو. موټروان پوښتنه وکړه: جناب کومې خواته ځي؟

نجلی وویل: اوس خو میکرویانو ته ځم.

موټروان د موټر هینداره داسې برابره کړه چې نجلی په کې سمه ښکاره شي، ويې ویل: او بل وخت؟

نجلی په زوره وخنډل بیا يې په ناز تندۍ تریو کړ: مخامخ وگوره چې ټکرونه کې.

— په سترگو قوماندان صاحب.

موټروان موټر ورو کړ، د قوای مرکز د تلاشی له پوستې چې تېر شو،

بیا يې په هینداره کې وروکتل: کور دې په میکرویانو کې دی؟

— هو.

— کوم میکرویان؟

نجلی د خولې له ژاولې ستره پوکنی جوړه کړه، پوکنی د مالتې په اندازه غټه شوه. بیا یې خوله خلاصه کړه، پوکنی یې په خوله کې ننه ایسته، پس یې ځنې وایست، ویې چووله. بیا یې پر شونډو ژبه تېره کړه، ویې ویل: درېیم.

— کوم بلاک؟

— اوس به یې وگورې.

— د تېلفون نمرة دې؟

— څه یې کوي؟

— هسې ما وې کله کله به سره وگورو.

نجلی په زوره وخنډل، ویې ویل: داسې زر؟

— ولله ستا بنسکلا ته نو څوک ټینګېدای شي.

نجلی بیا خندا ته زور ورکړ.

نجلی د موټروان د تېلفون نمبر واخیست، مسکال یې ورکړ، ویې ویل: درسه سف یې که.

موټر د صحت عامې له چوکه چپ لاس ته تاو شو، د سترې محکمې له مخې مخامخ د هوایي ډګر پر سرک روان شو.

موټروان وویل: نوم به دې زبیده وي؟

د نجلی خوله وازه پاتې شوه.

موټروان په هینداره کې ورته کتل.

زبیده پوښتنه وکړه: ته — زما نوم دې څنگه زده دی؟

موټروان د دې پر ځای چې ښي لاس ته د میکروبیانو خوا ته وگرځي،

چپ لاس ته د بي بي مهرو چارنله کوڅې ته تاو شو.

زبیده چیغه کړه: څه کوي، ای د سپي زویه؟

موټروان په سره سینه وویل: هېڅ، خپل کور به دروښییم.

— بېرته وگرځه.

– اوس زه قوماندان یم، ته نه یې.
– وایم وگرځه که نه چیغې وهم.
میوند د دروازو او شیشو سنتر لاک سویچ بند کړي، ویې ویل: ستا غږ
به څوک وانه وړي.
له جیبه یې کارت راو کینښ. نجلی ته یې ونيو، ویې ویل: ډار پره مه زه
په امنیت کې کار کوم، یو څه کار مې درسره دی، زره به دې
رخصته کړم.
– زما سره دې څه کار دی؟
– بېره مه کوه. دادی ورسېدو. هر څه به درته ووايم.
موټروان چا ته ټېلفون وکړي، یوازې یوه کلمه یې ورته وویل:
درورسېدو.
د کوڅې په پای کې د یوې خونې گراج خلاص شو، موټر ورننوت.
گراج بېرته ژر بند شو.
موټروان نجلی تر لاسه ونيوه، کوټې ته یې ننه ایسته.
زیږېدې له دستکوله ټېلفون راوايست، ټېلفون یې په لاس کې
رېږدېده، ویې ویل: زه به درنه شکایت وکم.
میوند سروښور او ه: پښېمانه به شي.
– خبر یې که نه، زموږ یو خپلوان په امنیت کې لوی سپری دی. زه به
ورته ووايم چې تا په زوره راسره زنا کړې ده.
– یوه شېبه صبر وکه، یو فلم به درته وښییم، فلم چې دې وکوت، بیا
دې خپله خوښه چې هر چا ته زنگ وهې. ټېلفون به هم زه درکم چې
کړېدې دې مصرف نه شي. زما نوم میوند دی، ورته ووايه چې میوند
په زوره دغه کور ته راوستې یمه.
نجلی د میوند ملگري ته وکتل چې سي ډي یې په لپ ټاپ کمپیوټر
کې اچوله، ویې ویل: زه ستا فلمونو ته وزگار نه یم.

ميوند ملگري ته اشاره وکړه. هغه فلم چلان کړ. په کمپيوټر کې زبیده بنکاره شوه. د معاینې پر مېز ناسته وه. دوو تورو لاسونو د هغې له سره ټيکری ایسته کړ. په توني کړيو طلايي وينتو کې يې گوتې تېرې کړې. د غوړونو پوڅکي يې و سولول. زبیدې سرتاو کړ، د سړي پر لاس يې شونډې و موبنلې. سړي د زبیدې گریوان ته لاس و غځاوه، يوه تنی يې خلاصه کړه. زبیدې د کمیس لمن له پتلانه راوایسته، لاندنی تنی يې خلاصه کړه. سړي يې لاس ټينگ کړ. بیا يې ټولې تنی پخپله خلاصې کړې.

فلم چې تر دې ځایه ورسېد، زبیده په گوندو شوه، موبایل يې له لاسه ولوېد، د سونگېدا آواز يې پورته شو.

ميوند سي ډي بنده کړه، ويې ويل: دې کې ستا او د سورج ټولې کارنامې شته. زه کولای شم دغه فلم په يوه ورځ کې ټول بازار ته ورسوم. کېدای شي ستا وروڼو ته هم ورسېږي، زه خبريم چې د سي ډي گانو کار و بار کوي. څنگه د داسې فلمونو شوقيان دي که نه دي؟ د زبیدې شونډې ولړزېدې، ژړا يې زور واخيست. د ميوند پایڅه يې ټينگه کړه. په ژړا يې ورته وويل: خدای ته وگورئ. چې هرڅه راسره کوئ، ويې کئ؛ خو فلم چا ته مه ورکوئ.

ميوند په ملنډو وويل: څنگه، بیا به دې خپلوان ته خوزنگ نه وهي؟ زبیدې هماغسې ژړل.

ميوند وويل: خیر، مور بې ناموسه نه يو، نور څه درنه نه غواړو. فقط دومره درنه غواړم چې ته به راسره همکاري کوي. څه رقم همکاري؟

— هغه به بیا وروسته درته ووايو. خو پام دې وي چې خپله اروا دې هم درباندي خبره نه شي. څه چې مور درته وایو، هماغه به کوي. ميوند خپل ملگري ته وکتل: خيبر جانه! زه لارم، ته دا نجلۍ پويه که.

016 ریاست

میوند خپل مدیر ته وویل: مدیر صاحب! یو هندي ډاکتر دی، زه ورباندې مشکوک یم. وایم که ما ته اجازه راکړې، زه به یې وڅارم. مدیر شیرین آغا د لنډې زېږې لاندې خپله زنه وگروله، شنې سترگې یې تنگې کړې، وېې ویل: جان بیا در! ته خو پوهېږې چې زموږ د توجه محراق ISI دی.

— نو دا نور به څنگه شي؟

— وه جان بیا در! نور خو مو ټول دوستان دي. ته پوهېږې چې دغه هند، ایران، پسې راتېر شه روسیه دا ټول زموږ دولت سره ډېر نښه روابط لري. ټول تاوان د آی اس آی له خوا رارسېږي.

میوند ولاړ شو، وېې ویل: سمه ده، څه چې ستاسو امر وي. میوند له دفتره راووت، په دهلیز کې یې څوک په مخه رانه غی، له بلاکه ووت. په کانکرېټي نری لاره د مخامخ بلاک خوا ته روان شو. څو گامه چې مخ ته لاړ شاته یې وکتل. د بل بلاک دهلیز ته چې ورسېد، بیا یې مخ شاته واپراوه. درېم پور ته وخت، د رییس دفتر ته ورغی.

رییس پوښتنه وکړه: څه نوې زړې؟

— رییس صاحب! یو هندي ډاکتر مې انډیوال شوی.

— ښه شو چې رایاد دې کړې. زما یو خپلوان تور زېږې لري، د خوارکي وضع ډېره خرابه ده، موږ ویل هند ته به یې ولېږو؛ خو سفارت ویزه نه ورکوي. ته خو یو وار ورته ووايه که دا ویزه ورته واخلي.

– سفارت نو ولې ویزه نه ورکوي؟ هندوستان ته خو بیخي ډېر مریضان ځي، دوی د خپلې گټې په خاطر ویزه ورکوي.
– ویلي یې دي چې دا خو خطرناکه ساري مریضي ده. په قانون کې اجازه نشته چې داسې کسان دې هندوستان ته ورننوځي.
– خیر، تاسې یو ځل پاسپورت او صحي اسناد یې ماته راکړئ، خپل زور خو به یې وو هو.

میوند زبیدې ته زنگ وواهه: چېرته یې؟

– په دفتر کې.

– غرمه چېرته سره وگورو؟

– نه پوهېږم.

– دوولس بجې راوځه، دفتر نه دې یو سل گامه لرې ودرېږه. زه به درشم.

دولس نیمې بجې میوند او زبیدې د نوي ښار پارک ته مخامخ، هرات رستوران سره له موټره کښته شول. د کبابي له څنگه تېر شول، نري شمال د کباب خوندور بوی په هوا کې خوراوه. د رستوران له وره څخه لا دوه گامه شا ته وو چې د معیوبینو پر چوکۍ ناست سړي وره ته لاس وغځاوه، له خیرن شکېدلي لستونې راوتلي لاس کې یې سرچنگی اوږد او سپنیز سیخ و، سیخ یې د وره دستگیر ته واچاوه، وریې پرانیست. میوند له جبهه لښکون راوايست، د معیوب سړي په لاس کې یې کېښود. د سړي پر له پسې دعاوو ته یې غوږ ونه نیول، رستوران ته ورننوتل. د لوی سالون چپ لاس ته بل نسبتاً وړوکی سالون ته ور دننه شول. هلته د څو مېزونو شاوخوا ته یو څو ښځې، ماشومان او سړي سره ناست وو. میوند دوی هم د یوه مېز شا ته مخامخ سره کېناستل. میوند پاسپورت او نور کاغذونه د زبیدې

مخې ته پر مېز باندې واچول، ويې ويل: سورج ته به وايې چې دا مې
نژدې خپل دی، دهند ويزه ورته واخله.

ميوند رييس ته ورغی. پاسپورټ يې د رييس مخې ته پر مېز باندې
کېښود. پخپله مېز ته پر نژدې چوکۍ کېناست.

رييس د پاسپورټ پانې وارولې، خبره يې وغورځېده، ويې ويل: ته خو
ولله چې ډېر زور ور وختې. دومره زر، په څلورو ورځو کې؟
_ بس انډيوالې ده نو.

_ کور دې ودان. وایم بيخي ناممکن کار دې راته وکو. پوهېږې چې
ډېرې واسطې مې ورته وکړې، يوه يې ونه منله؛ نو ده څنگه ويزه
واخيسته؟

_ رييس صاحب! څه فکر کوې، څوک چې داسې ناممکن کار کولای
شي، هغه به يوازې ډاکټروي که نور څه هم؟
_ آفرين، ښه شي ته دې پام شوی.

_ رييس صاحب! زه مخکې هم پرې شکي وم؛ خو اوس مې وليدل چې
څنگه دهند سفیر د يوه عادي ډاکټر په خوله د خپل هېواد قانون
ماتوي؛ نو له دې نه مالو مېږي چې خامخا به تر کاسې لاندې نيم
کاسه وي.

رييس پاسپورټ پر مېز کېښود، ويې ويل: نو څه ته گوري؟ ورباندې
کار وکه.

ميوند پر چوکۍ نېغ شو، ويې ويل: رييس صاحب! زه نور د ليلو نه هم
ورته لرم چې دغه سړی به جاسوسي کوي؛ خو هغه بل مې نه پرېږدي
چې تعقيب يې کړم. راته وايې چې موږ يوازې په ISI باندې کار کوو.

_ شيرين آغا يادوي؟

_ هو.

– ته خو پوهېږې چې د دوی مرض بل دی. دوی اوس هم په تنظیمي
روابطو پسې گرځي.
– ها بله ورځ چې تاسو ته راغلی وم، همدا خبره مې درته کوله؟
– زما د خوا درته اجازه ده. چې هرڅه دې په کار وو، د ما نه یې وغواړه.
وايم شیرین آغا بیخي مه پې خبروه.
– ډېره مننه، رییس صاحب. خیبر هم راسره ملگری دی. مور ورته
ارتباطي منبع پیدا کړې ده. زه اوس پل موندونکي او د استراق سمع
و سایلو ته ضرورت لرم. که له خپل مدیرته یې واخلم، بیا رانه پوښتنه
کوي چې څه یې کوي؟
رییس د مېز پر سر تنی کپکښله، د زنگ شرنګا پورته شوه، د دفتر
آمر کوټې ته راننوت، ویې ویل: صاحب! امر وکئ؟
رییس وویل: د میوند او خیبر چې هرڅه په کار وي، ورته ورپې کئ.

مرسته

جمیل له حمید سره خبرې کولې. د دهلېز له بل سره د سورج سربښکاره
شو. سورج پوښتنه وکړه: جمیل بايي! ولې خفه یې؟ دا څو ورځې دې
وینم چې غمجن غوندي یې.
جمیل غلی و.
حمید په انگریزي ورته وویل: ورور یې په ایران کې بندي دی.
– ولې؟
– مالومه نه ده.
سورج د جمیل پر اوږې لاس کېښود، ویې ویل: غم مه کوه.
بیا یې د اسمان خوا ته اشاره وکړه: هغه خوشته هغه به درسره
مدد وکي.

جمیل د غرمې په ډوډۍ لگیا و چې لینا ورپسې راغله ویل یې چې
سورج غوښتی یې.

جمیل ورسره روان شو. لینا په لاره کې وویل: میوند ویلي وو چې هغه
بل به پسې اخلي، اوسه پورې خو یې څه نه دي کړي.

جمیل وویل: یو څه اسناد یې ورته برابر کړي دي.

د هغې بې شرمې تگ راتگ خولا ډېر شوي.

ته یو څو ورځې نورې ورته گوره، هر څه به سم شي.

دواړه د سورج کوټې ته ورننوتل.

سورج وویل: ما خو درته ویل چې خدای به یوه چاره وکړي.

د جمیل رنگ وغوړېد، ویې ویل: څنگه؟

سورج وخنډل: موږ خو هسې خوشې خلک نه یو، په هر ځای کې

ملگري، یاران لرو. یو کس دی، د ایران سفیر سره پېژني.

یو ویزیت کارت یې له جیبه راوايست، جمیل ته یې ونيو: دا یې ادرس

دی. مازدیگر یو چکر ورشه.

جمیل موسک شو، کارت یې راواخيست. په کې لیکلي وو:

سید علي اصغر توکلیان

مدیر گل بنیاد امام (رح)

جمیل سورج ته لاس ورکړ، ویې ویل: ډېره مننه، کور دې ودان.

د څه وایې؟ چې هر خدمت وي، بنده ورته حاضر دی.

لمرد خیر خانې د غره څوکې ته نژدې شوی و، جمیل د تایمېني پروژې

په درېیم سړک کې د یوه درې منزله کور مخې ته ولاړ وو. د کور

د پوآلونه د مرمر په سپینو ډبرو پوښل شوي وو. د کور د دومره لوی

او دومره لوړ و چې هر رنگه باري موټر ترې تېرېدای شو. جمیل د وره

پر زنگ گوته ټينگه کړه. د زنگ په سپيکر کې چا په فارسي ژبه وويل:
شوک؟

جميل ورته خپل نوم ونبود.

سپيکر وويل: يوه شپبه.

ور خلاص شو. ځوان هلکي راووت. ويې ويل: آغا جميل، بفرمايین.
په اول پور کې يې د مخامخ کوټې ور بېرته کړ، ويې ويل: حاجي آغا د
ننه دی.

حاجي آغا وره ته مخامخ د يوه مېز شاته پر څرخي چوکۍ ناست و. شا
ته يې د کتابونو لويه الماری له پندو کتابونو ډکه وه. د اکثرو کتابونو
پښتۍ ډبلې وې او عنوانونه يې په طلايي رنگه خطونو ليکل شوي
وو. د ځينو کتابونو د لس، پينځه لس جلدونو مکملې دورې هم
ايښې وې.

جميل سلام و اچاوه.

آغا پورته وکتل، د سر په اشاره يې عليک وويل. بېرته يې کتاب ته
سترگې وگڼولې. د کتاب پر پښتۍ توره لونگۍ پر سر په توره اوږده
چپنه کې د يوه سپين ږيري عکس ښکارېده.

جميل حاجي آغا ته کتل چې اوس به ورته وگوري؛ خو آغا له کتابه
سترگې نه پورته کولې.

جميل د کوټې چپ د پوډال ته وکتل. يو په يونيم گز غاليچه ورباندې
څرې بدله، د افغانستان داسې نقشه په کې جوړه شوې وه چې له غزني
رانيولې تر هراته او له بلخه رانيولې تر اروزگانه پورې په کې يو
ولايت و، ورباندې ليکل شوي وو: غرجستان

آغا په کتاب داسې بوخت و لکه ته چې د همدې ناول په لوستلو بوخت
يې. جميل ښي لاس ته وکتل، کوټه هم مخامخ او هم ښي لاس ته
غځېدلې وه. چار چاپېره يې له نظره تېر کړل. پر کړيډو د ډېوالونو په

رنگ کریمی رنگه کتوري پردې راڅرېدلې، له دېوالونو سره درې سیته کریمی رنگه کوچونه او مخې ته یې شیشه یې مېزونه دوه دانې دوولس متره د ورېنمو غالی په کوټه کې وپېرې وي.

جمیل د وره له پاسه دېوالي ساعت ته وکتل، پوره پینځه لس دقیقې کېدې چې ده د کوټې دېوالونو، الماریو او پردو ته وکتل؛ خو آغا ورباندې چورت هم خراب نه کړ چې څنگه راغلی یې.

جمیل د آغا مېز ته نژدې پرچوکی کېناست، دې وخت کې د حاجي آغا موبایل وشرنگېد. خو دقیقې یې په کې خبرې وکړې. موبایل یې بند کړ، جمیل ته یې د ذره بیني عینکو له شا وکتل. عینکې یې لرې کړې، په کاغذي دسمال باندې یې پاکې کړې. د تورې پگړۍ لاندې د کېن غوږ څټ یې وگراوه. په ایراني وزمه فارسي یې وویل: ښه نو د دکتور سورج اشنا ته یې؟

— هو، آغا صاحب.

— ورور دې چېرته بندي دی؟

— په اصفهان کې.

— څه یې کړي دي؟

— خبر نه يم. همدومره یې راته وویل چې د اعدام خطر یې شته.

— قاچاقبرو؟

— نه آغا صاحب، دا څه وايي؟ بېچاره غریبکاره سړی و.

آغا موبایل راواخیست. پوښتنه یې وکړه: ورور دې څه نومېږي؟

— اجمل.

آغا چا ته زنگ ووايه. د اجمل نوم یې ورته یاد کړ.

وروسته یې جمیل ته وویل: له درې کیلو کریستال سره نیول شوی،

شل ورځې وروسته اعدامېږي.

د اعدام خبره يې په داسې سار په انداز وکړه لکه اعدام بدل چې د
توتانو خوړل وي. خود جميل په سترگو کې اوبنکې ډنډ شوې، ويې
ويل: آغا صاحب، باور وکه، په خدای قسم چې ورور مې داسې سړی
نه دی.

— ولله نوزه څه ووايم؟ مسافري سړی بدلوي.

جميل په ژرغوني غږ وويل: آغا صاحب! يوه لاره خو به لري؟

— ته خو پوهېږې، د ايران قانون ډېر سخت دی، د قاچاقبرو خو بيخي
مراعات نه کوي.

جميل په چوپه خوله اوبنکې تويولي. حاجي آغا تر سترگو لاندې ورته
کتل.

جميل سر راپورته کړ، په غريو نيولی غږ يې وويل: سورج ويل چې ...
تاسې ... د ايران سفير پېژنئ.

آغا وخنډل: دا د سفير مفير د وس خبره نه ده. د رهبر امر غواړي. پوه
شوي که نه؟

جميل له جيبه د شمال راوايست، اوبنکې يې ورباندې پاکې کړې.
آغا وويل: ژړا ته لا وخت شته. زه به سبا سفير وگورم. ته بيا ما بنام يو
چکر راشه.

— خير يوسې آغا صاحب! څه مهال درشم.

— همدا وخت.

تر سبا ما بنامه پورې اجمل څو وارې جميل ته زنگ وواهه. هر ځل يې
ورته ويل چې که دی ورته يوه چاره ونه کړي؛ نو ايرانيان به يې
اعدام کړي.

سبا ما بنام قضا جميل ميوند ته زنگ وواهه.

نيم ساعت وروسته دواړه په موټر کې ناست وو.

جمیل خبره پیل کړه: داسې شرط یې راته ایښی چې پوره کول یې د هېچا په وس کې نه دي. ویل یې چې باید یو انتحاري ورته پیدا کړم، که نه نو ورور به مې اعدام شي.

— ښه نو داسې؟

— بیخي یې لاره رانه ورکه کړې. نه پوهېږم چې څه وکړم.

— تا ورته څه وویل؟

— هېڅ، ورته مې وویل چې زه یې نه شم پیدا کولی.

همدې وخت کې جمیل ته زنگ راغی. میوند وپوښت: څوک دی؟

جمیل د موبایل سکریڼ ته وکتل، ویې ویل: نمره یې نه ده راغلې،

اجمل به وي.

دا ځل اجمل په تېلفون کې ډېر وژړل. ویل یې چې که دی یې غم ونه

کي؛ نو نولس ورځې وروسته به خامخا اعدام شي.

د جمیل سترگې سرې اوښتې وې. ستونۍ یې ډک و، خبرې یې نه شوې

کولای؛ خو بیا یې هم اجمل دلاسا کړ چې خامخا به یوه لاره ورته

وگوري.

میوند وویل: سبا ورشه، سړي ته ووايه چې زه درته نفر پیدا کوم.

— زه بیا نفر ورته له کومه پیدا کړم؟

— ته همدومره ورته ووايه، نور یې په ما. هو رښتیا، دا خبره هم ورته

وکه چې ته څه ثبوت لرې چې ورور مې خوشې کولی شي.

سبا سهار جمیل بیا د آغا کورته ورغی. د ثبوت خبره یې ورته وکړه.

آغا په خندا وویل: غواړې چې اجمل همدا اوس ووينې؟

— همدا اوس؟

آغا خپل ساعت ته وکتل، ویې ویل: اته بجې دي، که یې په لسو بجو

درباندي وگورم؛ نو وبه یې منې؟

جمیل وویل: آغا صاحب په ما ملنډې مه وهی. دا خو امکان نه لري.

– ته نو هر شي ته په خپلو وړو سترگو مه گوره. ته يې څه كوي، وايه چې درباندي ويې گورم كه نه؟
– كه امكان ولري، ولي نه.

آغا توره اوږده چپنه واغوسته. ويې ويل: درځه.
په انگړ كې د تورو بښينو كروزينگ موټر ته وختل. موټروان تيار پر جلوناست و. څلور وسله كسان بل لند كروزر ته پورته شول.
موټرونه د هوايي ډگر پر اويامتره سر ك سيخ شول. آغا چا ته زنگ وواهه، ويې ويل: څلور سيټه بېزنس كلاس.
سړي ورته څه وويل.

آغا وويل: نه، نه ځنډ پرېو. فقط پينځه دقيقې پس ته دررسېږو.
بيا يې بل چا ته زنگ وواهه، ورته ويې ويل: شل باندي نه بجې هرات ته دررسېږو. هليكوپټر راو لېږئ. مطلوب كس ټاكلي ځاى ته راوئ.
په پنځو دقيقو كې هوايي ډگر ته ورسېدل. د دوى موټر چا تلاشي نه كړ.

څنگه چې الوتكې ته وروختل، د الوتكې وړ بند شو. آغا او يو بل ملگرى يې مخته كېناستل، جميل د آغاله بل سړي سره شاته كېناست. الوتكه په هوا شوه.

الوتكه پاو باندي نه بجې د هرات پر هوايي ډگر راكوزه شوه.
هلته دوه كروزينگ موټرونه ورته راغلي وو. موټرونه په چټكۍ سره غرب خوا ته روان شول. بښايسته لري په يوه دښته كې تم شول. چورلكه ورته راغله. د چورلكې پر وزرود ايران دولتي نښان رسم شوى و. آغا او جميل وروختل.

پوره لس بجې چورلكه پر يوه كانكريټي ميدانگي كېناسته. دوى كېنسته شول.

جمیل بی یوې کوتې ته بوت، که گوري چې د ایراني عسکرو په منځ کې اجمل پر چوکی ناست دی.

وار له واره یې اجمل ته غېږه ورکړه.

آغا عسکرو ته وویل: راجی، مور تاسې به د باندي ووځو چې دوی سره خبرې وکړي.

جمیل له ورور څخه پوښتنه وکړه: څه کیسه ده، ته خومې په خبره پوه که.

اجمل په ژړا شو، د جمیل پر اوږه یې سر کېښود. بیا یې وویل: لالا څنگه یې درته ووايم. گناهکار یمه. شرمېږم، لویه گناه مې کړې ده.

— نو څه درپېښه وه چې د قاچاق کار دې کاوه.

— د قاچاق خبره نه ده. لالا، شرمېږمه، څنگه یې درته ووايم.

جمیل یې پر اوږه لاس ورکېښود، ویې ویل: اوس خوراپېښه ده چې هره خبره وي، سپینه راته وکړه.

— یوې ایراني سره مې انډیوالی وه. مېړه یې تریاکي و، باري موټر یې درلود. هر وخت به په سفر کې و. زه په هفته کې دوه - درې وارې ورتلم.

شپه مې ورسره تېروله. یو مازدیگریې راته زنگ ووايه چې ورشم. زه چې ورغلم، د کور مخې ته یې ټیکسي ودرېده. دا ورنه کوزه شوه. ما

ته یې وویل چې له ټولېکسه یې بېگ ورسره یوسم. بېگ مې راپورته کړ، سپک و. د بېگ زنځیر ته قلف لوېدلې و. ښځې ویل چې مېړه یې

سوغات وراستولی. کور ته یې ورننوتو. هغې سپین نري دسکشونه له لاسونو وکښل، د خوب پر تخت یې واچول، خپله پخلنځي ته لاړه. د

شپې ډوډۍ مو سره خوړلې وه چې یو ناڅاپه د کوتې ورپه شدت سره خلاص شو. پینځه شپږ تنه پوليسان کوتې ته راننوتل. د اسنادو

پوښتنه یې رانه وکړه. ما د اقامت سند ورنسکاره کړ. ویې پوښتم چې هلته څه کوم؟

بښځې ورته وويل: دا مې د مېړه ملگرې دى.
پوليسو وويل چې موږ به د کور تلاشي وکړو. خو دقيقې دې خواها
خوا وگرځېدل، بېگ يې ولېد، ويې ويل: دا د چا دى؟
بښځې ژرد ما خوا ته اشاره وکړه، ويې ويل: د ده.
ما چې څومره وويل بېگ زما نه دى، ويې نه منل. د سکشونه يې
واغوستل، د بېگ قلف يې مات کړ. په منځ کې يې کريستال و.
زه يې بوتلم. په لبر اتوار کې جوته شوه چې په بېگ باندې د بل چا د
گوتې نښې نشته، يوازې زما د گوتې نښه په کې وه.
_ جميل سوړ اسويلى وکيښ، ويې ويل: دا څه بې ناموسه خلک دي؟
اجمل بيا په ژړا شو، ويې ويل: ما به اعدام کړي.
جميل وويل: غم مه کوه، زه به دې را خلاص کم.
_ څنگه؟
_ فکر وکه، تر دې ځايه راتگ هغه هم په ايراني طياره کې څه اسانه
خبره ده؟
_ هو رښتيا زما خو هېر شو چې درنه پوښتنه و کم. ته څنگه دلته
راغلي؟
_ بس دوى رانه يو څه غوښتي دي. يوه معامله ده، سره کوو به يې.
_ څنگه معامله؟
_ بس ته يې څه کوي؟ دا زما کار دى. خو گوره پام دې وي چې هېڅوک
به نه خبر وي.
_ دا څه وايي؟ ما ته يې يوازې له تا سره د خبرو اجازه را کړې وه، ها تا
ته مې چې تېلفونونه کول، تېلفون د دوى و. زه هلته بيخي کوته قلبي
يم. رښتيا دوى د مدرسو د طالبانو پوښتنه کوله چې څوک په کې
پېژنم که نه.
_ تا بيا ورته څه وويل: هېڅ، هغه د جنت گل زوى مې وروښود.

آغا کوټې ته راننوت. ويې ويل: خو به
 په و تو کې يې جميل ته وويل: يوه خبره په ياد لره، زما زور خو به دې
 ليدلی وي. که دې چا ته څه وييلې وو؛ نو ورور به دې دلته اعدام شي او
 ته هلته.

جنرال طالبانو ته وسله لېږدوي
 زبيدې سورج ته د اورلگيت د ډبلي په اندازه يو او سپينيز سگرېټ
 لايټرو رکړې. سورج د لايټر د اخيستو پړوخت د زبيدې گوتې لمس
 کړې. لايټري يې په شونډو پورې وموښه، ويې ويل: دا به تل راسره
 ساتم.

ميوند په لايټر کې د استراق سمع او پل موندونکې اله پته کړې وه.
 اوس نو هغه کولی شول چې سورج په هر ځای کې وڅاري او له پينځه
 سوه متره لرې څخه د هغه خبرې اترې واوري.

ما بنام پل موندنکي سورج په تايمني کې بنوده. هغه د آغا په کور کې
 و. ميوند سل يونيم سل متره لرې د سرک پر غاړه خپل موټر درولی و.
 د دوی خبرې يې اورېدلې.

ټولو په روسي ژبه خبرې کولې.
 د سورج غږ يې واورېد: څنگه شو، سپړې دې راضي کړې؟
 بل غږ وويل: مالومه نه ده، لس ورځې وخت يې غوښتی.
 سورج پوښتنه وکړه: لس ورځې، ډېرې نه دي؟

- مورنو څه بېرته لرو؟ وايي ماهي چې هر وخت له اوبو ونيسي،
 تازه به وي.

سورج بيا پوښتنه وکړه: څه يې ويل، چېرته به پسې وگرځي؟
 - خپل کلي ته پسې ځي، زرمته ته. وايي هلته د مدرسې طالبان
 ډېر دي.

— که سړی یې پیدا نه کړ؛ نو بیا؟
په دې منع کې د جنرال ډډه غبر را پورته شو: بله لاره نه لري. ورور خو هر
چا ته شیرین وي. څنگه آغا صاحب د غسې نه ده.
آغا وویل: هغه خوبه وشي، اوس د وسلو خبره وکړه.
جنرال پوښتنه وکړه: راوړې یې دي؟
— نه، سبا به یې پخپله راوړم.
— چېرته دي؟
— په کلینیک کې، دا ځل یې د طبي وسايلو په منع کې رالېږلې دي.
— څه شی دي په کې؟
— ډېر څه نه دي، یو څو دانې ماینونه دي، یو دوه میله راکټونه دي.
— راکټونه څه رقم دي، آر پي جي؟
— نه بابا، طیاره ویشتونکي.
جنرال په خندا وویل: ځمکه خو مو ورته سور او رگرځولی اوس یې په
هوا کې هم نه پرېږدئ.
د آغا د خندا اواز هم پورته شو، ویې ویل: لوی شیطان چې پسې وانه
خلو کله یې پرېږدو.
جنرال وویل: زه بیا څه مهال درشم؟
— سبا ماسپینین.
میوند نیم ساعت نور هم په موټر کې ناست و؛ خو د دوی نورې خبرې
هغه د سورج خبره، د شباب او د شراب خبرې وې.
سهار چې میوند دریس د کوټې ورپه گوته وواځه، هغه د وره شاته
ولاړ و، کورټی یې په کوټ بند راځړوله، ورته ویې ویل: په دې شنه
سهار کې؟ خیر خوبه وي؟
میوند ورپورې کړ، ویې ویل: مهمه خبره ده.

رييس چې د خپل مېز شاته تېر شو او پر چوکۍ کېناست، ميوند د مېز په څنگ کې پر کوچ کېناست، د جنرال کيسه يې ورته وکړه. رييس دواړه لاسونه ترزنې لاندې ايښي وو، څنگلونه يې پر مېز تکیه کړي وو. مخامخ دېوال يې سترگې ښخې وې. ميوند پوښتنه وکړه: رييس صاحب، څنگه وکړو؟ رييس پر چوکۍ ښخ شو، د ډيجيټل ټيلفون غوږي يې پر وته کړه، ويې ويل: يو ځل به د نظامي امنيت رييس ته خبر ورکړم. رييس هماغه خبر چې ميوند ورته راوړی و، د نظامي امنيت رييس ته ورکړ. ميوند وويل: که د دوی يو کس راسره گډ کار وکړي؛ نو کارونه به مو اسانه شي. رييس وويل: ته د نظامي امنيت رييس ته ورشه، هلته چې ورسېدې ما ته زنگ ووهه. د نظامي امنيت رييس، فهم ته وظيفه ورکړه چې له ميوند سره دې گډ کار وکړي. ميوند ورسره خپل معلومات شريک کړل. له هغه يې وغوښتل چې جنرال دې کلک وڅاري. جنرال نوی دفتر ته رسېدلی و چې د مېز په سر ټيلفون يې وشرنگېد، د تخنيک آمر و، ويې ويل: موټر دې ورکشاپ ته راولېږه چې چک يې کړو. جنرال وويل: لا خو يې د چک کولو وخت نه دی، بله هفته يې مياشت پوره کېږي. د تخنيک آمر وويل: بله هفته به راباندې کارزيات وي ته خو مې يار يې، ستا موټر خو نو سم گورم، وایم پرزه پرزه يې درته چک کوم.

جنرال په خندا وويل: ياره منم دې. خوزه ماسپينين لږ وختي غوندي وټم.

— پروانه کوي، ترد ولسو بجو پورې خلاصېږي. فهميم خپل رېنجر د جنرال د موټر څنگ ته ودراره. مستري ته يې د موټر کيلي ورکړه، ورته وېي ويل: ته د ما موټر تړايي که چې څه خرابي خوبه نه لري، داسې بنه منډه يې وکه چې کش يې سم دی که نه؟ مستري د ده موټر وايست. فهميم د جنرال د موټر د وره په رابړ کې پل موندونکی وټومبه، په گوته باندي يې بنه ټينگ کړ، خو وارې يې لاس پرې ورتبر کړ. بيا يې د استراق سمع وسيله د وره تر کاک لاندي ولگوله.

له موټره کبسته شو، مخامخ د تخنيک آمر ورروان و. ټينگه غېږه يې ورته ورکړه، وېي ويل: کور دې ودان اشنا.

□□□ لمر د پغمان تر غرونو نوی پناه شوی و چې يو زېر رينجر د چهلستون د باغ قبلي خوا ته په خامه سرک کې دوېرې بادولې. شاته يې موټر سايکل روان و. موټر سايکل والا خپل مخ په دسمال پټ کړی و چې له دوېرې څخه ځان وساتي. رېنجر د حاجي افغان د باغ تر څنگ په خامه سرک پورته خوا روان و، له څو کرلېچونو تېر شو، د قندي جومات شاته د يوه کور مخې ته ودرېد.

فهميم سل گامه لرې د غره په لمن کې هديرې سره خپل موټر سايکل ودراره. تر هغه ځايه چې يې سترگو کار کاوه، قبرونه وو، ته واد دنيا ټول مړي همدلته بنځ دي. د هديرې په منځ کې د توت يوه ونه يو ځای او دوې ونې بل ځای داسې ولاړې وې لکه د گارډ پيره داران. د قبرونو په منځ کې پينځه شپږ قبرونه داسې وو چې شناختې يې د بني ادم د قد په اندازه لوړې وې. شناختې د غره له ډبرې وې چې منظمې نه وې توږل

شوي. لکه نوکرانې چې خپل بادار ته لاس په نامه ولاړې وي، ډېرې هم همداسې غلې ولاړې وې. د کور ور خلاص شو، رېنجر وردننه شو.

فهمیم په نبي غوږ کې یو شی وټومبه، د جنرال غږ یې سم وانه وربد. د باد داسې شغها وه، لکه سپرې چې د بوتل په خوله کې پوکی وکړي. فهمیم د یوه کور د پواله ته پناه یوړه.

په غوږې کې یې د بل سپرې اواز واورېد: ((بې غمه اوسه، ملابانگ حرکت کوم. وایم سترگه به نه وي نه راختلې چې ما به چاراسیا ته رسولې وي. رېنتیا انجینیر صاحب سلامونه ویل))

د جنرال غږ راغی: ((وعلیکم سلام، وایم اصلي مجاهد انجینیر صاحب دی، دې نورو خو هسې د جهاد نوم بد کړی.))

له هغې خوا یو بوډا لکړه په لاس کرار کرار رانژدې شو، فهمیم ځنې پوښتنه وکړه: بابا د دې قبرونو شناختې ولې دومره جگې دي؟

بوډا په امسا باندي دوه لاسي تکیه وکړه، هڅه یې وکړه چې کړوپه ملا یې سمه کړي، فهمیم ته څیر شو، ویې ویل: نابله غوندي ښکاري.

— هو، خیراباد ته روان یم.

— بچو، دا خود سیدانو قبرونه دي. دوی دغسې لوړې شناختې

جوړوي چې قبرونه یې د نورو خلکو غوندي نه وي. پخوا به چې یو سید ومړ، نو زامنو به یې د لپې په اندازه ډبره راواخیسته غونډاری به

یې ځنې جوړ کړ، بیا به یې غونډاری لوړه په شناختې باندي کېښود.

ویل یې هر وخت چې غونډاری ولوېږي، نو د سیدانو له خپلخانې به یو څوک مري. موږ چې ژني وو، شیطاني به مو کوله، د سهار لمانځه

ته چې به روان شوو، یو دوه غونډاري به مو راخطا کړل. بیا به څو ورځې په سیدانو کې ویرگله و، هر یو به یې گومان کاوه چې د ده وار

به وي. اوس یې دا رواج ختم و بوله، یوازې جگې شناختې دروي. په غونډارو پسې نه گرځي.

ملا اذان وکړ. بودا بې خدای پاماني په مدار مدار د جومات خواته روان شو.

خلک د ما بنام له جماعته راگرځېدلي وو چې د جنرال موټر بېرته راووت.

سهار په تياره کې له هماغه کوره يوزيل موټر راووت. باډي يې له شگو ډکه وه. هديرې سره يوه سړي ورته لاس ونيو. لاري ودرېده.

سړي پوښتنه وکړه: پورته څي؟

موټروان وويل: راوڅېژه.

سړي موټر ته وخت، د غور و تش پلاستيکي سطل يې د خپلو پښو مخې ته کېښود. ويې ويل: تر دې ليلې پورې ځم.

لاری د غره په نسبتاً هواره لمن کې چې خلک يې پدوله دښته بولي، د خيراباد د غونډيو خوا ته روانه شوه.

موټروان پوښتنه وکړه: د خوشالخان په ليليه کې کار کوي؟

سړي وويل: هو، آشيپيم.

سړي له جيبه تسبیح راوايستې، چې لاس يې د تسبو اړولو ته له پتو نه راوايست، شونډې يې په خوځېدو شوې، په ذکر لگيا شو. موټروان بله پوښتنه و نه کړه.

خو شېبې وروسته لاري د ليلې د دېواله پر برابر ودرېده. فهم ورنه کېښته شو؛ خو د لاری تر سيټ لاندې يې پل موندونکی لگولی و.

لمر لا د چهلستون د غره له سره يو نيزه پورته شوی و چې لاري بېرته راغله. د خيراباد د غونډۍ په بېخ کې يوه سپينه کرولا ولاړه وه. د مخ بانټ يې پورته و. يوه سړي په کې گوتې وهلې.

بل سړي لاری ته لاس ونيو، ويې ويل: استاده! ته خويو واردا موټر وگوره، سم دم روان و، ناڅاپه گل شو.

موټروان په ملنډو وويل: تاسې ټول د شترنگ ډرپوران يئ. له جلوه راکښته شو، د کړولا خواته روان شو. له شا څخه د ((ټق)) آواز راغی. شاه ته يې مخ واپراوه. ميوند ورته تمانچه نيولې وه. فهيم ورته په خټ کې ټينگه لغته ورکړه. سړي پرمخې ولوېد. فهيم يې لاسونه شاته وروترل. سړي چيغه کړه. ميوند يې خوله په پلن رابرتېپ باندې بنده کړه. فهيم او ميوند په دواړو موټروان له متو ونيو، د کړولا شاتني سيټ کې يې ځملاوه، پښې يې هم وروترلې. ميوند کړولا چالانه کړه، فهيم له لارې څخه پل موندونکی راواخيست او په منډه کړولا ته وخت.

زه يې پيژنم
جنرال لاس ترزني ناست و. ځمکې ته يې کتل.
د آغا تندي گونځې و. د مخ څرېدلې پوستکي يې په بڼي لاس سولاوه.
سورج چوپتيا ماته کړه: پخوا داسې نه و شوی؟
جنرال په داسې غږ چې ته و له ځانه سره غږېږي، وويل: دا يې اول وار دی. ما څو وارې تر جايداده وسلې رسولې دي.
آغا وغږېد: نور کله خو به هسې عادي شيان وو، مهم همدا ځل و.
جنرال سر وښوراوه.

آغا وويل: پوهېږې چې په دې راکټونو باندې څومره کار شوی و. که طالبانو ته رسېدلې وای او د امريکا طيارې يې پرې ويشتلې وای؛ نو زموږ د ټولو ژوند به ورسره سم شوی و. پوهېږئ، ما ته يې د ټرانسپورټ وزارت منلې و. جنرال ته مې که نور څه نه و؛ نو يوه رتبه خو به مې ورته اخيستله.

جنرال آغا ته وکتل: آغا صاحب، موږ خو خپل کار کړی، دا خپله د طالبانو گناه ده، کار خو هغوی خراب کړی.

سورج وويل: مهمه دا ده چې ارتباطي کس څنگه ونيول شو؟
 جنرال وويل: زما ارتباطي کس طالبانو ته رسېدلی و، په چاراسيا کې
 يې وسلې ورسپارلې وې، بېرته چې راته تېلفون يې راته وکو چې دا
 دی ما خپل کار وکو. په لاره کې يو دم تری تم شو. ته وا ځمکه چاوده
 شوه، دی په کې غيب شو.

آغا وويل: مهمه دا ده چې سپری له دې خوا تعقيب شوی که له هغې
 خوا؟

جنرال ځواب ورکړ: زه مطمئن يم چې له هغې خوا تعقيب شوی.
 آغا وغرېد: دومره اطمینان څنگه لرې؟

سورج وويل: زه خو په دې ډارېم چې څوک مو ونه څاري. په دې ډاډه
 یې چې دغه کور امن دی؟

آغا د خپل کور امنيتي مسوول راوغوښت ورته وپې ويل چې امنيتي
 کامرې دې په ځير وگوري.

هغه وويل: نور څه نشته؛ خو دوه درې سوه متره لرې يوه سپينه کرولا
 ولاړه ده، يو يونيم ساعت کېږي چې هماغلته ولاړه ده.

آغا وويل: ته پخپله ورشه، وپې گوره چې څوک دي، څه کوي؟
 ميوند د موټر په هينداره کې سرف موټر وليد چې د آغا له کوره
 راووت او دده خوا ته روان شو.

خيبر ته يې زنگ وواوه.

سرف د کرولا څنگ ته ودرېد. د آغا سپری له موټره کښته شول.

ميوند د موټر شيشه کښته کړې وه، په تېلفون کې يې په پارسي
 وويل: وروره زه خو ستا نوکر نه يم، يو ساعت کېږي چې درته ولاړ يم،

ولې نه راځې؟

يوه شېبه يې د بل لوري خبرو ته غوړ ونيو، بيا يې وويل: ته عجب
 سپری يې، پيسې زما درباندي دي او نڅرې ته کوي.

بیا یې دهغې خوا خبرو ته غږ و نیو.
ویې ویل: زه نور درته نه شم درېدلی، زه لارم، بیا به گورو سره.
تېلفون یې بند کړ. د آغا سړي په ایراني ډوله پارسي وپوښت: آغا!
خیریت خو به وي؟ موټر دې ولې دلته درولی؟
میوند دې خواها خوا وکتل، ویې ویل: دلته خود منع پارکینګ
علامه نشته.

— د خلکو کورونه خوشته.
— نو څه؟ زه خود سړک په غاړه ولاړ یم.
دې وخت کې سورج راوړسېد، خپل موټر یې ودراره. ویې ویل: او هو
فرید جانه! دلته څه کوي؟
— هېڅ، یو معامله دار ته مې ولاړوم. ویلي یې وو چې پیسې درته
راوړم. یو ساعت کېږي چې ولاړ یم، درک یې نشته. اوس نو ځم د کور
خوا ته. ته چېرته روان یې؟
— زه دغسې په لاره تېرېدم چې ته مې ولېدې. دا خلک څوک دي؟
خیریت خو به وي؟

میوند وویل: نه یې پېژنم، وایي موټر دې ولې دلته درولی. د چا
باډیگار ډان به وي.
د سرف له منځه چا غږ وکړ: راحی چې لاړ شو.
د آغا کسان موټر ته وختل.
میوند له سورج سره مخه ښه وکړه.

خانمرگی

منصور ته عجیبه غم جوړ و. په ورځ کې به یې درې ساعته د تجوید درسونه ویل؛ خو نه د کوچنیوالي د وختونو په شان چې ملا صاحب به په هرې غلطۍ په لښته واهه او س چانه واهه؛ خودح، ع، ص او د نورو عربي تورو سم تلفظ یې کولمې خولې ته راوستلې چې په مدرسو کې ویل کېږي، دهغو کتابونو نومونه یې په یو شواخون زده کړل.

دی به پخوا هم اکثره وخت د وظیفې لپاره له خبیر سره د کابل شاوخوا ولسوالیو ته ته؛ نو مونتۍ ږیره یې له پخوا وه. په دې څو هفتو کې یې بیا بیخي گوتې په کې ونه وهلې، سمه دمه طالبي ږیره یې شوې وه. د سترگو تورول یې بیا په کور کې له خپلې ادې زده کول، لابه یې سلايي سترگو ته نه وه رسېدلې چې ده به سترگې داسې بندې کړې چې ته وا ایلقي سرینس دې پرې وهلي دي. ایله یې اوس سر خلاص شو چې بنځې هم ډېر کمالونه لري. په څو جوماتونو کې وگرځېد؛ خو مایان یې عصري شوي وو، مسواک یې نه وهل، ټولو د غاښو برسونه کارول. چا ورته د یکه توت جومات وښود. دوه مازدیگري هلته لاړ او مسواک وهل یې زده کړل. د مسواک سر نو لکه خطاطان چې په تېرې چرې د نۍ سر جوړوي، دا هم هماغسې په هنر سره سپینول او رینسکی رینسکی کول غواړي.

منصور د وزیر اکبر خان د لین په موټر کې سپور و او مسواک یې واهه چې څنگ ته یې ناست سړي ورته وویل: وروره، مسواک خو ډېر ښه شی دی. ته پوهېږې او س په عربستان کې ورباندې تحقیق شوی دی، وایي په مسواک کې فلورین ډېر دی، دا فلورین چې دی د غاښونو مینا ته ډېره گټه لري.

منصور سړي ته وروکتل چې پولادي رنگه دريشي يې اغوستې او نيکتايي يې هم تړلې ده. پوښتنه يې وکړه: ته ډاکتر يې؟
 سړي وويل: نه زه په اسلامياتو کې له الازهره دکتورا لرم.
 منصور ښه په شد و مد وويل: ماشاً الله ماشاً الله.
 سړي وويل: خو يوه خبره درته کوم دا سمه ده چې مسواک ښه شی دی،
 خو دا زموږ طريقه د استعمال يې سمه نه ده.
 منصور وويل: څنگه؟

— ته وگوره مسواک دې په غاښونو وهي بيا يې په جيب کې اچوي. په جيب کې دې سل نور شيان پراته وي، سل رقمه ميکروب په کې وي. دغه دوړې وگوره، دا خو ټول ميکروب دي، دا په مسواک باندې کينې او ته يې بېرته په خوله کې وهي.
 منصور وويل: نو چاره يې څه ده؟

سړي لنډه خندا وکړه، ويې ويل: زوروره، اسانه ده، په يو پلاستيک کې يې کېږده، يو پوښ — موښ ورته پيدا کړه، بس له جرايمه يې وساته.

د منصور بل غم د نومونو زده کول وو. ده بايد د جمیل د ټولې خپلخاني نومونه زده کړي وای. د هغه د ورونو، ترونو، ماماگانو او د هغو د زامنو عکسونه يې خوځو واري وکتل. د هر چا په عکس باندې يې نوم ليکلی و. د هر يوه په باره کې يې معلومات ياد کړل چې څه کار کوي؟ چېرې اوسي؟

په دې پلان کې جنت گل د ده پلار و، هغه په حزب اسلامي کې سرگروپ و، پر زرمتم باندې د شورويانو په حمله کې شهيد شوی و. منصور هاغه مهال لا د دوو کالو و. وروسته د ده نيکه واني ته تللی و، هغه همدا يوزوی درلود، خو کاله وروسته پخپله په ملاريا باندې ساه ورکړه. د منصور مور بيا محرقې ووژله. دی په وړوکتوب کې

مدرسه ته لار، مدرسه يې ختمه کړې وه، خو لاهم هماغلته اوسېده، له منتظم سره يې په کارونو کې مرسته کوله. جميل ورپسې ورغی او د جهاد بلنه يې ورکړه. دا هغه پلان و چې خيبر او ميوند جوړ کړی و. منصور لوی امتحان په مخ کې لاره، د آغا صاحب امتحان. هفته چې پوره شوه، له جميل سره د آغا کور ته لار. جميل آغا ته وويل: دا سړی منصور نومېږي، راغلی چې جهاد وکړي. آغا له منصور څخه پوښتنه وکړه: ته ولې جهاد کوي؟ منصور داسې ږډ ږډ ورته وکتل چې ته واد هغه په خبرو يې بيخي سر نه خلاصېږي. آغا خپله خبره بيا وکړه. منصور بيا څه ونه ويل. جميل د آغا خبره ورته په پښتو وکړه. منصور وويل: مړه، جهاد راباندې خدای فرض کړی. زه د يهود و نصارا ختمول غواړم. آغا جميل ته وکتل: په فارسي نه پوهېږي؟ جميل سر وبنسوراوه. آغا وويل: ورته ووايه چې جهاد خو قرباني غواړي. منصور ځواب ورکړ: جی، زه د خپل سر نه تېریم. آغا د منصور تورو کړيو سترگو ته نېغ وکتل، ويې ويل: که ستا مرگ په کې حتمي وي، نو بيا؟ _ مړه ورته ووايه چې دنيا لکه بازار دی. سړی چې بازار ته ځي، خپله سودا په کې کوي، بيا ترې ځي. زه دې بازار ته په شهادت پسې راغلی يم. زموږ اصلي کور اخرت دی، ما سره د اخرت غم دی. د ژوند پروا مې نشته. آغا خپلې عينکې پر پوزې سمې کړې، ويې ويل: شهادت خو مېرانه غواړي.

— نه جي، اسلامي جذبه غواړي. پلار مې په روسانو باندې ځان شهيد کړی، زه خو هم د هغه زوی يم.
آغا و موسل: آفرين.

هغه يې بلې کوټې ته واستاوه. جميل يې وپوښت: سړی دې له کومه پيدا کړي؟

— زموږ تربروردی، پلار يې په جهاد کې شهيد شوی، د مور ه يو زوی دی. په پاکستان کې يې مدرسه وبله. زه هلته پسې ولاړم. قسمت مې ښه و، دی پخپله تيار جهاد ته ناست و. بس همدې ته معطل و چې يو څوک ورته لاره وښيي.
— پښېمانېرې خو به نه؟

— نه بابا، ما يې غوږونه داسې پرسولي، د حکومت دومره بد مې ورته ويلې چې اوس هر څه ورباندې کولای شو.
— تا ويل چې د پلار يو ازينی زوی دی؟

— هو، آغا صاحب! ده په مرگ کې زما گټه هم ده. دوی ډېر جايداد لري، که مړ شي؛ نو ټولې ځمکې به يې موږ ته راپاتې شي.

آغا و خندل: ښه نو داسې، ته په جهاد کې هم خپله گټه غواړې؟
آغا له ترجمان سره منصور ته راغی. لپ ټاپ کمپيوټر يې خلاص کړ. له منصور څخه يې د کورنۍ په باب پوښتنې وکړې. د منصور هر ځواب چې به يې اورېده، بيا به څو شيبې په کمپيوټر کې سترگې ښخې کړې. سوال ځواب چې خلاص شو، آغا ورته وويل: سبا به دې هرات ته واستوم، د جهاد درسونه به هلته درياندې ووايو.

ضرب علي ضربه وركوي
فرید په دوکان کې ناست و چې یو سپری ورغی. سپری وویل: د فرید
دوکان همدا دی؟

فرید ځواب ورکړ: امر وکه.

— له فرید سره مې کار دی.

— زه پخپله فرید یم، څه خدمت وکړم؟

سپری په دوکان کې ټول ناست کسان له نظره تېر کړل، بیا یې وویل: نه
هغه بل فرید، د ډاکټر سورج ملگری، زه ډاکټر سورج رالېږلی یم.

د دوکان منشي خبرو ته خوله جوړوله چې فرید ژر وویل: بڼه، بڼه، مورډ
دوه فریدان یو. شریک مې هم فرید نومېږي. اوس د باندې تللی. زه به
بې راوغواړم.

په دوکان کې ناستو کسانو فرید ته وکتل، بیا یې یو بل ته سره وکتل
خو چا غږ ونه کړي.

فرید میوند ته زنگ وواځه. سپری د چایو دویم گېلاس نیم کړی و چې
میوند راوړسېد. څنگه چې د میوند سترگې په هغه باندې ولگېدې،

غېږه یې ورته خلاصه کړه، په لوړ آواز یې وویل: انډیواله، ته!

اوږده شپبه یې یو بل سره په غېږ کې ونیول.

میوند فرید ته وویل: دی ضرب علي نومېږي. مورډ پخوا سره همکار
وو. څه بڼه وختونه وو، هزاره و پښتون و تاجک راکې نه وو، ټول لکه

ورونه وو.

فرید وویل: د ډاکټر نجیب وختونه یادوي؟

— هو، زه او ضرب علي دواړه په لسم ریاست کې وو. ده تخلص
دوستدار دی خو ټولو ملگرو انډیوال باله. دی د دوشي، زه د مشرقي،

یوازي زه نه وم، وایم دی د ټولو انډیوال و.

فرید و ویل: نو ستا نوم یې څنگه نه دی زده؟ ده خو ویل چې له فرید سره یې کار دی.

میوند ضرب علي ته وکتل.

ضرب علي په سترگو کې ورته اشاره وکړه، وېې ویل: کیسه اوږده ده، زه و ته به سره د باندې ووځو.

ضرب علي خپله کیسه ورته وکړه. دی د تنظیمي جگړو په سر کې کراچۍ ته او بیا ایران ته تللی و. په موقته اداره کې بېرته له فامیل سره کابل ته راغلی و. د ملي امنیت ریاست ته تللی و چې بېرته مقرر شي، خو چانه و مقرر کړی. دوه درې کاله یې په یوه دوکان کې منشي توب کړی و. وروسته په بنیاد امام کې د لوژستیک امر مقرر شوی و. وروسته چې حاجي آغا ته ده صداقت ښکاره شوی و، د سابقې پوښتنه یې کړې وه. چا ورته ویلي وو، دی پخوانی نظامي دی. بیا نو حاجي آغا د موسسې امنیتي چارې ورسپارلې وې.

هاغه ورځ چې میوند د حاجي آغا کور ته نژدې په موټر کې ناست و او بیا یو څو کسان ورغلل چې ولې یې موټر هلته درولی، ضرب علي هم د آغا له کسانو سره په سرف موټر کې و. میوند یې لیدلی او پېژندلی و خو غږ یې نه و کړی. وروسته سورج ده ته د میوند ادرس ورکړی و چې په قوای مرکز کې یې دوکان دی او فرید نومېږي.

ضرب علي خپله کیسه خلاصه کړه او میوند ته یې وویل: اوس نو ته ووايه، تا هلته څه کول او ولې دې سورج ته خپل نوم فرید ښییلی دی؟ میوند وویل: ته خو مې زور یاریې، نه پوهېږم په دې جنگونو کې به ستا مفکوره بدله شوې وي او که اوس هم هماغه پخوانی سړی یې؟

ضرب علي وویل: زه هماغه انډیوال یم او هماغه مفکوره.

میوند ترڅه موسکا وکړه، وېې ویل: پوهېږې، یوه ورځ مې هغه خالد ولید، ستا به په یاد وي چې پخوا به یې په کارمل باندې سرور کاوه،

هغه دو آتسه پرچمي چې يې بولي، پخوا هغسې و خو اوس يې د موټر په بڼه باندې د پکول خپلو عکسونه لگولي دي. اوس هره گړۍ «آمر صاحب» يادوي.

خالد غوندي کسان ډېر دي چې وروسته يې تنظيمي سابقې راوايستې، اوس هر يو د خوارلس کلن جهاد دعوي کوي. نور يې څه کوي چې هغه ستا يو وطندار نه و، هغه شاعر چې و.

— بڼه، بڼه، ته ودرې داسې بڼه نوم يې و. جهش، مرتضی جهش يادوي. ياره عجب انقلابي شعرونه به يې ويل، ها د برېښف په وير چې يې اورده قصيده ويلې وه.

— پوهېږې، هغه بيا وروسته د يوه تنظيم وياند شو. خاص د تنظيم له مشر سره يې ناسته ولاړه وه. د تنظيمي جگړو پر مهال به يې له بي بي سي سره مرکې کولې چې نن مو دا ځای ونيو، د پلانکي تنظيم دومره کسان مو ووژل.

ضرب علي د ميوند خبره ورپرې کړه: نه بابا! دا څه وايي؟
ميوند ورته و موسېد: ما چې تانه پوښتنه وکړه چې اوس هم په هماغه مفکوره يې که نه، خو همدا يې وجه وه. اوس داسې کسان ډېر دي چې ځان ته روشنفکر وايي خو په متعصبو قومي تنظيمونو پسې منډې وهي.

ضرب علي وويل: ما خو پخوا هم ويل چې زه نور هېڅوک نه يم، يوازې افغان يم، اوس يې هم درته وايم چې خو پورې ژوندی يم، افغان به يم.

ميوند ورته غېږه ورکړه، ويې ويل: افسوس چې تا غوندي وطنپال خلک اوس ډېر کم پيدا کېږي. اوس ملک له جاسوسانو ډک دی. په ډاکټر سورج باندې مې شک و، ځکه مې ځان ورته د دې دوکان مالک ښودلی.

ضرب علي وويل: څه اسناد دې پيدا کړي که يوازې شک دی. ميوند په بنۍ پښه باندې پر ځمکه کړنې وایستلې ويې وويل: شک مې ځکه ورباندې راغی چې ډېره بيکاره نسخه يې راته ليکلې وه، خالي د معدې تکليف ته او ولس قلمه دوا، بل ډاکتر ته مې چې ښکاره کړه، هغه وويل چې ډاکتر خو داسې نسخه نه لیکي.

- ډاکتران خو هسې له يو بل سره رخه لري.

نه، يوازې دا خبره نه ده. يو وځيم ناروغ يې نه دی رغولی، ټول ځنې مړه شوي دي. په دولتي روغتون کې يې ډېرې دوسيې ساتل شوي خو حکومت حکومت نه دی. نوزه په دې شکي يم چې هسې به د ډاکتر په نوم راغلی وي خو په اصل کې به جاسوس وي.

ضرب علي اسويلی و کيښ، ويې وويل: چې رښتيا شي زه هم د حاجي آغا او د «بنیاد امام» په ځينو کارونو يو څه شکي شوی وم. خيريه موسسه او دومره کش وفش سره نه جوړېږي. پوهېږي، دومره لوی سلاحکوټ لري چې ته وادا خيريه موسسه نه ده، عسکري فرقه ده. ډاکتر سورج ژر ژر حاجي آغا ته راځي، اکثره وختونه يو جنرال هم ورسره وي. دوی چې راشي بيا هېڅ څوک کوټي ته نه ورپرېږدي. د راز سپرې يې د کور ساتونکی دی.

- ته يې هر وخت په کور کې يې؟

- نه، زه خود بنیاد د امنيت مسوول يم، سورج او جنرال هم ورته راځي. د کلينیک يوه ډيپو ده، کيلي يې يوازې له آغا سره ده. خو ورځې مخکې يې د جنرال رينجر موټر د ډيپوله وره سره ودراره، زه يې له څنگه تېرېدم چې آغا راباندې چيغه کړه «دلته څه کوې، ورشه پيره داران دې وڅاره» آغا هېڅکله په دې لهجه راسره نه و غږېدلې. هماغلته راته شک پيدا شو چې کوم پټ کار کوي.

ميوند وويل: چې داسې ده نو ما ته غورځه.

د سورج، جنرال او آغا کیسه یې ورته وکړه. بیا یې وویل: ملگریه، زه ستا همکارۍ ته ضرورت لرم. که غواړې چې رسمي کار وکړې نو زه به خپل رییس ته ووايم چې په مخفي کارمندانو کې دې ونيسي.

ضرب علي وویل: حاجي آغانن ستا عکس په موبایل کې راکړ، ویې ویل چې «فرید نوید شرکت ته ورشه، وگوره چې د شرکت مالک همدغه سړی دی که نه؟» آغا ویل چې «موږ ورسره د موبلا یلو او بېټریو قرار داد کوو.»

میوند وویل: څنگه؟ اوس دوکاندار یم که نه یم؟

ضرب علي له میوند سره جوړه وخنډل، ویې ویل: دوکانداري خودې په هماغه ورځ راته معلومه شوه چې د حاجي آغا له کور سره دې په موټر کې دوکانداري کوله، خو گوره، احتیاط کوه، ممکن بل څوک هم راولېږي.

د روسیې په سفارت کې

د شپې نه بجې جنرال په خپل شخصي موټر کې د روسیې سفارت ته ورسېد. د آغا کروزینگ او د سورج کورولا موټر په پارکینګ کې ولاړ وو.

دی چې سالون ته ورننوت، آغا خپله توره پگړۍ د تروې ټنډې له پاسه کېښوده. دا واریې پگړۍ د نور کله غونډې په گوتو سمه نه کړه. قلم، تسبیح، دیادښت کتابچه او د پیسو بکسه یې د مېز له سره پورته کړل او د تورې اوږدې چینې په جیبونو کې یې تخته کړل.

جنرال سفیر ته وکتل، مخ یې سور او بنستی و، خولې پرې راماتې وې. جنرال په روسی ژبه په ټوکو وویل: اوس نو لکه چې په موږ اعتبار نه لری چې آغا صاحب مو تلاشی ته درولی؟

سفیر و غربد: د تلاشی خبره نه ده. هغه راکتونه چې مو له لاسه ووتل، عادي شيان نه وو. پوره دوه کاله مو په دې پلان باندې کار کړی و. سورج وويل: اورېدلي مې دي چې دا تر سټنگر هم ښه وو؟

سفیر چيغه کړه: سټنگر مه رايادوه، د سپي زو! سټنگر، سټنگر، زموږ ماته د همدې سټنگر د لاسه وه. دا لعنتي شی مه رايادوه.

جنرال په جينگه خوله وويل: سفیر صاحب! ستاسو خپله مقوله ده، د لېنين وينا ده که نه، وايي: څوک چې کار کوي، تېروتنه به هم کوي. سفیر بيا چيغه کړه: يوازې زموږ متلونو مه زده کوئ، نور څه هم شته چې بايد زده يې کړئ.

جنرال په موسکا وويل: صاحب! ريښتيا خبره کوئ. که تاسو پر راکتونو د چين مارک نه وای وهلی، اوس به مو بيا د امريکا دښمني گټلې وه.

سفیر لکه د جنرال خبره چې يې بيخي اورېدلې نه وي، په تونده لهجه يې وويل: موږ يقين لرو چې څوک مو څاري. د هند او ايران سفيران هم راسره يوه خوله دي. موږ به ستاسو موټرې او بدنونه وپلټو چې د استراق سمع کومه دستگاه خو به په کې نه وي؟

د ډاکټر سورج وار راورسېد. جببونه يې پر مېز تش کړل. خپله دی له مېزه يو گام شاته ودرېد. يوه سور مخي د تلاشی د ډنډې په څېر ماشين ده له سره تر پښو پورې له مخ، خټ او دوراو خواوو تېر کړ. بيا يې هماغه شی پر مېز د پرتو شيانو پر سرور تېر کړ. د ماشين سور څراغ ولگېد. سورج وويل: دا امکان نه لري.

سفیر وويل: په استخباراتو کې نا ممکن نشته، احمقه!

تلاشی والاد مېز له سره يو يو شی د ماشين له مخې تېر کړ، لايټر چې يې تېراوه، بيا سور څراغ ولگېد.

پېچکش يې راواخيست، لايتر يې خلاص کړ، د استراق سمع او پل
 موندونکې دستگاه يې ورنه راوايسته.
 سورج په زوټه وويل: د سپي لورې هېڅ مې گومان نه کاوه.
 جنرال وپوښت: چا درکړی و؟
 سورج په رېږد بدلې غږ وويل: زبیدې.
 سفير پوښتنه وکړه: زبیده لا څوک ده؟
 سورج بې له دې چې سفير ته وروگوري، لکه له ځانه سره چې وگړېږي،
 وويل: انډيواله مې ده.
 سفير په ملنډو وويل: ارامونيه! چې داسې کارونو ته دې شوق کېږي؛
 نو ولې ما ته نه وايې؟ په دې مردارخورو افغانانو کې دې څه ليدلي
 دي. دلته راشه چې ماسکويچې درباندي ووهم، د سپي زو.
 جنرال يې ترسورج لا سخت وپلټه؛ خو هېڅ يې ونه موندل.
 په موټرو کې هم څه نه وو.
 سفير جنرال ته وويل: عسکري موټر دې چېرې دی؟
 جنرال وويل: هغه خود شپې د وزارت په پارک کې دروي.
 _ سبا مازديگر به سړی له ماشين سره کور ته درولېږم. موټر به دې تر
 ما بنامه نه لېږي. سړی به دې يونيفورم هم وپلټي.
 جنرال وويل: بې غمه اوسه، زه داسې سست سړی نه يم. که د نورو
 سترگې دوې وي، زما څلور دي.
 سفير وويل: ستا د څلورو سترگو برکت و چې راکټونه يې درنه ونيول.
 سترگې يې څلور دي!؟
 آغا وغرېد: ټول پلان مو د دې فاحشې له لاسه خراب شوی.

سبا سورج د زبیدې ټېلفون ته زنگ وواکه. ټېلفون يې بند و. د
 موسسې دفتر ته يې ورغی. چا ورته وويل چې سهار وختي يې ټېلفون

کړی و، مور یې مریضه ده، پاکستان ته یې بیایي. د یوې هفتې
رخصتي یې اخیستي ده.

روغتون ته چې ورغی، جمیل یې وروغونست. لینا ته یې وویل: ته یوه
شبهه د باندي ووځه.

جمیل نه یې پوښتنه وکړه: د ورور کار دې څنگه شو؟

— یو څه تمه ورته شته، گوندي را خلاص به شي.

— څنگه؟

— نه پوهېږم، هغه ستا ملگري د ایران له سفیر سره غږېدلی، وایي
را خوشې به یې کي.

— په بدل کې یې درنه څه غواړي؟

— هېڅ، ما ته یې همدومره وویل چې ډاکتر سورج مې ملگری دی، د
هغه په مخ به دا کار وکړم.

د سورج رنګ و غوړېد. ویې ویل: گوره چې بل چا ته د آغا خبره ونه
کړې. خدای دې ورسره ښه وکړي، له تا سره احسان کوي؛ خو که نور
خلک خبر شي، بیا سل خبرې نورې په کې راباسي.

جمیل وویل: دا څه وایې ډاکتر صاحب؟ زه خو ستا او د آغا د احسان
پورې یم. وایم بې غمه اوسه.

هغه چې ووت، سورج آغا ته زنگ وواځه، ورته ویې ویل: چورت مه
وهه، سړی خورا پوخ دی. ان ما ته یې حال ونه وایه. بې غمه اوسه چې
ما ته یې ونه ویل، هېچا ته به یې نه وایي.

سورج پر اتمه ورځ بیا زیږېدې ته تېلفون وکړ، موبایل یې بند و. د
موسسې دفتر ته یې ورغی. زیږېدې دفتر ته خبر ورکړی و چې د مور

مريضې یې اوږده شوې، میاشت به تېروي.

شیرین آغا شک کوي
 دوه ورځې مخکې د کابل په شهر نو کې د هنديانو په مېلمستون
 باندې ځانمرگی او وسله وال برید شوی و. اوه تنه په کې وژل شوي او
 لس دوولس تنه ټپيان وو. شیرین آغا ته د هند سفیر شکایت کړی و
 چې هسې زموږ ډاکتران څارئ؛ خو ترهگر مو پرې ایښي دي چې پر
 موږ باندې حملې وکړي. د سورج خبره یې ورته کړې وه چې په لایټر
 کې یې پل موندونکی پیدا شوی دی.

ده د کشفی و سایلو مسوول ورغوښتی و. له هغه یې پوښتنه کړې وه
 چې چا خوبه دده له اجازې پرته پل موندونکی یا د استراق سمع
 شيان ور نه وي اخیستي. هغه لنډ ورته ویلي وو چې نه.

د شیرین آغا چورت خراب و. پر میوند یې شک و. میوند دوه درې
 میاشتي پخوا لا ورته ویلي وو چې پر یوه هندي ډاکتر باندې
 مشکوک دی. خو بیا یې په دې اړه څه نه وو ویلي. که دا کار د میوند
 وي؛ نو پل موندونکی به یې له چا اخیستی وي؟ هغه خو له مدیریته
 پل موندونکی نه دی اخیستی؛ نو دا به څوک وي چې سورج ته یې
 لومه ایښې وه؟

له نورو ادارو یې هم معلومات وکړل، د زبیدې په نامه ایجنټ په هېڅ
 اداره کې چا نه پېژندله. نو هغې به پل موندونکی او د استراق سمع
 دستگاه له چا څخه اخیستی وي؟

دا کار به د چا وي؟ بیا یې میوند وروغوښت. ویې ویل: وه جان بیادر،
 ته لکه چې اوس هم په روسانو پسې یې؟

— نه، دا خبره دې څنگه وکړه؟

— بېگانه نه بجې مې د روسیې له سفارت سره ولیدې.

— چېرته؟

— د روسیې سفارت ته نژدې.

- گوره مدير صاحب! هلته خو يوازي د روسيې سفارت نه دي.
لې وړاندي قبلي خوا ته استقلال روغتون دي. هلته مې مريضان لرل.
بيا که کوم څه وای؛ نو گزارش خو به مې تا ته درکاوه.
_ گزارشونه دې هم چندان دقيق نه وي. وړمه ورځ د هنديانو په
مېلمستون باندې حمله وشوه. هېچا يې راپور نه و راکړی.
_ ولې، ما خو وار په وار گزارشونه درکړي دي. دا خود منبع غلط
راپور و چې ټول يې وغولولو. مور ته يې ويلي وو چې د امريکا په
سفارت به حمله کوي. زموږ ټوله توجه هغې خوا ته وه؛ خو دوی راغلل
شهر نو ته په مېلمستون يې برید وکړ.

_ جان بيادر، نو تا څنگه د داسې منبع په راپور باندې اعتماد کاوه؟
_ بله لاره نه لرو. ته وايې چې طالبان به استخبارات نه لري؟ دوی په
اول سر کې خپلو کسانو ته هره خبره رښتيا رښتيا کوي؛ نو مور ته هم
ټول راپورونه هماغسې دقيق رارسېږي؛ خود حملې وخت چې رانژدې
شي بيا خپلو نژدې ملگرو ته هم غلطه وينا کوي. دوی په هېچا اعتبار
نه کوي. خپله ځانمرگي ته ايله هغه وخت پته لگېږي چې د حملې وخت
راسېدلې چې د نشې پيچکاری ورته لگوي. لا د حملې ځای هم نه
وي ورمالوم.

شیرین آغا سور او بنستی و، ويې ويل: زه کراچي وان نه يم.
ميوند په سره سينه وويل: ما نه دي ويلي چې ته مسلکي نه يې هسې
مې ستا د پوښتنې ځواب درکړي.

ښه شېبه دواړه غلي وو، بيا شیرین آغا په پسته ژبه وويل: رښتيا يو
وختې تا ويلي وو چې په کوم هندي ډاکټر باندې دې شک دی.
_ څه يې کوي؟ هسې يو شک و. بيا خو تاراته وويل چې زموږ د کار
ساحه نه ده. نن مې زړه ورباندې بد شو. بېچاره گان دلته د خدمت د

پاره راغلي دي. ته وگوره په دې مېلمستون کې دا ټول ډاکتران وو چې تباہ شول.

د میوند خبرو شیرین آغا لا چورتي کړ، له ځانه سره یې وویل: اوس به سفیر ته څه ځواب ورکړم. ورته څه ووايم چې چا د ډاکتر سورج په لایټر کې پل موندونکی اېښی و؟ دا څوک دی چې هغه څاري؟

تر جنرال خو ته ښه یې په «کابل ډیلي» روغتون کې ډاکتران په لوی دهلېز کې پر چوکیو ناست وو، چا ټلو یزیون ته کتل، هندي ډاکترانو د شیدو چای سپړول، ډاکتر حمید له جمیل سره له نورو لرې گونښه کې ناست وو. جمیل وویل: اعلانونو هم فایده ونه کړه.

له کړکې یې د باندې وکتل، په پارکینګ کې یوازې اوه اته موټرونه ولاړ وو چې دوه یې امبولانس وو. ویې ویل: پخوا به په پارکینګ کې ځای نه و، اوس یوازې د پرسونل موټرونه په کې ولاړ دي. نن مې ایله دوه ایکسري گانې اخیستي.

حمید وویل: داسې پروفیسران چې راسره وي نو همدا به مو د روغتون حال وي. دا دې دغه میاشت هم په پوره کېدو دی، لا مو د تېرې معاش نه دی اخیستی.

د رییس سکرټره راغله، ویې ویل: رییس صاحب غوښتي یی. ډاکتر سورج چابک پاڅېد خو نور شوارپ شوارپ روان شول. رییس

پوښتنه وکړه: څه وکړو چې کار و بار مو بېرته ښه شي؟ ډاکتر سورج وویل: باید صحي کمپونه جوړ کړو، یوه ورځ یو ځای بله ورځ به بل ځای خلک وړیا تداوي کړو چې داسې وکړو نو خلک به راسره اشنا شي او نور به پخپله راځي.

ده دعوا كوله چې دغه تجربه يې د هند په لويو روغتونونو كې زده كړې ده.

رييس ورسره ومنل چې هره جمعه دې صحي ټيم يوې خوا ته ولېږي. اوله جمعه د بگرام وارو. سهار وختي دوه هندي او درې وطني ډاکتران، دوه ترجمانان، درملتون والا او څو نور د رسپشن او اداري کارکوونکي له يوه امبولانس او دوه ټونس موټرونو سره روان شول. د غلام علي په بازار کې يې د ډکې ويالې تر څنگ د خپرولو (پنجه چنار) تر سيوري لاندې واپول. مېزونه او چوکۍ يې واونلې، د معاینې د مېزونو شاوخوا يې سپينې درېدې ودرولې، اداري کسانو د کمپ شاوخوا ته لوی لوی بېرونه ولگول:

ورپا درملنه د هندي پروفيسرانو له خوا ستاسو روغتيا زموږ هيله

کابل ډيلي روغتون د وطنوالو ريښتيني خدمتگار

تر غرمې پورې جوپه جوپه مريضان راتلل. ډاکترانو به ځينو ته دوا او ډېرو ته د روغتون کارتونه ورکول چې تاسې بيا کابل ته راشئ چې معاینات درته وکړو. په کارتونو باندې د ((شل فيصده تخفيف)) عبارت په سره ليکه ليکل شوی و.

غرمې مهال د روغتون رييس په لکسيس موټر کې ورسې د باډيگاردانو دوه لنډه کروزره او د پوليسو دوه شنه رېنجرونه راوړسېدل. وسله وال باډيگاردان د سترگو په رپ کې گوتې پر ماشپې شاوخوا ته تیت شول. د رييس له موټره يو بل پکول په سراوتو کړې سړی هم راکښته شو. رييس ډاکترانو ته وويل: دی د بگرام ولسوال دی.

ولسوال له ډاکترانو مننه وکړه چې د غريبانو مرستې ته ورغلي دي.

رييس ساعت ته وکتل، ويې ويل: غرمه ده، بار و بستره مو ټوله کړې چې ډوډۍ ته لاړه شو.

مېزونه او چوکۍ په موټرو کې بار شول. ټولو موټرونو د صياد په لوري کش ورکړ. رييس د صياد د پله بڼي لاس ته د سيند په غاړه کې لوی تخت کرايه کړ. هوټلي ته يې وويل چې د نفر په سر دې يو يو کيلو ماهي تيار کړي.

افغان پرسونل له رييس او باډيگارډانو پرته نور ټول سم له واره اوبو ته ورخوشې شول. هندي ډاکتران بدو هلي پاڅي او لوڅي پښې د سيند په څنډو کې د گردو ډبرو پر سر په گرځېدو شول. يو د بل لاس يې سره نيولی په ډېر احتياط سره يې گامونه اخيستل چې پر ډبرو ونه ښوېږي. ترزنگانه پورې رڼې يخې اوبه، په اوبو کې واړه واړه کبان چې د ډبرو ترمنځ کله يوې او کله بلې خوا ته چابک چابک روان وو. هنديانو کميسونه راوايستل.

ډاکتر حميد له شاخه کرار کرار هنديانو ته ورنژدې شو، يو دم يې په سورج باندي اوبه وشيندې. سورج پورته ټوپ کړ، لوړه چيغه يې کړه: او ه.

رييس د تخت له پاسه نارې کړې: ډاکتر حميده! پام چې زاړه يې ونه چوي.

افغان پرسونل ښه ډېر ورته وځنډل.

سورج رييس ته وکتل، په لوړ او ازي يې ورغږ کړل: په خدای قسم چې جنت دی جنت.

ولسوال رييس ته وويل: د استاد رباني په حکومت کې يو څو تنه عربان پغمان ته تللي وو، د استاد سياف مېلمان ه وو، هلته يې چې سمسور باغونه ليدلي وو، روانې رڼې اوبه او قسم قسم مېوې يې

ليدلې وي، هغوی هم دا خبره کړې وه چې ياره په قران کې چې جنت ياد شوی، بالاتشبيه همدا به وي.

د رييس په کړسه خدا د ولسوال پام هندي ډاکترانو ته واړاوه. يوه يې پر نښويو تېرو نښويېدلې و، بل له پاسه پرې اوبه شيندلې. هغه چې لويېدلې و، د ولاړ سړي پښې ته يې لاس واچاوه، هغه په خټ مخ په اوبو کې ولوېد.

رييس ورباندې غږ وکړ: ماهيان تيار دي، راځئ. ټول د تخت خوا ته روان شول، د هنديانو له پتلونو څخه اوبه څخېدې او دوی په ارتو گامونو په لاره تلل.

د دسترخوان په سر رييس ولسوال ته ټونگه ورکړه چې دوی ته وگوره. هندي ډاکتران د ماهيانو په لېشو پسې گرځېدل. نورو خپلې نيمايي برخې خوړلې وې؛ خو دوی لا په يوه ماهي کې نښتي وو. رييس ورته کړه: دا ماهيان داسې خوړل کېږي. ما ته وگورئ. بيا يې يو ماهي راواخيست، په ډوډۍ کې يې تاو کړ، غټه گوله يې ترې جوړه کړه، کړس کړس يې وژدويه او تېره يې کړه.

ولسوال وويل: دا ماهيان تنکي دي، لېشي مېشي يې ټول په سره کولو کې پخېږي. بس خولې ته يې کړه او ويې ژدويه.

سورج وپېږېدلي يوه گوله همداسې خولې ته کړه. کرار کرار يې وژدويه چې تېره يې کړه، لکه لويه توره چې يې کړې وي، سوکونه يې په هوا کې وړپول او د ((يس، يس)) نارې يې وکړې، وروسته يې وويل: په خدای قسم چې د جنت ماهيان دي، د جنت.

شنبه په روغتون کې له سلو نه زيات مريضان وکتل شول. اکثر مريضان د بگرام او د هغه د شاوخوا د کليو خلک وو.

بله جمعه د چاراسيا وارو. سورج رييس ته ويلي وو چې امبولانس دې په ده پسې کور ته يې ورولېږي. سورج له خپل کوره د يو متر په اندازه

اورد او سپنيز صندوق په امبولانس کې بار کړ. په صندوق باندې په سره رنگ د سره صليب علامه وه.

د امبولانس موټروان وويل: زوی يې مړ کې، څه دې په کې ايښي دي چې دومره دروند دی؟

سورج وويل: ته خو يو قوتی «مارلبورو» سگرېټ راته واخله. موټروان خپل جیبونه ولټول، ويې ويل: ولله پيسې مې په کور کې رانه پاتې دي.

سورج يو شل گون له جيبه راوايست. ويې ويل: هه دا واخله. موټروان وويل: په دې باندې څو نه کېږي. په شپېته روپۍ يې قوتی دی.

سورج وويل: «پن» راوړه.

موټروان موسک شو او دوکان خوا ته روان شو.

په چاراسيا کې د دوی کمپ د ولسوالۍ په کلينیک کې و. دا وار د دوی د مېلې اجازه نه لرله. چارواکو ورته ويلې وو چې لرې دې نه ځي. پوليسو کلينیک کلابند کړی و. ناروغان به يې اول پلټل او بيا به يې د دوی ته ورپرېښودل. لس نيمې بجې د سورج موبایل وشرنگېد. دی له کوټې ووت. په کرار غږ يې وويل: زه نه شم دروتلای. شاوخوا پوليس ولاړ دي.... کوم دوکان ته؟.... کلينیک ته مخامخ؟ له کړکۍ يې سر راپورته کړ. بيا يې وويل: هو ومې ليدل.... نه زه نه شم درتلی. گوره د موټروان په لاس به يې درولېږم.

څو شېبې وروسته امبولانس له کلينیکه سل گامه لرې، د يوه دوکان مخې ته ولاړ و. د موټر شا دوکان ته وه، مخه يې سپرک ته. دوو کسانو دوه کارټنه د اموجوس موټر ته پورته کړل. له دې خوا يې او سپنيز صندوق ورسره کوز کړ. موټروان ته يې يو زرگون ورکړ. امبولانس

بهرته کلینیک ته راستون شو. ډاکټر سورج پر خپلو ټولو همکارانو او پولیسو باندې د امو جوس و وپشه.

د امبولانس موټروان یې څنگ ته ورغی. پوښتنه یې وکړه: په صندوق کې څه شی و؟ ډېر دروند و.

سورج یې لاس په لاس کې ونیو د دهلېز څنډې ته یې کړ. ویې ویل: جراحی سامان و په کې.

دې سره یې موټروان ته د سلو ډالرو نوټ ورکړ.

سورج وویل: د صندوق خبره به چا ته نه کوي. په درې سوه مې خرڅ کړ، سل یې ستا، دوه سوه یې زما.

د موټروان خوله جینګه شوه، ویې ویل: بې غمه اوسه، وایم د نارینه و و راز پوشیده وي. ډالر یې مچ کړ او د واسکت په بغل جیب کې یې امانت کېښود. د جیب زنځیر یې کش کړ. د واسکت له پاسه یې لاس پرې ورتبر کړ. ډکه خوله نسوار یې واچاوه او د امبولانس خوا ته روان شو. سورج لادوه ناروغان نه وو کتلي چې موټروان ورته دوه قوتي مارلبورو سګرېټ راوړل، ویې ویل: هه باداره تا سره «پن-من» ښه نه ښکاري.

لسمه ورځ سورج د کابل ټایمز اخبار په لاس د آغا کور ته لاړ. غېږه یې ورته خلاصه کړه. آغا یې په غېږ کې ټینګ کړ. پورته یې کړ، بېرته یې په ځمکه ودراره.

آغا وویل: څه دې اورېدلي چې دومره خوشحاله یې؟

سورج د کابل ټایمز اول مخ ورنښکاره کړ. په یوه لوی عکس کې د چورلکې ټوټې ښکارېدې چې لمبې او لوګي ترې لټېدل لاندې یې په انګلیسي لیکلي وو: طالبان د امریکایي چورلکې د ویشتلو ادعا کوي.

سورج وويل: وگوره د نر بچو ته. دغه تېره جمعه مې راکتونه ورسول، پرون يې په چاراسيا کې هليکاپټر او غورځاوه. وايم ډېر تکړه خلک دي.

دا وار آغا سورج په غېږ کې ټينگ کړ: مبارک دي وي، وايم د تابلای دي په جنرال وگرځي. تر جنرال خوته لاسنه يې.

زبيده په کور کې

دا دويمه مياشت وه چې زبيده په کور کې بنديوانه وه. اوله مياشت يې درخصتې. په پلمه تېره کړه؛ خو اوس ورونيو تنگه کړې وه. هره ورځ به

يې ورنه پوښتنه کوله چې ولې وظيفې ته نه ځي؟

سيم کارت يې د موبایل د کمپنۍ له خوا بند شوی و. ميوند ورته ويلې وو چې څو پورې ده ورته نه وي ويلې، دادې نه له کوره وځي او نه دې چاته زنگ ووهي. کور زيبيدې ته د زندان غوندې و. دا ازاده روږدې شوې وه، څو پورې چې مکتب و، خو مکتب ته به تله، د تنظيمي جگړو پر مهال کراچۍ ته کډه شوي وو، هلته هم ازاده گرځېده. انگليش کورسونه وو، کلفټن و، سپاري پارک، د طارق روږد لوکسې مغازې وې او دا وه. د طالبانو بنديزونه يې هم نه ووليدلي. د کرزي په وخت کې چې څنگه له کراچۍ راغلل، په موسسه کې يې کار وموند. تر مازديگره په دفتر کې او بيا چې به کور ته راغله، د ميکرويانو ماښامنی چکر به يې نه و قضا. خو اوس په کور کې بنديوانه وه. د سورج او شيرين آغاله وېرې يوه شېبه هم له کوره د باندي نه شواي وتلې. په کور کې يې انټرنټ نه درلود، د ټلويزيون کتل هم ورباندي غمېدلي وو؛ نو ورځ به يې د خاطراتو د کتابچو په لوستلو او د پخوانو البمونو په کتلو تېروله.

د اوږي اوږدې ورځې داسې وي چې خومره سترگې غړوي، لمر لا هماغسې لوړ ولاړ وي. په زيږدي باندې هره ورځ داسې وه، لکه سپرې چې د اوږي ټوله ورځ د چا په انتظار تېره کړي. د اندېښنې له لاسه خوب نه ورته زړه تنگی يوې خواته او د وروڼو پوښتنې گروېږنې بلې خواته.

زيږدي يو مازديگر ميوند ته ټېلفون وکړ چې له دې غمه يې خلاصه کړي. ميوند ورته کيسه وکړه چې شيرين آغا تر اوسه پورې درې واري د هغوی دفتر ته تللی دی؛ خو څه يې لاس ته نه دي ورغلي. په همکارانو کې هېچا د زيږدي کور نه وليدلی. د موسسې موټروان همدومره ويلې وو چې کله به د درېيم ميکرويانوله مارکېټ سره ولاړه وه، کله پاس له پله سره. کله بيا ان له شينوزاده کلينیکه موټر ته راختمله. ما ته يې هېڅ درک نه شو مالوم چې کور به يې په کوم ځای کې وي؟

شيرين آغا د دې ټېلفون ته هم ډېر زنگونه وهلي وو؛ خو ميوند د وخته په کمپنۍ کې د هغې سيم کارت بند کړی و. د دفتر په اسنادو کې د زيږدي د وروڼو نومونه، د کور ادرس او نور معلومات هم نه وو ثبت. د موسسې امر ويلي وو چې د دوی اصول داسې نه دي چې د کارکوونکو شخصي معلومات دې وپوښتي.

شيرين آغا د دې پوښتنه هم کړې وه چې زيږدي له پاکستانه له کوم نمبره دفتر ته زنگ وهلی و؛ خو د موسسې امر ويلي و چې زموږ ډيجيټل ټېلفون ته يې زنگ وهلی و، نمبر يې نه و راغلی. هغوی نه و خبر چې زيږدي دفتر ته د ميوند له ټېلفونه زنگ وهلی و. د ميوند داسې ټېلفون و چې نمبر يې چا ته نه ورځي.

ميوند چې زيږدي ته دغه ټوله کيسه وکړه، بيا يې بله پلمه ورته ونييله: «ورونو ته دې ووايه چې زموږ موسسې د غوث زلمي د قران

په چاپولو کې مرسته کړې وه، زموږ رییس یې نیولی. که موږ په ګوتو ورشو، نیسي به مو.»
 دې سره یې د وروڼو خولې پټې شوې؛ خود کور زندان یې باید لا زغملای وای.

میوند په بند کې

شیرین آغا بیا پر میوند شکی شوی و. میوند په دفتر کې نه و، د ریاست د ډیپو آمر ټېلفون کړی و چې میوند راولېږه. شیرین آغا پوښتنه کړې وه چې څه خبره ده. هغه ورته ویلي وو چې د پل موندونکي او د استراق سمع د وسیلې مصرف دې راته امضا کړي. شیرین آغا پوښتلی و چې کیسه څه ده. هغه ویلي وو چې له موږ نه یې دغه شیان اخیستي وو؛ خو منبع یې افشا شوې ده، وسایل هم ورک شوي دي. اوس دې مصرف راته تېر کړي چې زما له جمعې وایستل شي.

شیرین آغا پر هماغه مازدیګر د هند سفیر ته زنگ و واهه د سورج پته یې ځنې واخیسته او بیا کابل ډیلي روغتون ته پسې ورغی. سورج ته یې په روسي ژبه ځان ورمعرفي کړ: زه شیرین آغا یم. سورج ورسره تر غاړې ووت، ویې ویل: سفیر صاحب راته زنگ وهلی و. ستا په باره کې یې راته وویل.

شیرین آغا ورته په خپل موبایل کې د میوند عکس ورنښکاره کړ، پوښتنه یې ترې وکړه: دغه سړی پېژنې؟

سورج وویل: هو، دا خو مې آشنا دی. فرید نومېږي.

شیرین آغا وویل: بس همدغه سړي خراب کړی یې.

سورج پوښتنه وکړه: څنگه؟

— دی فرید نه دی، نوم یې میوند دی. ما سره په یوه دفتر کې کار کوي.

— اوه خدايه! زه نو څنگه داسې احمق شوم؟ دی زما مريض و، ما ته يې وويل چې زه تاجر يم. زه يې خپل دوکان ته بوتلم. ما يې له دوکانه خپل موټر ته تپرونه واخيستل.

شیرین آغا وويل: ده په روسيه کې د استخباراتو درسونه وييلې.
— په روسيه کې؟

— هو، زه په کادرو پرسونل رياست کې ملگري لرم، د ده ذاتيه دوسيه مې کتلې ده، د ډاکتر نجيب په وخت کې يې څو ميډالونه اخيستي دي، په دوو کلونو کې يې دوه فوق العاده رتبې گټلې دي.
— دغسې ده چې دا ارامونې دومره پوخ دی.

شیرین آغا وويل: ما ته يې ان درې مياشتې مخکې ويلي وو چې په يوه هندي ډاکتر باندې مشکوک يم؛ خو ما ورته وويل چې زموږ وظيفه دا ده چې په آي اس آي باندې کار وکو.
— نو زه يې بيا څنگه څارلم؟

— پورته له رياسته يې کار جوړ کړی.

سورج په رپانډو شونډو وويل: اوس به څنگه شي؟

شیرین آغا ورته و موسل: زه به يې کار و رسم کړم، ته مازې ورته گوره. ميوند دفتر ته ننوت، کورتي يې د چوکۍ پر تکيې وځړوله. نکتايي يې سسته کړه، تر نکتايي لاندې يې د کميس اوله تڼۍ خلاصه کړه. شیرین آغا ته يې وويل: دا څه حال دی؟ ما وې پروني باران به هوا ماته کړې وي؛ خو گرمي لا هغسې په زور کې ده.

شیرین آغا په خدا سره وويل: جان بيار، له ميکاييل نه تقويم ورک شوی. په عربي ملکونو کې په تاريخ کې چا واوره نه وه ليدلې، اوس په کې ورېږي. دلته چې پخوا به دوه متره واوره کېده، اوس نه کېږي. اوس د کابل ژمی د جلال اباد ژمی وي.

ميوند لستونښي راونغاړل، د تشناب خوا ته روان شو، ويي ويل: زه به مخ لاس تازه کړم.

شیرین آغا کرار پاڅېد، د کوټې وریې بند کړ. د میوند له جبهه یې دوه کارتونه راو کښل، په بیره یې خپل جېب ته واچول. وریې بېرته پرانیست. د خپل مېز شا ته پر چوکۍ کېناست.

میوند مازدیګر د بگرامیو خوا ته روان و. د اتمې حوزې مخې ته تلاشی والا و در او ه. ده وویل: د امنیت موټر دی. عسکر په وویل: کارت دې راوښییه.

میوند په جیبونو کې په کارت پسې وگرځېد؛ خو پیدا یې نه کړ. عسکر ورته و مو سل: ((از زېر ریش ما خر سوار تېر میشي؟))

میوند خپله تمانچه ورنښکاره کړه: دا دی وگوره، دا مې تمانچه ده. عسکر ورته د تمانچې کارت و غوښت؛ خو دغه کارت هم ورسره نه و. عسکر خپل مشر ته ورغږ کړ: قوماندان صاحب! دلته راشه.

قوماندان موټر ته ځان راوړس او ه، عسکر ته یې وویل: سمه تلاشي به یې کړې.

میوند ته یې مخ و اړ او ه: تمانچه دې راکه.

میوند له موټره کوز شو، ویي ويل: قوماندان صاحب، گوره موږ او تاسې سره هم مسلکان یو. زه په ۰۱۲ ریاست کې یم.

پولیس وویل: وروره بې اسنادو نه کېږي. هر څوک داسې دعوي کوي. میوند خپل موبایل راوايست: دا دی زنگ ورته ووهه.

پولیس موبایل ځنې واخيست، جېب ته یې کړ.

نورو عسکرو ته یې وویل: موټر ته یې پورته کړئ. خپله د شنه رېنجر په مخکیني سیت کې کېناست. د میوند موټر بل پولیس رهي کړ.

دواړه موټرونه حوزې ته ننوتل.

دوه ورځې د حوزې آمرورک و، په درېيمه چې راغی، هغه استعلام يې امضا کړ چې ۰۱۲ رياست ته ليکل شوی و. ماسپښين يې ځواب راغی چې هو ميوند زموږ سپری دی، د موټر نمبر پلټ او د تمانچې نمبر يې هم ورته ليکلي وو. ميوند خوشې شو. د حوزې امر ځنې بڅښنه وغوښته، ويې ويل چې دی په حوزه کې نه و، که نه نو وختي به يې خوشی کړی و.

ميوند چې سبا وظيفې ته لاړ، ريس وروغوښت، د کارتونو پوښتنه يې ځنې وکړه. ده وويل: نه پوهېږم چې چېرته رانه ورک شوي دي. په هغه ورځ هېڅ چېرې نه وم تللی، ټوله ورځ په دفتر کې وم. ريس وويل: کارتونه دې چا د وزير اکبرخان په پارک کې موندلي وو، اوس له عمومي ريس صاحب سره دي.

د ميوند رنگ والوت ده ته جوته وه چې که د امنيت والاو کارت ورک شي؛ نو لږ تر لږه تنزيل رتبه او شپږ مياشتې بند يې سزاده، له وظيفې څخه د شړل کېدو خبره هم په کې وي. که يې کارت پيدا نه شي، تر هغو پورې به بند گالي چې رياست مطمئن شي چې بل چا يې له کارته غلطه استفاده نه ده کړې.

ميوند يې د تحقيق لپاره عمومي رياست ته يووړ او دې سره د شيرين آغا خېره وغورېده.

شيرين آغا سورج ته تېلفون وکړ چې اوس نو سپری سترگې گرځه، سپری ته مې داسې ضربه ورکړې ده چې بېرته به په سد نه شي، حاجي آغا ته هم اطمینان ورکه.

سورج غچ اخلي
 سورج په دې باندي خورا خور بده چې د زبيدي له لاسه يې رنگه بده شوي وه. هم خپل سفارت او هم روسانو ته يې پروا بنکاره شوی و. وروسته چې يې طياره ويشتونکي راکتونه په چاراسيا کې طالبانو ته ورسول، وضع يې بنه شوه، پريمانه پيسې يې واخيستې، شاباسي هم ورسره؛ خو د روسيې د سفير هغه له تحقيره ډک نظر يې نه هېر بده چې د ده په لايتر کې يې شيان پيدا کړي وو او ده ته يې برگ برگ کتلي وو. په زبيدي پسي ډېر وگرځېد چې په موسسه کې د زبيدي پته ونه لگېده؛ نو د ميکرويانو په پلټلو يې پيل وکړ. هر مازديگر به يې د درېيم ميکرويان سرکونه گز و پل کول. هسې يې هم کارونه سپک شوي وو، د دوی لوی هدف دا و چې طالبان د طيارو ضد راکتونه تر لاسه کړي او دا کار شوی و. سورج د څه مودې لپاره يې غمه و.

د زبيدي يوه شپه
 په دې څو هفتو کې زبيدي ته ميوند زنگ نه و وهلی. دې څو وارې ورته زنگ وواوه؛ خو د هغه ټېلفون کار نه کاوه. زبيده به هره ورځ کړکۍ ته درېدل، د ميکرويانو پر سرکونو روانو خلکو ته به يې کتل. يو مازديگر يې د گاونډۍ مېرمنې چادري راواخيسته، په چادري کې له کوره ووت. هر څو گامه وروسته به يې يو ځل شاوخوا ته کتل، خو هېڅ مشکوک کس يې ونه ليد. داله چادري سره نابده وه، په لاره به داسې تلله لکه په تياره کې چې هر سپين شی درته او به بنکاري او غواړې چې ورنه ټوپ ووهي، دې هم له ورو ژورغالو لوی ټوپونه وهل. کرار کرار مارکېټ ته ورسېده، په مارکېټ کې يې آيسکريم وخور. يو ساعت وروسته بېرته کور ته راغله.

بله ورځ بيا ووته، دا ځل يې د لومړۍ ورځې هومره شاوخوا ته ډېر نه کتل. په درېيمه ورځ بيا روانه شوه. په مارکېټ کې يې مخ لوڅ کړ. شاوخوا يې وڅارل، هېڅ شې ورته مشکوک ښکاره نه شو. څلورمه او پينځمه ورځ يې بيا همدا کار وکړ، هېڅ نه شو ورپېښ.

بله اوونۍ يې چادري ووته. د الفتح ليسي له دېواله سره خرامانه روانه وه، هلکانو به پرزې وپشتلې او دا به موسېدلې. چسپ کوبای پتلون او تر ملا پورې تنگ سپين بلوز يې د هلکانو نظر په ځان پسې ځکاوه. چنگه ملا، غوښن پتونونه چې ناز هم ورسره ملگری شي؛ نو د هلکانو پلار به هم ورته ټينگ نه شي.

زبيده لا مارکېټ ته نه وه رسېدلې چې د بي بي مهروله خوا يو سرف موټر کرار کرار ورنژدې شو. چې د دې څنگ ته ورسېد، د موټروان له وره پرته د موټر نورې دروازې يو ځای سره خلاصې شوې، په ملکي دريشيو کې درې کسان مخابري په لاسونو کې کښته شول، دې ته ورنژدې شول. يوه يې وويل: موږ د ميوند انډيوالان يو. ته يې غوښتې يې.

دې ته يې د فکر کولو موقع هم ورنه کړه، اوچت يې موټر ته وڅېژوله. زبيدې غوښتل چې څه ووايي، خو څنگ ته ناست سړي يې په خوله باندي پلن رابړټپ ولگاوه. موټر د هوايي ډگر په لوري چابک روان شو. زبيدې رابړټپ ته لاس وروړ چې راويې شکوي، خو سړيو ټينگه کړه او لاسونه يې هم وروتړل. موټر د هوايي ډگر له چوکه په اويا متره سرک د خيرخانې لارې ته ورسېځ شو. د سرک د غاړې کورونه په بېره د موټر له څنگه تېرېدل. موټر د سترگو په رپ کې د پروژة جديد په لارې برابر شو. موټر په يوه کوڅه کې وگرځېد، د يوه څلور منزله کور په وره چې مخې ته يې وسله وال پيره دار ناست و، ورننوت. له گراج څخه لاندي تکاوی، ته لاره تللې وه. يو سړی مخکې شو، دوو نورو زبيدې

له متیو نیولې دا یې د تکاوی خوا ته روانه کړه. د تعمیر لاندې لویه تکاوی وه؛ خو داسې تکاوی چې تر ډېرو کورونو ښکلې، ښه رنگ و روغن، ترکی گلداره غالی په کې وپېرې، په چت پورې درې دانې کریستالي قنډیلونه په یوه لیکه څرېدلې. زبیده یې د سالون په کونج کې وره ته مخامخ، په بخملي توشکې باندې کېنوله.

زبیده لا په چورت کې ډوبه وه چې د سورج تور مخ یې مخې ته ودرېد. د زبیدې غونې وټنټېدې؛ خو ځان یې ناگاره و اچاوه.

سورج د زبیدې له خولې څخه رابرتپ و شکاوه، د مور د صحت پوښتنه یې ځنې وکړه.

زبیدې هېڅ ونه ویل. د تکاوی نریو درېڅو خوا ته یې وکتل چې د کوڅې خوا ته وې، د باندې هوا تیاره شوې وه.

زبیدې له بل سړي پوښتنه وکړه: ما سره موڅه کار دی؟

سورج د زبیدې لاسونه هم خلاص کړل. هغې خپل مړوندونه په گوتو باندې وسولول.

هغه سړي چې دې ته یې ویلي وو چې میوند غوښتې یې، وویل: وار مه خطا کوه، میوند به راشي.

زبیدې کړکۍ ته وروکتل، ویې ویل: کوم میوند؟ زه خو میوند نه پېژنم.

کړس شو، سورج ټینګه څپېره ورکړه، ویې ویل: هغه لایتر چې یې درکړی و، هغه میوند یادوم.

د زبیدې له سترگو او ښکې روانې شوې.

سړي ورته وویل: ژړا به گټه نه کوي، گومان کوم چې شپه به دې همدلته وي.

زبیدې دې خوا ها خوا وکتل، د وره خوا ته یې منډه کړه. سورج او هغه بل سړی له ځایه ونه خوځېدل، له هماغه ځایه یې زبیدې ته یې کتل؟

زبيدې ورتېبله کړې، بند و. په دواړو لاسونو باندې يې د وره په ډبولو بنا وکړه؛ خو گټه يې ونه کړه. د هغې زاريو کار ونه کړ، چا يې د ژړا پروا هم ونه کړه. ناچاره په يوه کونج کې غلې کېناسته. سري يې پر زنگانه کېښود او لاسونه يې تر زنگنو راچاپېر کړل، بنايسته ډبر يې وژړل، اخري يې ژړا کراره شوه، خولا يې هم د سلگيو اواز او رېدل کېده.

ور خلاص شو. زبيدې پورته وکتل. سازيان وو. کاسيو او طبله يې له ځانه سره راوړي وو. ساز چې سور شو، پکول په سر خپتور سري په سپين خت پرتوگ کې، څنگ ته يې شيرين آغا، ورپسې دوه باډيگاران په دروازي رانوتل.

خپتور مخامخ زبيدې خوا ته ورغی. په دوو پښو ورته کېناست، په وينستو کې يې گوتې تېرې کړې. زبيدې سري يې خوا ته کور کړ، په چپ لاس باندې يې د خپتور لاس پورې وواوه. خپتور په گوتو باندې د زبيدې زنه ټينگه کړه، نېغ يې سترگو ته وروکتل، ويې ويل: درېغه چې دا ښکلې سترگې دي په ژړا خرابې کړې دي.

زبيدې بېرته سر پر زنگانه کېښود. خپتور يې بيا وينستو ته لاس وغځاوه. زبيدې سر را پورته کړ، په سرو سترگو يې سورج ته وکتل. سورج خپتور ته د ((مه)) په مانا سر وښور او.

خپتور پاڅېد، پينځه توشکې ها خوا د کوټې بل کونج ته تېر شو. سازيانو ته مخامخ کېناست. سندر غاړي يو څو سندرې وويلې. ډوډۍ راغله. سورج د خپتور څنگ ته کېناست او شيرين آغا د سورج خوا ته، نورو هم چا د دسترخوان يوي او چا بلې خوا ته پلټۍ ووهلې. زبيدې ته په جلا مجمع کې قابلې، سلا، فرني، سور کړی چرگ، په يوه قاب کې انگور او د پيپسي او سپينيز قوتی مخې ته کېښودل شول.

خپتور د ويسکي د بوتل سر خلاص کړ، اته گېلا سونه يې تر نيمايي لږ کم ډک کړل. سورج نهم گېلاس زيبيدې ته يو وړ، ويې ويل: رايه چې تېر يادونه سره تازه کړو.

زيبيدې ورته وکتل، هېڅ يې ونه ويل.

سورج گېلاس ورته کېښود، خپله بېرته د خپتور څنگ ته ورغی.

زيبيدې غلې د توشکې څنډه پورته کړه، خپل گېلاس يې د توشکې لاندې تش کړ. هغې ډېره لږه ډوډۍ وخوره؛ خو پيپسي يې تر اخري څاڅکي پورې وڅښله بيا يې هره گړۍ پر مخامخ دېوال څرېدلې ساعت ته کتل. پاو باندي يو ساعت تېر شو، ايله چې نورو خپله ډوډۍ خلاصه کړه.

خپتور له نورو سره دوه بوتله تش کړل. دسترخوان چې ټول شو، ساز چلان شو. په دويمه سندرې کې خپتور خپل باډيگارډ ته وويل: پاڅه د سپي زويه، شراب خو دې وڅښل، اوس يې مجرايي ورکه کنه په سازي باندي يې غږ وکړ: ((پرده اول ورته ونيسه))

زيبيدې هره شېبه خپلې سترگې موبنلې، سر يې دې خوا ها خوا کړېده؛ خو دې به بېرته تکیه کاوه.

باډيگارډ د سندرې تر پايه پورې وگډېد، هغه چې کېناست، بل باډيگارډ يې راپاڅاوه، هر يو چې به کېناست، خپل عوضي به يې جگاوه. شيرين آغا چې خپل وار تېر کړ، زيبيده يې راپورته کړه. هغې نې و نو وکړه؛ خو خپتور پخپله ورسره پاڅېد. زيبيده يې تر لاسه ونيوه، دې خوا ها خوا يې تاوه راتاوه کړه. زيبيده دې خوا ها خوا کړه وږه شوه، لاسونه يې په هوا کې داسې خوځېدل، لکه بې ارادې چې پخپله حرکت وکړي. بيا لکه صوفي چې په سماع کې جذباتي شي، ځای پر ځای ولوېده؛ خو فرق يې دا و چې دا بې غږ و غوږه ولوېده، کړيکه يې ونه کړه.

چې په سد شوه، په هغه لوی سالون کې نه وه. درې په څلورو مترو کې کوټه وه، دا د کوټې په بر سر کې د خوب پر دوه نفرې پالنگ پرته وه، مخې ته یې د سینگار مېزو. بدن یې خوږېده. پر ټپکونو یې درد و. کمپله یې له ځانه لرې کړه، که گوري چې لوڅه پوڅه ده. په کالیو پسې یې سترگې وغړولې، څنگ ته یې پراته وو. ور خلاص شو، شیرین آغا راښکاره شو. زبیدې ځان په کمپله کې پټ کړ.

شیرین آغا ورته وویل: کالي دې واغونډه بیا د باندې راشه، زه به ټیکسي درته ونیسم.

دا یې وویل او له کوټې ووت.

زبیدې تندې وسولاه، ورو ورو راپاڅېده، کالي یې واغوستل. بېرته پر تخت کېناسته، سر یې ټیټ شو، مخ یې په دواړو لاسونو کې ونیو. شیرین آغا غږ وکړ: راووخه نوڅه کوي؟

ووته، دا په لاره کراره روانه وه، داسې یې لند لند گامونه اخیستل، لکه ملا او پښې چې یې و خوږېږي. له کوره چې ووتل، د وره مخې ته سپینه سراچه ولاړه وه. شیرین آغا موټروان ته دوه سلگونونه ونيول، ورته وې وویل: دا سیاه سره میکرویانو ته ورسوه.

زبیده د ۱۲م بلاک د دویمې زینې مخې ته کوزه شوه. په مدار مدار په دهلبز ورننوته. په چپ لاس یې کتاره ټینګه کړه، کرار کرار په پوړیو وختله. دویم پوړ ته چې ورسېده، له کښته زینو د پښو ښکالو راغی خو دې شا ته ونه کتل. د شپږم پوړ د مخامخ کور پر زنگ یې گوته ټینګه کړه. داسې یې احساس کړ چې څوک په لاندې زینه کې ولاړ دي، شا ته یې وکتل خو څوک نه و. بیا یې د چا ښکالو واورېد چې وار په وار سره تېږه.

زبيدې په کور کې وويل چې امنيت والاو د غوث زلمي د قضيې په حساب نيولې وه، تر سهاره يې ځنې تحقيق وکړ، دا بې گناهه وه، نو سهار يې بېرته راخوشي کړه. پخپله د خوب کوټې ته ولاړه. د تېرې شپې يادونو ځوروله. د شيرين آغا خبرې يې وريادې شوې چې د ډوډۍ په وخت کې يې خپتور قوماندان سره خبرې کولې. هغه نېشه و، په دومره اوچت غږ يې خبرې کولې چې زبيدې صفا اورېدلې. شيرين آغا خپتور ته ويل: ((جان بيار، ميوند ته مې داسې لومه کېښوده چې اروا يې هم راباندې نه شوه شکي.))

په لوړ او زبې وخنډل، بيا يې وويل: ((ما يې کارتونه پټ کړل، بيا مې يوه خپلوان ته زر روپۍ ورکړې چې دا عمومي رياست ته يوسه، هلته ووايه چې د وزير اکبر خان په پارک کې مې يو نېشه سړی وليد، پر چوکۍ ناست و، سندره يې ويله، بيا راپاڅېد په چمن کې يې نخا پيل کړه، په ځمکه رغړېده، نارې يې کولې، خلکو ته يې کنځلې کولې. بيا دغسې کور وروړوان شو، له پارکه ووت. زه لارم په چمن کې کېناستم، هلته مې دغه کارتونه وموندل.))

بيا يې په زوره وخنډل. د خپتور په ورانه يې په خپېره وواهه. هغه هم ورسره وخنډل. سورج ورته د شاباسۍ په دود غټه گوته پورته کړه. شيرين آغا وويل: ((اوس دې تحقيق ته ټينگ شي چې د مور شيدي يې د خولې نه ونه باسې کله به يې پرېږدي. دغه ارامونې ډېر پورته پورته غورځېده، آمر يې زه وم؟ خو سرو کار يې د رييس سره و. زما چوکۍ ته يې سودا وه، وايم ولله که يې رانه واخلي.))

زبيده تر مازديگره کله ويښه کله ويده په همدې چورت کې وه چې خه وکړي.

ماښام ناوخته يې وروڼه له دوکانه راغلي وو چې د وره زنگ وشرنگېده. ورور يې وره ته نژدې و، ور يې پرانيست، هېڅوک نه وو.

یوازې د عکاسخانو کاغذي پاکټ د وره له چوکاټ سره پروت و. له لاندې د کوم چا د گامونو او از راته چې منډې وهي. دی په بېړه تر درېم پوره کښته شو؛ خو له کړکۍ یې ولیدل چې سپری له زینې سرک ته راووت، د سپینې سراچې شاتني سیت ته یې ځان واچاوه او سراچه په تېزۍ سره روانه شوه. دی بېرته راوگرځېد، د وره له څنگه یې پاکټ پورته کړ. ور یې بند کړ. په تلو تلو کې یې عکسونه ترې راوايستل. په سر کې یې د خور نیم برنډه عکس و، دویم عکس هم همدا شی و، ورپسې درې څلور نور هم عین شی و؛ خو له مختلفو زاویو څخه اخیستل شوي وو.

کوټې ته چې راوړسېد، ستمی یې خوت. زیږېدې ته یې په تریو تندي وکتل. ټولو ده وکتل؛ خو چا څه ونه ویل. هغه خپل مشر ورور ته د بڼې لاس پینځه شپږ قطعې عکسونه ورکړل، له چپ لاسه یې چې بل عکس راپورته کړ، د عکس په لیدو یې یو دم سترگې پټې کړې، ځای په ځای کېناست. مشر ورور یې د سترگو په رپ کې د هغه له لاسه پاتې عکسونه راواخیستل. په عکس کې زبیده لوڅه لغړه پرته وه.

خيبر په لغمان کې دوه تنه فرانسوي ژورناليستان او د هغوی ترجمان په لغمان کې تښتول شوي وو. خو مياشتې کېدې چې درېواړه يرغمل وو.

«طالبان وايي دوی له مورې سره دي. هغوی تېره مياشت د فرانسې سفارت ته يو فلم وراستولی و. په فلم کې فرانسويان په يوه کوټه کې له دېواله سره پرالښتونو ناست دي، مخې ته يې د مېز پر ځای اوسپنيز بکس او د بکس پر سر ميکروفون ايښی دی، دوی مخامخ کامرې ته گوري او وايي: ((نن د ۲۰۱۰م کال د سپټمبر پينځمه ده، مورې روغ او ژوندي يو، زموږ د تښتوونکو غوښتنه ومنئ، مورې سره مرسته وکړئ، د فرانسې ولسمشر ته زموږ پيغام ورسوئ، هيله کوو مورې له دې ځايه وژغورئ، دوی ډېر ظالم خلک دي مورې به ووژني))

بله ورځ د فرانسې سفارت ته له ثريا ټېلفون څخه زنگ ورغلی و. هماغه خلک وو، ويل يې: خپل وگړي خو مو وليدل، اوس نو زموږ د غوښتنو په باب څه وايئ؟

د سفارت کسانو ورته ويلي وو: مورې ډاډه نه يو چې زموږ وگړي په رښتيا ژوندي دي که نه؟

طالبانو ځواب ورکړی و: دوی خو په ويډيو کې نېټه ياده کړې ده. سفارت والا ويلي وو: مورې ته ستاسې تکتیکونه رامعلوم دي، هغه بریتانوی چې مونيولی و، په ويډيو کې يې د اگست شلمه يادوله، خو تاسو ان په جولای کې وژلی و. کېدای شي، دغه فلم مو پخوا ډک کړی وي او هسې مو په دوی باندې دغه تاريخ ياد کړی وي.

سپوږمکی د ثريا ټېلفون د استعمال ځای د لغمان په اليشننگ ولسوالۍ کې د کلا نجيل کلی بنسپلی و.

بله اوونۍ بله ویدیو سفارت ته ورر سپدلی و. په دې کې بیا فرانسوي خبريال وايي: ((نن د ۲۰۱۰ کال د سپتمبر لسمه ده. بېگامه مې په خبرونو کې واورېدل چې سر کال د احمد شاه مسعود تلین د نورو کلونو برخلاف په نسبتاً عادي غونډه کې ولمانځل شو، دا ځل ولسمشر کرزی ورته نه و ورغلی...))

بله ورځ له بل ثریا تېلفون څخه سفارت ته زنگ ورغی، سپوږمکی یې ځای معلوم کړ، دا وار د دولت شاه ولسوالۍ ډوکړان کلی و. په دې کلي کې د امریکایانو بېز هم شته. تېلفون له داسې ځایه شوی و چې بېز ته بیخي نژدې دی.»

رییس خیبر ته دغه معلومات ورکړل، بیا یې ورته وویل: دغه پروژة مې تا ته دروسپارله.

خیبر سهار پینځه بجې د مهترلام خوا ته روان شو. نیم ساعت وروسته په ماهیپر کې و. دوه میاشتې مخکې هم پرهم دې لار تللی و. په دې ورځو کې د ورېنم په تنگي او په سرخکانو کې د طالبانو حملې زیاتې شوې وې. دوی اکثرأ هغه ټانکرونه چې امریکایانو ته تېل رسوي، په راکټ ولي یا د سرک په غاړه یې دروي او اور ورته اچوي. دوی معمولاً د نهو او درېو بجو ترمنځ بریدونه کوي، ځکه چې دوه نیم درې ساعته ورته په کار وي چې له خپلو ځالو ترسره کړي او رسېږي او همدغو مړه وخت یې بېرته ورتگ غواړي. ها بله میاشت کې د فوزیې کوفي په موټرو ورپېښ شوي وو. طالبان راغلي وو چې ټانکرونه وولي، خو لیدلي یې وو چې د جلال اباد له خوا لوکس موټر له تعقیبي موټرو او باډیگارډانو سره راروان دی. دوی به گومان کړی و چې کوم لوی چارواکی یې په لاس ورغلی دی، نو برید یې ورباندې کړی و.

تېر ځل چې خیبر له هغې خواراته، په ماهیپر کې د تونل په منځ کې یو باري موټر چپه شوی و. د غرمې له دوولسو بجو د ماښام تر شپږو بجو

پورې لاره بنده وه، بیا له کابله کرېن ورغی او موټر یې راپورته کړ. دا ځل هم د خیبر مخې ته ډېرې لارې ورغلې، خو د دغه دعا به قبوله شوې وه چې لاره نه وه بنده.

خیبر په سروییو کې چای وڅښل، د موټر ټیرونه یې له نظره تېر کړل، شاتني ټېرونه لږ پیت شوي وو. د هوټل مخې ته ولاړ پنجرمین ته یې وویل: دا ټیرونه خو څلو بښت کړه. هغه ماشین چالان کړ، ټیرونو ته یې هوا ورکړه. خیبر چټک روان شو. د سرخکانو په لاره کې د پولیسو د قطعې له مخې په چټکۍ سره تېر شو، لس دقیقې نور مزل یې وکړ، له اکسلټیره یې پښه لرې کړه. موټر سوکه سوکه ورو شو. دوه میاشتي مخکې چې جلال اباد ته روان و، لږ وړاندې د خیر و خپلو په سیمه کې یو پول نږدلی و. په خو شپو کې پله ته ورسېد، موټر یې نور هم کرار کړ. د پول نیمايي برخه لاهماغسې ویجاړه وه. ده موټر ودراره. له هغې خوا راروان څلور موټرونه چې تېر شول، بیا یې حرکت وکړ. د پله پر روغه برخه چې تېرېده، لاندې یې وکتل، بیا یوه سره کورولا لاندې خطا شوې وه، موټر شپږ اووه متره لاندې په خوړ کې سر په خپرې ولاړ و، اوږدې یې ماتې وې، یو مخ پرېس شوی و. د موټر څنگ ته ځمکه په وینو سره وه، داسې ښکارېدل چې پښه به همدا تېره ورځ یا تېره شپه شوې وي. تېر ځل چې خیبر له دې ځایه تېرېده، هاغه مهال هم کوم نابنده موټروان نه موټر کښته لویدلی و، له پینځو کسانو نه یو هم نه و بچ شوی.

خیبر چې لغمان ته ورسېد، د اډې موټروانانو د سهار ناشتا کوله. خیبر خپله سپینه کورولا د جلال اباد په اډه کې په نمبر ودراره. خپله د اډې د سماوار په چوتره کې کېناست، د شنو چایو چاینکه یې مخې ته کېښوده او د شاوخوا په تماشا لگیا شو. په اډه کې یو تش ډاینا باري موټر هم ولاړ و. موټروان یې لاس ترزنه جلو ته ناست و. لکه ډېر جالب

شى چې يې ليدلى وي، هماغه يوې نقطې ته يې سترگې ښخې كړې وې. خيبر د گېلاس وروستى غوړپ تېر كړ، په ډاينا والا باندې يې غږ وكړ: استاده! راشه چې يو پيال له چاى درباندي وڅښم.

هغه لويه ساه واخيسته، له موټره كښته شو، پكول خولۍ يې له سره ايسته كړه، په بېرو ويښتو كې يې گوتې تېرې كړې، سر يې وگراوه. پكول يې بېرته په سر كړ. سر يې لږ ټيټ كړ، ښي لاس ته كور شو او نسوار يې تو كړ.

هغه لا چوتري ته نه ورسېدلى چې خيبر ورته پيال ډكه كړه.

خيبر د كار و بار پوښتنه ځنې وكړه. گلاب له بخته گيله من و. ويل يې ټوله ورځ د ايشنگ په اډه كې تېروم. كله بار پيدا شي، كله نه نن دې خوا ته راغلم، خو دلته هم بخت راسره ياري نه كوي.

خيبر ورته وويل: پخوا مې د كابل جلال اباد په لين كې گېر واهه، خو اوس ماهيپر كې بيرو بار ډېر وي، په تنگي كې بيا وخت نا وخته طالبان راكوزېږي، كه سپى د امريكايانو له ټانكرو نو سره برابر شي، نو له خپل سره دې تېر شي. له وچو سره لاندې هم سوځېږي. ها بله ورځ د ماهيپر په تونل كې د ملي اردو موټر چپه شوى و، پوره اته ساعته ورته ولاړ وو، ايله چې لاره خوشې شوه، نو راغلم دې خوا ته، ما وې د لغمان _ جلال اباد په لين كې به پېره ووهم.

گلاب سر وښوراوه: مړه! دلته بيا د سپرليو خوند چندانې نه وي. لمبر به دې زرنه رسېږي.

خيبر وويل: كه جلال اباد ته بار پيدا شي، نو يوبه يې سپې؟

گلاب لكه نغده سودا چې يې كړې وي، شونډې يې وغوړېدې، ويې ويل: څنگه به يې نه وړم. څه جلال اباد، څه ايشنگ. ما ته يې پيسې په كار دي.

د غرمې تر ډوډۍ وروسته، خيبر په اډه کې شل پينځه ويشت سپک کارټونه امبار کړي وو. گلاب ته يې ټېلفون وکړ: که نور بار نه لري، نو دلته راشه، جلال اباد ته مې يو بار درته پيدا کړي.

گلاب په څو شېبو کې ورورسېد، په منډه يې کارټونه خپل موټر ته پورته کړل. خيبر ورته ادرس ورکړ چې په جلال اباد کې به د مخبراتو چوک سره د گل نبي دوکان ته ورځي. کرايه به دې هماغلته ځنې واخلي. سړی اباد دی، کرايه دې ډبله وغواړه.

خيبر تر جمعې پورې څو وارې گلاب ته سپک بارونه په غوړه کرايه پيدا کړل. پخپله يې له جلال اباده ورته يو څه چای او گوړه راوړل. يو ځل يې ورته نوې گنډلې جامې له واسکت او څپليو سره سوغات ورکړل.

د جمعې تر لمانځه وروسته، گلاب اډې راغی، خيبر ته يې وويل: مړه! زما خودوه کورونه دي، شپږ اولادونه مې د يوې نسجې دي، پينځه يې د بلې. چې يوې ته اوږه اخلم، د بلې کره غوړي خلاصه شي چې د غوړو پيسې پيدا کړم، بيا د اولادونو کالي زاړه شي. د چا بوت نه وي د چا خولۍ. ياره سخت سرگردانه يم، ډوډۍ مخکې ده زه ورپسې. ولله خدای دې تا سره هم ښه وکړي، په سختو ورځو کې دې راسره لاس وکړي.

خيبر وويل: دا څه وايي؟ ما نو څه درسره کړي دي چې ته يې يادوي؟ گلاب د ده پر اوږه لاس کېښود، ويې ويل: ولې هغه بارونه چې دې راته پيدا کړل، هغه کم شی و؟ زمور يو کليوال دی، هغه هم څو پيري دغسې ډبلې کرايې راکړې دي.

خيبر وويل: دا د قسمت کار دی، هر سړی يې له خپل تندي خوري. هسې خدای درته يو څوک سبب گرځوي. هغه کليوال دې دوکان موکان لري که څنگه؟

نه، بارد بل چا و، ده زه ورسره مخامخ ڪرم.
 خيبر د چايو پيالہ پورته ڪرہ، د پيالي گل ته يي سترگي ونيوي، ويي ويل: ها بله ورخ له جلال آباده خالي راتلم، په لاره ڪي دوو زيرورو ودرولم. اوزبين ته تلل. داسي يو خاي ته يي بوتلم چي ما وي سريه لاري، د طالبانو مرکز و. خو کرايه يي دوچنده راکرہ، رخصت يي ڪرم. گلاب غلي و، بيا بي له دي چي خيبر ورنه پوښتنه وکري، خبره يي له سره شروع ڪرہ: خبره دي تا سره وي.

غلي شو. دي خواها خواته يي وکتل، بيا يي په ڪرار غر وويل: سري په طالبانو ڪي دي. خو واري يي د مرميو صندوقونه راباندي وري دي. خيبر د چايو له پيالي يو غرپ وکر، په سره سينه يي وويل: خه يي ڪوي، موږ او تاسي خپله غريبي ڪوو، که شوک مرمي راباندي وري، که گلونه.

خيبر له جيبه گولي راوايستي. يوه دانه يي په خوله ڪي واچوله. گلاب پوښتنه وکرہ: مږه! داد خه شي گولي دي؟ له رنگه خو مريض نه ښڪاري.

خيبر د هغه غور ته خوله ورنژدي ڪرہ: له تابه يي خه پتوم، داد مردانه طاقت دوايي ده. زه يو خه کمزوري يم، هره شپه چي کورته خم، نو بيا يوه دانه گولي اچوم.

گلاب پوښتنه وکرہ: څنگه گته ڪوي که نه؟

-پوهڙي، يوانڊيوال مي ڊاڪٽر دي، داسي دوايي يي راکري ده چي و ايم مري ژوندي ڪوي.

گلاب د خيبر غور ته خوله ورنژدي ڪرہ، له خولي يي داوڙي بوي لٽيده، په ڪرار غري وويل: انڊيواله زما خوندم ولله که وي.

گلاب خپله خبره و غخوله: زما خونو تا ته معلومه ده چي دوه دي. که تاوان نه ڪوي، نو يو دوه داني ما له هم راکرہ.

خيبر د گوليو پوره پاكټ مخې ته ورواچاوه، ويې ويل: وايم بالكل تاوان نه لري، بې غمه يې خوره. خو هر وخت نه، هره شپه چې دې ورته نيت و، بس له كاره يو ساعت مخكې يوه گولۍ واچوه بيا يې خوند وگوره.

سبا چې خيبر اړې ته راوړسېد، لاله موټره نه و كوز شوى چې گلاب خان ورته راوړساوه، په خدا يې ورته وويل: ياره منم دې، داسې شى دې راکړى و چې له سره يې ځوان كړمه. ولله چې ان په نيمه شپه كې مې درله دعا كړې ده.

خيبر ورته كړه: كه وزگار يې راځه موټر كې راسره كېنه چې يوه خبره درته كوم.

گلاب موټر ته وروخوت.

خيبر د موټر بنسټې پورته كړې، ويې ويل: انديواله چورت مې خراب دى، زموږ يو خپلوان دى، فرانسويانو سره ترجمان و، طالبانو له فرانسويانو سره يو ځاى نيولى دى، دا يې درېيمه مياشت ده چې مړى ژوندى يې ورک دى.

گلاب په بېره وويل: اې، هغه خو يې زموږ په ولسوالۍ كې نيولي وو. _ دا څه وايي؟

_ قسم دى. خو شپې بيخي زموږ په خپل كلي كې وو.

خيبر وويل: ها بله ورځ تاراته وويل چې يو ملگرى دې په طالبانو كې دى، څنگه د دغه سړي پوښتنه به ترې ونه كړې؟

گلاب چونډى نسوار خولې ته واچول ويې ويل: ولې نه، مړه! ماښام چې كور له لارم، درك به يې درله ولگوم.

خيبر وويل: گوره دا دنن پيسې دې زه دركوم، ته همدا اوس لار شه د ثواب كار دى. بېچاره، دوه مياشتې يې له واده كېږي، مور يې نژدې ده چې په ژړاوو ځان مړ كړي.

گلاب و ویل: مړه! د پیسو غم یې مه کوه، ته خو مې یار یې کنه. خيبر یې خبره و نیوه: نه، داسې نه کېږي، ته له کار و غریبۍ پاتې کېږي، اولادونه دې ډوډۍ غواړي، هه واخله دغه پیسې درواخله که سړی پیدا شي، ولله چې ښه ډبله شیریني به واخلي. پوهېږې، پلار یې ډېرې پیسې ورته منلې دي. گلاب د کلدارو دوه زرگونونه په جیب کې کېښودل او له موټره کښته شو.

خيبر ورباندې غږ وکړ: واوره.

سړی بېرته موټر ته راوخت.

- گوره، پام چې څوک درباندي خبر نه شي، دنيا کې سل رنگه خبرې دي، ته خويې د خدای لپاره کوي چې خلک د بل څه گومان درباندي ونه کي.

گلاب نسوار تو کړ، ويې ويل: دومره ساده مې هم مه گنه. ما ته هم گلاب وايي، گلاب.

گلاب کلي ته لاړ، دوه ورځې يې درک ونه لگېد، سه شنبه اډې ته راغی، په خيبر باندي يې زيری وکړ: انډيواله، سړی ژوندی دی. ځای يې را ته ونه ښود، خو همدومره يې وويل چې روغ رمته دی.

پر سبا يې خيبر يو سپين ږيري گلاب ته وروست، ويې ويل: دی د نوید پلار دی. په زوی پسې ډېر کړياب دی، که د نوید يوه ښه مښه ورته راوړي نو ثواب به دې شي.

سپين ږيري دوه زره کلدارې گلاب ته ونيوې، ويې ويل: دا دې زيری.

گلاب پیسې نه اخیستې، خو خيبر ورته ټينگ شو چې وايې خله.

سپين ږيري ورته وويل: زويه، خدای دې درسره ښه وکړي، زيری خو دې راباندي وکړ، اوس که دهغه يو عکس يا فلم راته راوړې، نو وایم ښه سمه شیریني به درکړم.

گلاب و موسبد: ولې نه بابا، څه چې زما د و سه پوره وي، خامخا به يې کړم. زه به مې خپل ملگري ته ووايم، خدای مهربان دی، گوندي يو کار خوبه راله وکي.

خيبر به هره ورځ په تېلفون کې د کار پوښتنه کوله، گلاب دنن و د سبا ورته ويل.

هفته چې پوره شوه، گلاب وويل: سړی پيسې غواړي، وايي پينځه زره کلدارې راکړه، زه به په موبایل کې د نويد فلم درله راوړم. خيبر پيسې ورکړې. نويد ويلي وو: ((زه تردې دمه روغ رمت يم. دوی راسره ښه چلند کوي. زه يې دې ته ايسار کړی يم چې د فرانسويانو ترجماني وکړم. نور کار يې راسره نشته. که خدای کول خوشې به مې کړي.))

خيبر کرار کرار له هغه طالب سره لاره پيدا کړه. څو وارې يې پيسې ورته ولېږلې. د تېلفون نمبر يې له گلابه واخيست. گلاب ته به يې هر وخت د طاقت له گوليو سره پيسې هم ورکولې. طالب څو ځله د يرغملو ځای هم ورته وښايه. ده چې له نورو منابعو پوښتنه وکړه، په هماغه وخت به رښتيا هم فرانسويان په هماغه ځايونو کې وو چې طالب به ورته ښودلي وو.

خيبر ډاډه شو چې د طالب معلومات سم دي، بل وار چې دقيق ادرس يې ځنې واخيست، رييس ته يې وويل: «ښه به دا وي چې د ايساف کمانډو ځواکونه پر هغه کور غلچکی برید وکړي.» خود فرانسې سفارت اجازه ورته کړه. دوی وېرېدل چې په برید کې به ژورناليستان تلف شي.

په تگاو کې وضعیت خراب شوی و. د حزب اسلامي او طالبانو جنگياليو په کې ځالي جوړې کړې وې. ايساف د عملياتو پلان ورته جوړ کړ. اول سر کې يې له هوا څخه بمباري ورباندې وکړه، خو طالبانو

فرانسوي يرغمل شوي کسان تگاو ته بوتلل، نور امریکايي، بریتانوي او د هر ملک وگړي يې چې نيولي وو، ټول يې تگاو ته بوتلل، بيا يې ایساف ته خبر داری ورکړ چې که بيا پر تگاو بمباري وکړي، نو دوی به ټول اسیران ووژني.

خیبر په دې دريو اوونیو کې شپه جلال اباد ته وړله، هلته يې کله په یوه کله په بل هوټل کې شپه تېروله. درې اوونی چې پوره شوې د امنیت ریاست کابل ته وروغوښت، دی چې کابل ته روان شو، د خپرو خپل پول لاهماغسې ړنگ پاتې و، چانه و جوړ کړی.

خیبر چې په لغمان کې و، نو میوند به هر وخت د خپلو کارونو خبر ورته ورکاوه. خیبر دې ته حیران و چې ولې په دې څو ورځو کې د میوند ټېلفون کار نه کوي. اوس چې خبر شو، دا یې نه شو منلای چې میوند دې خپل کارت ورک کړی وي. د خیبر داسې وخت نه یادېده چې میوند دې په چارو کې غفلت کړی وي، هغه به پخپله ویل چې د استخباراتو مامور که خپل کارت ونه شي ساتلای؛ نو د ادارې رازونه به څنگه وساتي؟

خو دا هر څه شوي وو. د دوی رییس هم په دې اړه څه نه شو کولای. دا کومه عادي گناه نه وه چې عمومي رییس دې د ده سپارښتنه ومني. رییس د خیبر په غوښتنه یو ځل بیا د کادر و پرسونل رییس ته ورغی؛ خو بېرته تش لاس راغی.

خیبر په نه زړه د میوند دوی دفتر ته لاړ، شیرین آغا یې بد اېسپېده؛ خو اوس مجبور و چې د میوند په خاطر ورشي. شیرین آغا په دفتر کې نه و. د موبایل زنگ پورته شو. خیبر د شیرین آغا مېز ته ورنژدې شو، موبایل یې هلته و، ورته پر له پسې زنگونه راتلل. زنگ چې خلاص شو، د موبایل پر سکرین د زبیدې نیم برېنډ عکس پروت و.

خيبر په خپل موبایل کې نومونه وپلټل، د زبيدې هغه نمبر يې پيدا کړ چې يوازې له ده او له ميووند سره و. له دفتره ووت، زنگ يې ورته وواهه. چا ځواب ورنه کړ. بيا يې زنگ وواهه، په پينځم زنگ د زبيدې غږ لکه د ناروغ زگيروي، ستومانه ((بلې)) وويل. خيبر ځنې پوښتنه وکړه چې له کوره خو به نه يې وتلې؟

هغې په زگيروي وويل: وتلې ومه، ډېره بده ورځ يې راباندې راوسته. خير دی يو وار زموږ تر کوره راشه، وروڼو ته مې حال ووايه. په دې يوه هفته کې يې په وهلو وهلو نژدې وژلې ومه.

خيبر ماښام مهال د زبيدې دوی په کور کې و. د هغې وروڼو ته يې د زبيدې صفتونه وکړل، ورته ويې ويل چې زبيدې له دوی سره د خارجي جاسو سانو په ضد همکاري کوله. دا يې هم وويل چې د دې په مرسته يې د هندي، ايراني او روسي جاسو سانو لويه پروژه شنډه کړې ده؛ ځکه خو د جاسو سانو ملگرو تښتولي وه. د ماخوستن آذان وشو، د خيبر خبرې خلاصې شوې، د زبيدې مشر ورور، چې تر اوسه يې سترگې د غالی په گلانو کې بنځې وې، سر راپورته کړ، اوږد اسويلی يې وکيښ، ويې ويل: نه پوهېږم څه ووايم. که د زبيدې عکسونه يې نورو ته ورکړي وي نو بيا به څه کوو. چاته به کيسه تېره کړو چې رښتيا څه ده.

خيبر وويل: ته اندېښنه مه کوه، دا کار ځکه نه کوي چې پخپله ورسره رسوا کېږي. تاسو ته يې چې عکسونه راوړي دي، مطلب يې همدومره و چې زبيده په تاسو وډبوي.

د زبيدې ورور په سرو سترگو ورته وکتل، ويې ويل: خدای دې وکړي چې همداسې وي.

غږ يې غږيو نيولی و. خيبر يې لاس ټينگ کړ: ما هم لکه خپل ورور وگڼه، زه هم په دې کار در د بدلې يم. خو بدل به يې اخلم باور ولره، که

زبيدې ته اجازه ورکړې چې راسره همکاري وکړي، دغه ټول بې ناموسان به ونيسو.

د زبيدې د ورور له سترگو دوه شاخکي اوبسکې راوتې، مخ يې د بواله خواته وگرځاوه.

خيبر زبيدې ته يې د ميوند وويل چې کارت يې ورک شوی او اوس تر تحقيق لاندې دی.

زبيدې بيا ورته د ميوند د کارتونو هغه کيسه وکړه چې شيرين آغا خېټور قوماندان ته کړې وه.

دې سره د خيبر خېره وغورځېده. د زبيدې له ورونو يې اجازه واخيسته چې سبا دې زبيده له ده سره لاره شي چې د ميوند سپيناوی وکړي. سهار د مامورينو موټرونه له رياسته ووتل چې خپله عمله راوړي، خيبر له زبيدې سره د رييس د دفتر مخې ته ولاړو.

زبيدې په کرار غږ له خيبر سره خواله کوله: زه په خپلو کارونو پنبمانه نه يم. ميوند زما له مجبوريتنه استفاده وکړه خو بې ناموسي يې راسره ونه کړه. پلار مې د ډاکټر په نجيب په وخت کې ډگروال و، هغه د جلال آباد په جنگ کې شهيد شو. زه په ميوند کې د هغه خويونه وينم. پلار مې د ده غوندي په وطن ميین و.

د دهلېز په کوز سر کې رييس بنکاره شو، بکس يې د ډرېور په لاس کې و، دې مخکې ډرېور يې شا ته روان و.

چې دوی ته راوړسېدل، وپې ويل: خدای خير کړي.

خيبر وويل: صاحب، د ميوند په باره کې يو خبر درته لرو.

ډرېور د دفتر ورپرانيس، د دفتر امر له ځايه پاڅېد، تيارسئ ودرېد. رييس ورسره د لاس روغې وکړ، بيا يې د خپل دفتر ور خلاص کړ، خيبر ته يې کړه: راجئ.

د زبیدې ټولې خبرې يې واورېدې. غوښتل يې چې سم له واره د شیرین آغا د نیولو امر وکړي؛ خو خیبر وویل: رییس صاحب، که داسې وکړو؛ نو د میوند ټوله پروژه به خرابه شي. تاسې له عمومي رییس سره وغرېږئ چې میوند په پټه خوشې کړي. پرېږده چې شیرین آغا او انډیوالان يې گومان وکړي چې میوند په بند کې دی. شیرین آغا ته به ووايو چې عمومي ریاست هېڅوک میوند ته نه ورپرېږدي.

رییس وویل: ښه خبره دې وکړه؛ خو یوازې د دې نجلۍ په شهادت به ونه شي، نور څه هم په کار دي.

خیبر وویل: رییس صاحب، هغه چا چې د میوند کارتونه يې عمومي ریاست ته وړي، هغوی خو به څه معلومات ځنې اخیستی وي چې څوک دی، د کوم ځای دی، د تېلفون نمبر، یو څه درک خو به يې معلوم کړي وي.

— ښه شي ته دې پام شوی. زه به يې پوښتنه وکړم. خیبر زیږیده تر کوره ورسوله، بېرته د رییس دفتر ته لاړ. رییس ورته د تېلفون نمبر ورکړ.

خیبر هغه نمبر ته زنگ وواهه، سړی زلمی نومېده. خیبر ورته وویل چې د امنیت ریاست ورته انعام ورکوي، باید راشي. غرمه نژدې وه چې خیبر ته د ریاست له دروازې زنگ راغی چې د زلمي په نامه سړی دې غواړي.

خیبر د رییس په موټر کې ووت، سړی يې ورسره واخیست، مخامخ د رییس شعبې ته يې وروست. سړي په اول سر کې انکار وکړ؛ خو چې څنگه يې یو دوه څپېرې وخورې، د بلبل غوندې په خبرو سر شو، د شیرین آغا ټوله کیسه يې ورته وکړه.

رییس هغه د کادرو پرسونل ریاست ته یووړ. هلته يې اقرار ځنې واخیست. د میوند بې گناهي ثابتې شوه. د زلمي غوږونه يې ور خلاص

کړل چې که شیرین آغا یا بل چا ته یې څه ویلي وو؛ نو درې کاله بند ته دې تیار شي. سړي قسم وکړ چې تر قیامته به خوله بنده وساتي.

منصور په ایران کې

له منصور سره د آغا سړي د لارې مل و. سهار یې له کابل څخه حرکت کړی و، مازدیگر قضا اسلام کلا ته ورسېدل. افغان سرحدي ساتونکو ته یې خپل پاسپورتونه ورنښکاره کړل. هغوی په پاسپورتونو باندې خروجي ټاپې ووهلې او رخصت یې کړل.

ایراني پولیسو ته چې ورسېدل، د منصور ملگري په ایراني پارسي ورته وویل: «یه مهمون یه میزبون» یانې «یو مېلمه یو کوربه» هغوی ورنه کاغذ و غوښت. سړي د آغا خط ورنښکاره کړ.

ایراني پولیسو سم له لاسه دوی ته موټر او دوه ساتونکي ورکړل. تر یو ساعت مزل وروسته کمپ ته ورسېدل. هلته منصور له سره تر پښو پورې تلاشي شو. ده هسې هم خپل موبایل نه و وړی، نور داسې شيان هم ورسره نه وو چې سپاه پاسداران والا دې یې ځنې واخلي. یو مسواک د واسکت په پاسني جیب کې، تسبیح، رېمنځ او هنداره په چپ جیب کې، په بڼي جیب کې خامکي دسمال، په بغل جیب کې د کلدارو څو زرگون نوټونه، د ده ټوله شتمني وه. جیبي قران شریف یې هم په بغل جیب کې له کلدارو سره ایښی و.

منصور داسې ښکاره کړي وو چې گوندي په ټکي پارسي نه پوهېږي. شپه یې په کمپ کې وه. کمپ له یو پوریزو پخو بلاکونو جوړ و. د کمپ غولۍ او ټولې کوټې تر سهاره په برېښنا رنې وې، هلته چا ته اجازه نه وه چې د خپلې کوټې څراغ دې مړ کړي. ده ته معلومه وه چې په کوټه کې یې پټه کمره او د غږ د ثبتولو له لگېدلې ده؛ نو څو پورې چې وینس و، د قران شریف په تلاوت او لمونځونو لگیا و. هغه ایتونه چې

يې ښه په تجويد سره زده کړي وو، هغه به يې په لوړ او از قرائت کړل چې کوربانه يې د حقيقي طالب گومان پرې وکړي.

سهار وختي درې تنو سپاهيانو له منصور سره په «پېک اپ» موټر کې لمرخاته خواته حرکت وکړ. تریو ساعت منزل وروسته غرونو ته ورسېدل. په یوه دره کې نیم ساعت وړاندې لارل. هلته د غرونو په منځ یوه هوار ځای کې بل کمپ و. په دې کمپ کې هر څه داسې امانت ایښي وو لکه د کوچیانو بانډې، کوټې له کانتینرونو جوړې وې. د کمپ چارچاپېره د دېوالونو پر ځای هیسکوگانې ولاړې وې، له اوسپنیزو جالونو جوړې څلور کونجې بوډۍ چې منځ یې له خاورو ډک شوی و. باري موټرونه او کرېن، د کمپ په پارک کې ولاړ وو.

هلته د اخندانو درک نه و، ټول سپاه پاسداران والا وو، په ایرنیو دریشیو کې، د اکثر ویرې یوه سانتي یا نیمه سانتي وې، ځینې چټ پټ خریلي مخونه گرځېدل.

سپاهیانو چې هر څه وویل، منصور ځان ناگاره و اچاوه. اخر مجبور شول چې ترجمان ورته پیدا کړي، داسې کس چې هم په پښتو وپوهېږي هم په ایراني. دوه ورځې وروسته همدا سې سپری ورورسول شو. دلته بیا د منصور خواريو کار وکړ. دغه سپری چې په پښتو گړېده، له منصوره يې د مدرسې په باب ډېرې پوښتنې کولې. هغه له پاکستانه ورغلی و. نوم يې امجد حسين و. منصور ته داسې ښکاره شو چې د ((آی اس آی)) سپری به وي. په دې دوو ورځو کې به منصور ډېرې وخت په عبادتونو تېراوه. چې له کوټې به راووت، مخ د غره خوا ته به پر ډبرې کېناست، شا به يې هغو افغانانو ته شوه چې سپاهیانو د بم جوړولو او چاودنو تېرېښنگ ورکاوه. ده ځان په تسبو بوختاوه؛ خو غورونه به يې د دوی خبرو ته څک نیولي وو.

ده گومان کاوه چې دلته به هم د پاکستانی مدرسو په شان خلکو ته د جهاد او شهادت تبلیغ کېږي؛ خو داسې نه وه. دلته خبرې نورې وې: «په دې درې سوو کلونو کې پښتنو درباندي ظلمونه کړي، اوس یې وخت دی چې خپل حق ورنه وغواړئ.»

«موږ او تاسې مشترک فرهنگ لرو، ژبه مو یوه ده، ټبر مو یو دی، دا بربري پښتانه بیا څوک دي چې پر تاسو حکومت کوي؟»

«موږ ته وگورئ، عربان مو هم پرې نه بنودل چې پر موږ باندي حکومت وکړي. دوی راغلي وو د اسلام په نامه؛ خو په اصل کې یې خپل فرهنگ او خپله ژبه راباندي منله. غوښتل یې چې دلته خپله امپراتوري جوړه کړي؛ خو زموږ مېړنیو پلرونو پسې واخیستل. اوس وگورئ عربستان کې اسلامي حکومت چلېږي که په ایران کې؟ هغوی تش په نامه اسلامي دولت لري، کره وړه یې له اسلامه لرې دي. له صهیونیستانو سره یې دوستي ده، د امریکا غلامی کوي. اوس په ټوله دنیا کې یوازې ایران دی چې د فلسطین د مسلمانانو غم ورسره دی. نن سبا د درست اسلام مرکز ایران دی. یوازې موږ یو چې ستاسو غم راسره دی، ستاسو د حقونو دفاع کوو ځکه چې ستاسو سکني وروڼه یو.»

یوه افغان ورته وویل: «د تا خبرې سمې دي؛ خو دلته خلک موږ بربریان بولي، ها بله ورځ مې دوکان نه سودا اخیسته، دوکاندار راته وویل: صبر وکه وحشي، افغاني پدر سوخته»

روزونکي یې ژر خبره ورپرې کړه: «گوره دا خود عامو خلکو خبرې دي، جا هلان دي نو. موږ یې خولو ته برغولي نه شو نیولای. زموږ حکومت خو په دې سترگه درته نه گوري. اسلامي نظام ستاسو ډېر قدر کوي. تاسې زموږ د سترگو تور یئ.»

امجد حسين چي راو رسېد ، د منصور درسونه شروع شول. ده ته يې يوازې د امريکا پر ضد يوه نيمه خبره کوله ، نور يې نو د ځانمرگي بريد په اړه ورسره کار کاوه چې واسکت څنگه تړل کېږي ، فيوز يې چپړته وي ، سويچ يې بايد څنگه په تخرگ کې ټينگ شي او دی بايد د پوځي کتار په کوم سر کې ځان والوځوي.

له درې ورځې نظري درسونو وروسته يې په منصور باندې عملي کار پيل کړ. تعليمي واسکت به يې ورواغوست. په دره کې به د موټرو کتار تېرېده. دی به کرار کرار ورغی د کتار منځوي موټر ته چې به ورسېد ، سويچ به يې په تخرگ کې داسې ټينگ کړ چې لاس به يې ونه خوځېد. دا کار يې بايد داسې کړی وای چې د چا پام يې ځان ته نه وای اړولی. د دې لپاره يې کله د مېږو رمه په مخه کوله ، کله په بوتو بار خړه. دا يې هم ورزده کړي وو چې کتار ته د نژدې کېدو پر مهال دې موټر ته ونه گوري. منصور په وړو کوالي کې خپله رمه پېوله ، د مېږو او خړو په چوبولو کې تکړه و خو د ايران مېږې يې په خبرو نه پوهېدې. له منصور سره به تر ايراني روزونکو امجد حسين ډېر گرېږېده. هره ورځ به يې د شهادت فضيلتونه ورته بيانول ، ويل يې: «شهيد چې څنگه بيا جوړندی شي ، په جنت کې به وي. له شهيد نه سوک تپوس نه کوي چې څه دې کړي څه دې نه دي کړي؟ دی چې سترگې خلاصې کي ، نو دوه اويا حورې به يې ورله تيارې وي. مزې به وي ، عيشونه به وي.»

دې خبرې سره منصور ته هغه کيسه ورپه زړه شوه چې د امريکايانو ترجمان ورته کړې وه. هغه ويلې وو: «يوه ورځ د بگرام په روغتون کې وم په عاجل اتاق کې يو طالب په کوما حالت کې و. هغه غوښتل چې ځانمرگی بريد وکړي؛ خو امريکايانو پېژندلی او سم له واره يې ويشتلی و. ما د روغتون په دهليز کې امريکايي ډاکتر سره خبرې کولې چې له عاجل اتاقه دوه تنه سپينې ښکلې نرسانې په منډو

راووتې. ډاکتر ته یې وویل «هله چې سړی لیونی شوی» ډاکتر په منډه عاجل اتاق ته ورغی، ما ته یې هم اشاره وکړه چې راشه که گورو چې ځانمرگی په سد شوی او شور یې جوړ کړی. درگرده یې ویل: «ما ته خو ملا صاحب ویلي وو چې په جنت کې به دوه او یا حورې درته ناستې وي، دلته خو دوی دانې وي، نورې یې چېرته دي؟» منصور شونډه په غاښ وچيچله.

امجد حسین پوښتنه وکړه: مړه، سنگه خاندي؟ منصور وویل: جنت خو وي د خوشحالو ځای. تش یې په یادولو سړی خوشحالېږي. ریښتیا تا ته خود شهادت اجر و نه معلوم دي؛ نو ولې ته هم له ما سره نه ځي چې دواړه فدايان شو. دواړه به امریکایان مردار کړو او پخپله به شهیدان شو.

امجد حسین وویل: مړه، ته خو ټیک خبره کې، خبره داده چې که زه شهید شم؛ نو فدايانو له به سوک ټرېښنگ ورکوي؟ سه پوې شوې؟ دې کار اجر د شهادت نه سه کم نه دي.

د منصور ټرېښنگ ډېر وخت ونه نیو. امجد سپاه پاسداران والاو ته وویل چې سړی بیخي تیار دی، نوره خواري ورباندې مه کوی. منصور په درېیمه اوونۍ بېرته د کابل په خواروان شو. هماغه د آغا سړی ورپسې راغلی و.

کابل ته چې راوړسېدل، ښخ ده سبز ته لاړل. هورې یې د حزب اسلامي د یوه پخواني قوماندان غلام نبی په کور کې واپول. ماخوستن تر جماعت وروسته کور به د ملا امام په غور کې څه وویل. ملا منصور ته ټینګه غېږه ورکړه. ډېر یې وناز او هره گړۍ به یې ویل: «په ایمان دي برکت شه»

د آغا سړی سبا سهار په خپله مخه لاړ. منصور پاتې شو او ده سبز په درېیمه ورځ د آغا کسانو په یوه امبولانس کې واسکت وروړس او ه.

واسکت د بند اژونه په منځ کې په یوه لوی کارتن کې و. فیوز او مزي یې یوه عرب ورو تړل. عرب د ده سبز په مدرسه کې د تفسیر استاد و. منصور به هره ورځ لس کیلو واسکت په تن له خو مېرو او وزو سره د کابل بگرام سړک ته خېرمه گرځېده. ده ته یې ویلي وو چې بله جمعه به د امریکایانو لوی کتار له بگرامه د کابل خوا ته روانېږي. دی باید هره ورځ ځکه هلته لاړ شي چې له سیمې سره بلد شي او لاروي هم دی وگوري چې شپون دی. ده ته یې کوچانی زړې جامې له شکېدلي خیرن واسکت سره وراغوستي وو.

غلام نبي منصور ته وویل: په لاره کې د امریکایانو وطني جاسوسان گرځي راگرځي، که په چا باندي شکي شي، نو امریکایانو ته یې راپور ورکوي.

منصور حیران و چې خیبر او میوند څنگه خبر کړي؟ ده د لوی ډاگ په داسې ځای کې خپله رمه پېوله چې سړک څو ځایه درې څلور متره ژور تللی و. دغه ځای کې سړک په خوړونو کې تېر شوی و. د سړک لمخاته پلو بنایسته لري یوه نیمه چارډوالي جوړه وه. د ډبرو او خېستو موټرونه هماغه خوا ته تلل.

منصور یوې لارې ته لاس ونيو، په کوچانی ژبه یې ورته وویل: ورووره، دا موبایل خودې یو وار رااااا، سیرلی مې رانه ورک دی، ورووره به مې راوبولم.

سړي ورته موبایل ورکړ، په ریشخند یې وویل: چې ډبرونه غږېږي. خبرې به لنډې کوي، هسې هم تاسې کوچیان خبرو ته داسې کش ورکوي لکه د کابل نانوایان چې د دومره کی اوړو نه دوه گزي ډوډۍ جوړوي.

منصور په هماغسې کش کړو تورو وویل: بې غممه اوسه، بس یوه خبره ورته کوم، نووور څه نه وایمه.

د میوند خاص نمبر ته یې زنگ وواوه، له روغبره پرته یې ورته وویل: منصور ووریم، سیرلی مې ورک دی، وایم ژر راسه، اورې؟ شپږ څلوېښت، دوه ویشته.

موټروان خپل موبایل واخیست، وپې ویل: ما درسره ټوکې کولې، تا خو په ریښتیا خبره لنډه کړه.

منصور وویل: کووور دې ودان، د ما خبره همدووومره وه کنه.

موټروان وپوښت: دا شپږ څلوېښت یې بیا څه شی دی؟

منصور ځواب ورکړ: مېبېرې او وری مې شپږ څلوېښت دي.

موټر لارې منصور د لوی خوږ خوا ته وځوځېد. رمه یې خوږ ته کوزه کړه.

ساعت وروسته د خوږ په سر کې د خیبر سر بنسکاره شو. یو نا آشنا

رپور هم ورسره و. چې ښه ورنژدې شول، منصور هغه هم وپېژاند،

میوند و.

میوند لا بندي دی

شیرین آغا د میوند دوی کور ته ورغی. د میوند له ورور یې پوښتنه

وکره: د میوند حال لري که نه؟ څنگه دی؟

هغه وویل: نه ولله وایي چې په عمومي ریاست کې دی. هره هفته په

شپږمه ورځ پاک کالي ورته ورو. عسکر رانه کالي اخلي، له هغې خوا

یې خیرن کالي راته راوړي؛ خو مخامخ مونه پرېږدي چې ورسره

وگورو. تېره جمعه یې یوه پرزه خط هم رالېږلی و، لیکلې یې وو چې

زما غم مه کوی، ما ته څه تکلیف نشته.

شیرین آغا وویل: په کور کې ووايه چې اندېښنه دې نه کوي. زه

کوښښ کوم چې راخوشې یې کړم. ها بله ورځ مې ورسره وکتل. خدای

مهربان دی، راخوشې به شي؛ خو یو څه بې غوري یې کړې ده نو.

کارتونه یې ورک کړي.

د میوند ورور وویل: بس قسمت به یې همداسې و. شیرین آغا په پتیر باندې لاس کېښود، ویې ویل: که هر امر و خدمت وي، ما ته یې وایه. وایم خپل ورور غوندي مې وگڼه. شیرین آغا ریاست ته لاړ، خیبر یې مخې ته ورغی، له هغه یې پوښتنه وکړه: جان بیادر، څنگه دی، هغه جان جاني اشنادې څنگه دی؟ خیبر وویل: څنگه به وي نو؟ هېڅوک یې لیدو ته نه ورپرېږدي. هر څوک چې وغواړي میوند وگوري، باید له عمومي رییسو اجازه واخلي.

د میوند پلان

میوند خپل کور ته هم نه ته. د ۰۸۵ د ریاست یو پت مېلمستون په کلا فتح الله کې و. میوند په بدله څېره هماغلته اوسېده. خیبر هم د پلانونو د جوړولو لپاره هملته ورته. له میوند سره په هغه ورځ خیبر هم یو ځای و چې منصور تېلفون وروکړ. دواړه شپږ څلوېښت، دوه وپشت مربع کور دینات ته لاړل. د خوږ په پېچومي کې کېناستل، د منصور له تنه یې واسکت په کراری سره راوايست. بیا یې سوکه سوکه فیوز ترېنه خلاص کړ. فیوز ته غځېدلی نری مزی یې په پوښ کې د ننه داسې غوڅ کړ چې پوښ یې روغ پاتې شو. هغه داسې چې د مزی پوښ یې په مخصوص خراغ باندې گرم کړ، بیا یې کرار کرار یوې خواته راټول کړ، مزی چې لوڅ شو، په منځ کې یې غوڅ کړ او پوښ یې بېرته تریبل سره پورې وڅکاوه. پوښ یې د مزی په سر کې په سرینس باندې ټینګ کړ. دا د دې لپاره چې ایرانیانو واسکت داسې نه وي جوړ کړی چې په ریموت باندې هم والوځي او څوک یې له لرې والوځوي.

منصور میوند دوی ته د ایراني کمپ نقشه او کور دینات رسم کړل. خيبر منصور ته موبایل وړی و. منصور موبایل ته د خوږ په دېواله کې وړوکی ځای وکیند، موبایل یې هلته کېښود او په بوتو باندې یې پټه کړې.

خيبر او میوند له امریکایانو سره خپل معلومات شریک کړل. هغوی سپوږمکۍ د ایران پر هماغه سیمه برابره کړه چې منصور یې ادرس ورکړی و؛ خو هلته هېڅ شی نه تر سترگو کېده. لکه په نیمروز کې د شگو غونډۍ چې ماښام په یوه ځای کې ولاړه وي، بیا چې سبا هر څه پسې گورې نه یې شې موندلای، سبا به باد څو کیلومتره لږې وړې وي. پخوا به د هلیکوپټرو پیلوټانو داسې قانون درلود چې د ناستې ځای ته نژدې به یې د ((نقطه نیرنگي)) په نامه یو شی په نښه کول چې د هغه په مرسته به یې بل وخت هماغه ځای پیدا کړي. د ډاکتر نجیب په حکومت کې یو نابنده پیلوټ په نیمروز کې همداسې د شگو غونډۍ د ((نقطه نیرنگي)) په توگه په نښه کړې وه. غونډۍ هغه کلي ته نژدې وه چې ده کوم قوماندان په کې کښته کړی و. سبا چې هر څه پسې وگرځېد، د غونډۍ درک نه و. په هلیکوپټرو کې دوه پیلوټان وي، یو یې د عملي قوماندان وي بل یې د ښي لاس پیلوټ. قوماندان له ښي پیلوټه پوښتنه کړې وه چې تا خو به کومه بله ((نقطه نیرنگي)) نه وي په نښه کړې. پوهېږي چې هغه څه کړي وو؟ د شپنورمه یې په نښه کړې وه. خدای خبر چې به همداسې پېښه شوې وه، که چا ورپورې ټوکه کړې ده؛ خو د سپاه پاسداران کمپ په ریښتیا سره ورک شوی و، لس کیلو متره شمال خوا ته بل کمپ جوړ و.

د برید تر ورځې پورې میوند او خيبر په داسې نقشې کار کاوه چې د جمیل ورور راخوښې شي او د ترهگرو پلان شنې شي.

آغا د جمیل په غم کی له هغې ورځې چې منصور ایران ته استول شوی و، جمیل به اول سر کې هره ورځ د آغا کره ته او د ورور پوښتنه یې ځنې کوله؛ خو آغا ورته یاده کړه چې د ده هره ورځ ورتگ ښه نه وي. په هفته کې دې یو وار خبر واخلي.

درېمه اوونۍ په ختمېدو وه. جمیل بیا آغا ته راغلی و. آغا ورباندې وغرېد: ته څومره شله یې، خو درته ومې ویل چې رابه شي. جمیل وویل: تا پخپله ویلي وو چې بله اوونۍ به راخلاص شي. - دومره آسانه درته ښکاري. رهبر بل کار نه لري، ستا د ورور د خوشې کولو امر به ورکوي. وه ځوانه لږ حوصله ولره، لوی کارونه ډېر وخت غواړي.

د جمیل شونډې ورپېدې، سترگې یې تنگې شوې، په سوک باندې یې مېز وډباوه. ویې ویل: آغا صاحب، که مې ورور راخوشې نه کړې، ټوله کیسه به دې پولیسو ته وکړم.

آغا ورته وموسل: لکه چې زما د زور درک درته نه شو معلوم. یو سړي چې میدان ته بې تلاشی ننوتی شي، تا غوندې خلک هم ورک کولای شي.

جمیل وویل: که زه پوه شم چې ورور مې نه خوشې کېږي، بیا به د خپل سر پروا ونه کړم. مې به مې کړې؛ خو تا به هم داسې روغ پرې نه ږدم. دې سره یې په موبایل کې د آغا اواز چلان کړ: «که یو څوک راته پیدا کړې چې ځانمرگی برید وکړي؛ نو اجمل به راخوشې کړم.»

آغا د مېز پر سر سویچ ټینګ کړ. په دهلېز کې زنگ وکړنګېده. دوه وسله وال کوټي راننوتل. آغا د جمیل په لاس کې موبایل ته اشاره وکړه او ویې ویل: ځنې وایې خله.

جمیل موبایل دوه لاسی ورته و نیو. ویی ویل: آغا صاحب، دغه اواز
زما په کمپیوٹر کې هم شته کمپیوٹر مې په کور کې دی، که دې ورور
راته راخوشې کړ، لوز در سره کړم چې هرڅه به دروسپارم، که نه نو د
پولیسو لاس ته به ورسېږي.

آغا له موبایله خپل غږ ډیلېټ کړ. موبایل یې بېرته جمیل ته ورکړ.
جمیل لاړ خو آغا تر مابنډامه په کوټه یوازې ناست و، پیره دار ته یې
ویلي وو چې هېڅوک دې نه ورپرېږدي. مابنډام باډیگارډ ورته وویل:
حاجي آغا، ډاکتر سورج راغلی.

سورج هماغه د جمیل خبره ورته وکړه.

آغا وویل: ایرانیان به یې کله راسره ومني.

- ته یې باید قانع کړې. دې ته دې پام دی چې جمیل پتان دی؟
_ نوڅه؟

- ولې نو ته یې نه پېژنې؟ دوی چې چا سره بدې وکړي، بیا یې زور ته
نه گوري. ځان به درباندي وژني؛ خو تا به هم روغ نه پرېږدي.
آغا چورتی شو.

سورج بیا وویل: پوهېږې، یوه ورځ یې له ما سره لانجه وشوه. د
روغتون رییس چې هرڅه ورته وویل، ده رانه معافي ونه غوښته. ښه
پوهېده چې رییس کولای شي دی له کاره وباسي؛ خو دی یې په کیسه
کې نه شو. زمونږ وال خپل رییس ته بگوان وایي بگوان؛ خو دی په
رییس باندې بیخي چورت نه وهي.

آغا ځمکې ته کتل.

سورج وویل: دې ته دې هم پام وي چې په منځ کې مو زما مسئله هم ده.
جمیل تر اوسه پورې ما ته هم ستا راز نه دی ویلای؛ خو که ورسره
دوکه وکو؛ نو له تا سره به ما هم په غمونو ککړي.

سورج چې ووت، آغا ايران ته زنگ وواوه. د اجمل د خوشې کولو خبره يې ورته وکړه. هغوی وويل: بس همدا چې منصور خان والوخواه، مور به اجمل ختم کړو.

آغا ورته وويل: جمیل اخطار را کړی. وايي که يې ورور را خوشې نه کو؛ نو هر څه به پوليسو ته ووايي.

- که داسې وي نو د اجمل په خوشې کولو خو به هرو مرو دا کار کوي.
- نه داسې نه ده. منصور خوه راوستی، که خبره افشا کړي، دی به هم بندي شي او بله دا چې که يې ورور خوشې شي، د افشا کولو ضرورت ورته نه پيدا کېږي.

- ته يې ولې هماغلته چاره نه کوي؟

آغا يوه شېبه غلی و بيا يې په ساړه انداز وويل: زما غږ يې په موبایل کې ثبت کړی.

- تا څه ويلي چې ده ثبت کړي دي؟

- هغه د ځانمرگي خبره چې مې ورته کړې وه.

- وه خدايه! ته څومره بېباکه وختې.

آغا څه ونه ويل.

ايراني وويل: موبایل به دې ځنې اخیستی و.

- سپری داسې خام نه دی. غږ يې په کمپيوټر کې هم سېف کړی دی.

- که مو راز افشا کړي؛ نو ټول پلانونه به مو شنه شي.

آغا وويل: که هر خطروي؛ نو ما ته به وي. هر څه دلته ما کړي دي. خو زه مطمئن يم چې دوی به چا ته حال نه وایي.

- ته څنگه دومره اطمینان لري؟

- که اجمل خوشې کړو؛ نو دوی به د خپل سر په خاطر چا ته غږ نه

کوي. اجمل خو مو پوره وپرولی دی، ما جمیل ته خپل زور بنییلی دی؛

خو که داسې ونه کړو، زه ډاډه يم چې جمیل به هرو مرو رسوايي جوړوي.

ایراني وويل: گوره، ته ورته ووايه اجمل به په دې شرط خوشې کوو چې اول خپله کډه ایران ته راوړې. ورته ووايه چې موږ به ورته دايمي ويزه ورکړو.

— گومان نه کوم چې وبه يې مني.

— ته خو ورته ووايه.

آغا جمیل ته زنگ ووايه، د ایران خبره يې ورته وکړه.

هغه وويل: بس دی، نوره توبه مې دې وي، د ایران خوند مو وليد.

آغا وويل: داسې نه ده، هلته به ازاد ژوند ولری. خرڅ خوراک به مو دولت درکوي. گوره، دغه چانس هر چا ته په لاس نه ورځي. ته باید ډېر خوشحاله شي چې ایران درته دايمي ويزه درکوي. په دې دوړن وطن کې څه غواړې؟

— هر چا ته خپل وطن کشمیر دی.

— وه هلکه، ته لکه چې په خپل ښه هم نه پوهېږې، زه دې همدلته هم

نيولی شم. دومره به دې وډېوم چې کمپيوټر دې پخپله راته راوړې.

— بې غمه اوسه، دومره ساده مې هم مه گڼه. ستا غږ او عکسونه مې بل چا سره امانت ايښي دي. که زه يوه شپه هم کور ته لاړ نه شم، هغه به هر څه پوليسو ته وسپاري.

آغا له جمیله ناهیلی شو؛ خو ایرانیان يې قانع کړل چې اجمل ده ته حواله کړي. هغوی ته يې وويل چې اجمل ما ته راولېږه. ورور چې يې دی وگوري، پخپله به هر څه راته راوړي، بیا به يې د دواړو چاره زه پخپله وکړم.

ایرانيانو ورسره ومنله؛ خو دا يې هم ورته وويل چې تر هغې پورې چې منصور خپل کار نه وی کړی، دی دې اجمل پټ وساتي.

ده سبزه د منصور د راتگ په دويمه ورځ اجمل هم د آغا د کور بنديوان شو.

په ده سبز کې خانمرگی برید
د سهار لس بجې وې، حاجي آغا په کور کې دې خواها خواگرځېده،
د غلام نبي زنگ ورته راغی. وېي ويل: کار وشو، مبارک دې وي.
آغا ژر ټلویزیون چلان کړ. په یوه چینل کې هم خبرونه نه وو. همداسې
یې چینلونه سره بدلول رابدلول چې د شیرین آغا زنگ راغی. د برید
خبر یې ورکړ؛ خو هغه هم په جزیاتو نه و خبر.

د لس نیمو بجو په خبرونو کې چا دا خبر ور نه کړ. یوولس بجې وې چې
په یوه ټلویزیون کې د عاجل خبر انانس راغی. په خبر کې د شپږو
امریکايي سرتېرو د مړینې پخلی شوی و. په ویديو کې یې یوازې له
لوی خوږ سره د سرک په غاړه کې یوه ژوره کنده بنسکاره کړه، د موټرو
توتې یا سوځېدلي موټرونه په تصویر کې نه بنسکارېدل.

آغا فکر وکړ چې سیمه له بناره وتلې ده، خو پورې چې ژورنالیستان
ور رسېدل، امریکایانو به ټول شيان وړي وي. غلام نبي ته یې زنگ
وواکه چې وگوري هغه د پېښې ځای په خپلو سترگو لیدلی دی که نه؟
خو د غلام نبي ټېلفون بند و.

پر دوولسو بجو خو ټلویزیونونو د دفاع وزارت د خبرپاڼې په حواله
ووېل چې خانمرگی برید و او شپږ تنه امریکایان یې وژلي، لس نور
یې ټپیان کړي او درې موټرونه یې ویجاړ کړي دي.

حاجي آغا ایران ته زنگ وواکه چې ټېلفون یې بند کړ، خېره یې
غوږېدلې وه.

وروسته یې جمیل ته ټېلفون وکړ، ورته وېي ويل: راځه چې اجمل
درو سپارم. خو گوره چې څه دې هېر نه شي. هر څه به راوړې.

حاجي آغا د مېز پر سر ایښې تنې کېکښله، په دهلبز کې زنگ
وکړنگېد. د کانگفو په تورو جامو کې دنگ سړی مخ ته او دوه نور

ورپسې کوټې ننوتل، د حاجي آغا مخ ته ودرېدل، د کانگفوبي احترام په طريقه يې له ملا څخه ځانونه کړوپ کړل او بېرته نېغ شول. د دوی سروال لاسونه د چلیپا غونډې پر ټټر ونيول او په لوړ او ازیې وويل: قربان! بڅبننه غواړم چې ځنډ مې وکړ، له هلکانو سره مې تمرین کاوه، امر وکړ.

حاجي آغا وويل: فرامرزه! نن بیا یو ماموریت درته سپارم.
- قربان! هماغسې ماموریت؟

- هو، هماغسې. دلته به یو څوک راځي، جمیل نومېږي، د اجمل ورور دی. هر وخت چې ما درته وويل، دواړه به عزراييل ته سپاري.
- قربان! په کوم ځای کې؟

حاجي آغا وويل: دلته به يې بې سده کړې، بیا به يې په موټر کې دشت برچي ته وړي. ها د څښتنو په داش کې به يې اچوي.
فرامرز وويل: قربان! جسارت به مې راته معاف کړئ، نن خو به هره خوا تلاشي وي، د هغه ځانمرگي برید په خاطر.

- د «بنیاد» په امبولانس کې يې یو سه امبولانس څوک نه تلاشي کوي. دې سره حاجي آغا د لاس په اشاره هغوی وپوهول چې ووځي.
فرامرز او انډيو الانو يې بیا لک بوک شول او له کوټې ووتل.

جمیل په پینځه لسو دقیقو کې ځان ورور ساوه څنگه چې پر اجمل يې سترگې ولگېدې، لپ ټاپ کمپیوټر يې آغا ته ورکړ. ويې ويل: هر څه په همدې کې دي. یو فایل يې خلاص کړ. د آغا هغه پخوانۍ خبرې او نورې ټېلفوني مکالمې، ټولې په کې وې.

آغا د جمیل په سترگو کې سترگې ښخې کړې. ويې ويل: څنگه باور وکړم چې د دې کاپي در سره نشته؟

جمیل وویل: رینستیا درته وایم، بله کاپی یې په کور کې ده. ما ویل چې راسره چل ونه کړې. اوس چې مې اجمل ولید؛ نو یوشی به هم ونه ساتم.

آغا وویل: زما نفر به درسره لاړ شي. خو پورې چې بېرته راځئ، اجمل به همدلته وي.

آغا وسله والو ته وویل: هله، موټروان ته ووايه چې موټر چالان کي. وسله وال چې ووتل، په انگړ کې دربی شو. آغا وارخطا پرده لرې کړه، له کړکۍ یې د باندې وکتل. په بېرته یې جمیل ته منځ راواړاوه، ویې ویل: د سپي زویه، کار دې وکړ؟

جمیل هم کړکۍ ته ورتږدې شو. انگړ له وسله والو ډک و. د وسله والو په لیدو یې له خولې څخه ووتل: اوه، دانو څوک دي؟

حاجي آغا غوښتل چې څه ووايي؛ خو مجال یې ونه موند. ورپه شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولگید، د سترگو په رب کې څلور تنه وسله وال چې پیکې شنې دریشۍ یې اغوستې وې، کوټې ته راننوتل. د آغا، اجمل او جمیل لاسونه یې ترشا وتړل.

حاجي آغا په ۰۱۲ ریاست کې هغې کوټې ته وروستل شو چې غلام نبي، شیرین آغا، ډاکتر سورج، جنرال امین او پینځه شپږ نور کسان وار له مخې په کې اچول شوي وو؛ خو جمیل او اجمل ورسره نه وو.

د ملگرو پلان

میوند او خیبر د منصور په واسکت کې فیوز شنه کړې، بیا یې داسې پلان ساز کړ چې د دفاع وزارت د استخباراتو ریاست به ورته د ملي اردو عسکر د امریکایانو په یونیفورم کې برابر کړي. له دوی سره به د امریکایانو زغره وال گادې او رېنجر ونه هم وي. کتار به له بگرامه د کابل په لوري روانېږي. کتار به داسې وي چې هر څوک به د امریکایانو گومان ورباندې وکړي.

خیبر به له خوږ سره د سرک په غاړه ریموټ والا ماین ښخوي. کتار چې خوږ ته راوړسېد، منصور به ماین پتیاو کړي. بیا به راډیو گانو ته خبر ورکوي چې دلته ځانمرگی برید شوی دی.

پا و کم لس بجې کاروان له لږې ښکاره شو. منصور خپله رمه له خوږ سره خوشې کړې وه، په خپله سل گامه پورته په بل خوږ کې پت و. کاروان چې ورته نژدې شو، ده هغه نمبر ته زنگ وواهه چې میوند ورکړي و. تور شوورلیټ موټر له کاروانه بېل شو، د سرک څنډې ته ودرېد. منصور په بېړه وروخت. نیم کاروان له لوی خوږ څخه تېر شوی او نیم نوریې د خوږ په بل سر کې و چې ماین وچاودېد، سړې لمبې او خرې دورې پورته شوې. غلام نبي به له کلي څخه په دوږبین کې دغه لمبې لیدلې وې چې آغا ته یې زنگ وواهه. چاودنه په خوږ کې شوې وه، هلته سرک څلور پینځه متره ژورو؛ نو د وړانۍ حال یې چا ته نه ښکارېده.

سیمه په بېړه کلابنده شوه او هېڅ څوک پرې نه ښودل شول چې د چاودنې سیمې ته ورنژدې شي. ژورنالیستان چې خبر بدل او سیمې ته رسېدل، دوی تللي وو.

ضرب علي د آغا د هغه ټېلفون شمېره پیدا کړې وه چې آغا به له ایرانیانو سره خبرې پرې کولې. دغه شمېره یوازې امریکایانو څارلی

شوه. خيبر د هرې ورځې په ماښام د دې ټېلفون د مکالمو متن د امريکا له يوه کمپه راخيست. په دې توگه دوی د آغا له هر پلانه خبر بدل.

د آغا د نيولو پلان ضرب علي برابر کړی و. څنگه چې جميل د آغا کور ته راوړسېد، ضرب علي د امنيتي کامرو کمپيوټر داسې اعيار کړ چې د تېرې ورځې عکسونه ونيي. نو د ملي امنيت د عسکرو ورتگ هېچا ته ښکاره نه شو.

دوی جميل ناخبره پرې ايښی و خو دې ته يې پوره پام و چې هغه يا ورور ته يې زيان ونه رسېږي.

د ميوند او خيبر ډلې اول غلام نبي، د جومات له امام او د ده سبزد مدرسې له استادانو سره ونيول. وروسته د شيرين آغا او جنرال لاسونه په خپلو دفترونو کې وتړل شول. ډاکتر سورج يې هغه وخت په روغتون کې ونيو چې جميل د آغا د کور په نيت له روغتونه وتلی و. وروستی کس آغا و چې ۰۱۲ رياست ته وروستل شو.

د ولسمشر فرمان

د آغا او انډيوالانو تر نيولو وروسته، له ټولو څخه تحقيق پيل شو. ۰۱۲ رياست د عمومي رياست له لارې، د امنيت شورا ته خبر ورکړی و چې ايران، هند او روسيه په گډه او د آی اس آی په همکارۍ زموږ د هېواد پر ضد وړانکارې فعاليتونه کوي.

ميوند، خيبر، ضرب علي او منصور دې ته منتظر وو چې کله به خبري کنفرانس جوړېږي او دوی به د خپلو هڅو نتيجه ويني. ضرب علي لاد وخته د ميوند او خيبر په ټينگار سره په ۰۱۲ رياست کې مقرر شوی و. د دوی رييس دغه زيری هم ورباندې کړی و چې دوی ته به د ولسمشر په فرمان مېډالونه ورکول کېږي. هغه ويلي وو چې ولسمشر ته يې په دې اړه د رياست غوښتنليک ورلېږلی دی.

د نيونې په دويمه اوونۍ په کابل کې بلوا جوړه شوه. په دارالامان کې د هزاره گانو او کوچيانو تر منځ لانه جوړه وه. هزاره گانو ويل چې کوچيانو د دوی هديرې لاندې کړې دي؛ خو کوچيانو ويل چې هزاره گانو يې پر کېږدو حمله کړې ده، خيمې يې ورسوځولي او څو تنه يې وژلي دي.

پوليس چې ورغی، ورباندې ډزې وشوې، دوی هم متقابلې ډزې وکړې، په منځ کې څو کسان په مرميو ولگېدل. همدا وه چې له دارالامانه تر کوټه سنگي پورې لارې کوڅې په قهرجنو مظاهره چيانو ډکې شوې. دوکانونه لوت شول، هندارې ماتې شوې، د درمان روغتون ټول وسايل چور شول. مظاهره چيانو د پوليسو کوټې ورسوځولې.

په خلکو کې وېره پيدا شوه چې د تنظيمي جگړو دور بيا رانه شي. پوليسو ته د ډزو اجازه نه وه، مظاهره چيان هم په بله نه پوهېدل، همداسې پر مخ روان وو.

هېڅوک نه پوهېدل چې دومره وړه لاندې څنگه داسې غټه شوه. ميوند دوى د رييس په دفتر کې منتظر وو چې هغه راشي. هغه له عمومي رييس سره يو ځاى ارگ ته تللى و چې د خپلو کارکوونکو د مېدانو نو فرمان په خپله راوړي او دغه زېرى په خپله ورباندې وکړي. رييس ترمانښامه رانه غى. ميوند دوى خپلو کورونو ته لاړل. سهار اته بجې بيا د رييس دفتر ته لاړل. رييس دوى په ليدو داسې و موسل لکه وچ د زړه په زور چې وځاندي. ميوند دوى ته يې د ناستې وويل. پخپله په دفتر کې په گرځېدو پيل وکړ. سړي يې ټيټ نيولى و، ته واپه کومې مهمې موضوع باندې به فکر کوي. وروسته يې اسويلی وکېښ، لويه ساه يې واخيسته. بيا يې وويل: پوهېږئ، بېگه ولسمشر تر سخت فشار لاندې و.

بيا غلى شو.

خيبر وويل: د پرونى مظاهري په خاطر؟

رييس وويل: هو.

ميوند وويل: داسې مظاهري خو پخوا هم شوې دي، بېگه خبره خلاصه شوه

رييس يې خبره ورپرې کړه: نه، دا ځل مسئله بل خپل ده.

ميوند وويل: دا دومره د ډاياگ او ډي ډي آر کيسې نو څه شوې چې لا په کابل کې تنظيمي وسله وال پراته دي، په کابل کې چې داسې ده؛

نو د ولاياتو به څه حال وي؟

ضرب علي وويل: په «بنیاد امام» کې به هر وخت تر ضرورت زیاتې وسلې پرتې وي. د سلاح کوټ کیلي به تل له آغا سره وه. خوګ څه پوهېږي چې اوس یې له سره وسلې نه وي ویشلې؟

رییس وویل: پوهېږئ، ولسمشر ته یې گواښ کړی دی چې بلوا به ټول کابل ولړزوي. دارگ تردروازو به ورسېږي. ترمزارو تر بامیان و غزني و تر دایکندي پورې به یو ځای هم ارام پاتې نه شي.

منصور وویل: خبره خو دومره نه وه غټه. د کوچیانو او هزاره گانو وره لاندې وه، خلاصه شوه، نور نو څه غواړي؟

رییس ورته په چوپه خوله وکتل، بیا یې سر کښته واچاوه، په ارام غږ یې وویل: د بندیانو ازادي.

میوند په بېړه وپوښت: د کومو؟

د رییس پر شونډو داسې موسکا خوره شوه، لکه له غوسې چې وځاندي، ویې ویل: دغه چې تاسو نیولي دي.

د منصور له خولې په بېړه ووتل: دا څه وايي؟

ټولو هک پک یو بل ته وکتل. ضرب علي وپوښت: تاسې څه فکر کوئ؟ ولسمشر به یې خبره ومني؟

رییس د مېز له سره مکتوب پورته کړ. خیبر ته یې کړه: دا ولوله د ولسمشر فرمان دی.

څلور واړو ملگرو په گډه فرمان ولوست. په فرمان کې لیکلي وو:

د ملي امنيت عمومي رياست ته .
د ملي مصالحو په خاطر امر كوم چې دغه كسان خوشې كړي او د
هغوى دوسيې د تل لپاره بندي كړي:

۱. هندي تبعه ډاکتر سورج

۲. د «بنیاد امام» عمومي مدیر سید علي اصغر توکلیان

۳. جنرال امین الله اعتماد

۴. د ملي امنيت كار كوونكى شيرين آغا

د افغانستان د اسلامي جمهوري دولت رييس
حامد كرزی

پای

۱۳۸۹ د تلې شلمه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**